

சனிக்கிழமை – வேதாகம – கருத்தரங்கு

SBS ஆய்வுக் கையேடு

எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபம்

கிறிஸ்துவின் ஆராய்ந்து முடியாத ஐசுவரியம்

“பவுலின் எழுத்துக்களின் மணிமகுடம்”

“மிகவும் தெய்வீகமான படைப்பு”

“எல்லா நிருபங்களிலும் மிகவும் அரசத்தன்மை வாய்ந்தது”

“இந்த நிருபம் தூய இசை ... இங்கே நாம் வாசிப்பது பாடுகிற சத்தியம், இசையமைக்கப்பட்ட போதனை”

“எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபம், இதுவரை எழுதப்பட்ட ஆவணங்களிலேயே மிக முக்கியமான ஆவணங்களில் ஒன்று.”

“பவுலின் நிருபங்களின் உச்சம்”

மரித்து, உயிர்த்தெழுந்து, சிங்காசனத்தில் அமர்த்தப்பட்ட தேவகுமாரனில் நங்கூரமிடப்பட்டிருக்கும் கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் தன்மையையும், தோற்றத்தையும், எல்லையையும், அதன் நிறைவையும் விளைவையும் இந்த நிருபம் வேறு எந்த நிருபமும் விவரிக்காத அளவுக்கு விவரிக்கிறது.

Hans-Jörg Ronsdorf / கெம்ப்டன் (Kempten), அல்காவ் (Allgäu) கிறிஸ்தவ சபை

பொருளடக்கம்

- எபேசு பட்டணம்
- நிருபத்தைப் பெற்றவர்கள்
- பவுல், தீமோத்தேயு, யோவான் மற்றும் எபேசு
- நிருபம் எழுதப்பட்டதற்கான காரணம்
- நிருபத்தின் உள்ளடக்கமும் பகுப்பும்
- உன்னதங்கள்: அவை நம்மிடமிருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் உள்ளன?
- பரலோகத்திலுள்ள ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்கள்: அவை என்ன?
- தெரிந்துகொள்ளுதல் (முன்குறித்தல்): வெறும் ஒரு சர்ச்சைக்குரிய தலைப்பா?
- புத்திரசுவிசாரமும் பிள்ளைகளாயிருத்தலும்: வெறுமனே ஒன்றேதானா?
- உட்கார் – நட – நில்: தேவனுடைய வரிசைமுறை
- புதிய ஏற்பாட்டுச் சபை: அது எப்போது முதல் இருக்கிறது?

- தேவனுடைய பரிபூரணம் – எல்லாவற்றின் இலக்கு
- பழைய ஏற்பாட்டின் முன்னடையாளவியலும் எபேசியர் நிருபமும்
- தலையாகிய கிறிஸ்து: ஒற்றுமை, செயல்பாடு, பிரதிநிதித்துவம்
- ஐந்து நபர்-வரங்கள்: அப்போஸ்தலர், தீர்க்கதரிசிகள், சுவிசேஷகர், மேய்ப்பர், போதகர்
- புதிய மனுஷன்: அவன் எங்கே, எப்படிக் காணப்படுகிறான்
- துரைத்தனங்களும் அதிகாரங்களும்: பொல்லாங்களும் காணக்கூடாத உலகமும்
- தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கம்: ஆவிக்குரிய போர் – ஆனால் எப்படி?
- எபேசுவும் கொலோசெயும்
- பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்கள்

எபேசு, அந்தப் பட்டணம்

எபேசு (லத்தீன்: Ephesus, கிரேக்கம்: "Εφεσος, துருக்கியம்: Efes) பழங்காலத்தில் சின்ன ஆசியாவின் (இன்றைய துருக்கி) மிக முக்கியமான, மிகப் பழமையான கிரேக்கப் பட்டணங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. எபேசு, இஸ்மிருக்கு (Izmir) தெற்கே ஏறக்குறைய 70 கி.மீ. தொலைவில், துருக்கியின் மேற்குக் கடற்கரைக்கு (ஏஜியன் கடல்) அருகே, பழங்கால அயோனியா பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ளது. பழங்காலத்தில் அது நேரடியாகக் கடலோரத்தில் இருந்தது. வண்டல் படிவதாலும், காலநிலை மற்றும் நிலநடுக்க மாற்றங்களாலும் காலப்போக்கில் கடற்கரைக் கோடு மேற்கு நோக்கி நகர்ந்தது; அதனால் இன்று அந்தப் பட்டணம் கடலிலிருந்து பல கிலோமீட்டர் உள்நாட்டில் இருக்கிறது, இனி அது ஒரு துறைமுகப் பட்டணம் அல்ல.

எபேசு ரோமப் பேரரசின் மிக முக்கியமான பட்டணங்களில் ஒன்றாகவும், 2,00,000-க்கும் அதிகமான குடிமக்களுடன் மிகப் பெரிய பட்டணங்களில் ஒன்றாகவும், ஆசியா மாகாணத்தின் ஆளுநரின் (அதிபதி, Proconsul) தலைமையிடமாகவும் இருந்தது. பட்டணமும் செல்வந்தரான குடிமக்களும் நிதியளித்த ஏராளமான பொதுக் கட்டடங்கள் எழுப்பப்பட்டன. பேரரசர் வழிபாட்டின் ஒரு பகுதியாக வணங்கப்பட்ட வெஸ்பேசியன் (Vespasian), ஹேட்ரியன் (Hadrian) ஆகிய பேரரசர்களுக்கான கோவில்களும் அவற்றில் அடங்கும். பெரிய வணிகப் பாதைகளாலும் துறைமுக அமைவிடத்தாலும், சுவிசேஷப் பணியைப் பொறுத்தவரை எபேசு ஒரு நல்ல யுக்திசார்ந்த இடத்தில் இருந்தது.

அது ஒரு சர்வதேசப் பட்டணம்; பல்வேறு கலாச்சாரங்களும் மதங்களும் சந்தித்துக் கலக்கும் மையப்புள்ளியாக இருந்தது. அர்தெமிஸ் (தியானாள்)

என்ற தேவதையாலும், பழங்கால உலகின் 7 அதிசயங்களில் ஒன்றான அவளுடைய மிகப்பெரிய கோவிலாலும் எபேசு எங்கும் பிரபலமாக இருந்தது. தேவர்களை வணங்குதல், மறைபொருள் வித்தைகள், மாந்திரீகம் ஆகியவை இந்தப் பட்டணத்தில் மட்டுமல்ல, சின்ன ஆசியா முழுவதிலும் முக்கியப் பங்கு வகித்தன.

இந்தப் பின்னணியில் நிருபத்தின் சில பகுதிகள் விசேஷமாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவையாகின்றன. மொத்தத்தில், இந்த நிருபம் எழுதப்பட்டதற்கான காரணம் சரியாக இந்த ஆவிக்குரிய-மதப் பின்னணியிலேயே இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

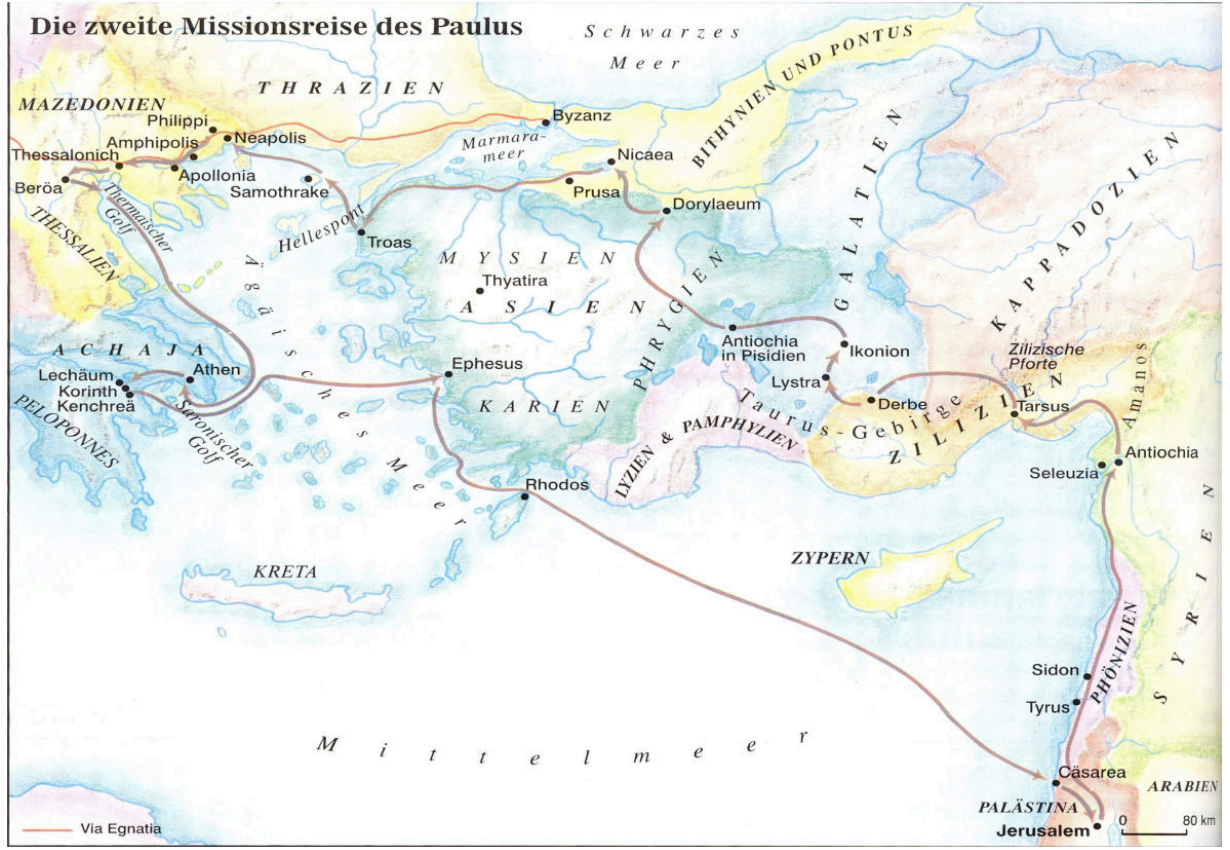
19-ஆம் நூற்றாண்டில், அர்தெமிஸ் கோவிலின் இடிபாடுகளைத் தேடுவதுடன் எபேசுவின் தொல்லியல் ஆய்வு தொடங்கியது. (ஆதாரம்: www.wikipedia.de)

இன்று எபேசு, ஆண்டுதோறும் பல இலட்சம் பார்வையாளர்களைக் கொண்ட துருக்கியின் சுற்றுலாக் கவர்ச்சிகளில் ஒன்றாக இருக்கிறது.

ஒரு சபையின் அல்லது திருச்சபையின் வடிவில் கிறிஸ்தவ சாட்சி இந்தப் பட்டணத்தில் வெகுகாலமாக இல்லை.

அமைவிடம்





பவுலும் எபேசுவும்

தன் 2-ஆம் மிஷனரிப் பயணத்தின் முடிவில் பவுல் முதன்முறையாக எபேசுவுக்கு வந்தார்; ஆனால் சிறிது காலத்திற்குப் பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டார் (அப்போஸ்தலர் 18:19-21). பின்பு அவருடைய 3-ஆம் மிஷனரிப் பயணம் (அப்போஸ்தலர் 18:23 – 21:16) அவரை எபேசுவுக்குக் கொண்டுவந்தது; அங்கே கர்த்தர் அவர் மூலம் செய்ய வேண்டிய ஒரு பெரிய வேலை இருந்ததால், அவர் 3 ஆண்டுகள் தங்கி ஊழியம் செய்தார் (அப்போஸ்தலர் 20:31). அங்கிருந்து ஏறக்குறைய 54, 55-ஆம் ஆண்டுகளில் கொரிந்தியருக்கு இரண்டு நிருபங்களை எழுதினார். எபேசியருக்கும், அதுபோலவே பிலிப்பியருக்கும் கொலோசையருக்கும், பிலேமோனுக்கும் அவர் ரோமிலிருந்து (ஒருவேளை ஏற்கெனவே செசரியாவிலிருந்து), தன் முதல் ரோமச் சிறைவாசத்தின்போது, ஏறக்குறைய 60 – 62-ஆம் ஆண்டுகளில் எழுதினார். இந்த நிருபங்கள் எல்லாம் அவருடைய சிறைவாசத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த நிருபங்களைக் கொண்டுசென்றவர் தீகிக்கு (6:21-22).

சின்ன ஆசியா முழுவதற்கும் அதற்கு அப்பாலும் ஒரு பாலத்தலைமையாக (Brückenkopf) எபேசுவில் பவுல் செய்த ஊழியம் மிகவும் ஆசீர்வாதமாக இருந்தது: "இப்படி இரண்டு வருஷகாலம் நடந்ததினால் ஆசியாவில் குடியிருந்த யூதரும் கிரேக்கரும் எல்லாரும் கர்த்தராகிய இயேசுவின் வசனத்தைக் கேட்டார்கள்.

பவுலின் கைகளினாலே தேவன் விசேஷித்த அற்புதங்களைச் செய்தார். அவனுடைய சரீரத்தில் பட்ட உறுமால்களையும் கச்சைகளையும் கொண்டு வந்து, வியாதிக்காரர்மேல் போட, வியாதிகள் அவர்களை விட்டு நீங்கின, பொல்லாத ஆவிகளும் அவர்களை விட்டுப் புறப்பட்டன”, அப்போஸ்தலர் 19:10-12.

மேலும்: “இவ்வளவு பலமாய்க் கர்த்தருடைய வசனம் விருத்தியடைந்து மேற்கொண்டது”, அப்போஸ்தலர் 19:20. இந்தச் சூழலில், எபேசுவின் மூப்பர்களுக்குப் பவுல் ஆற்றிய பிரியாவிடை உரை மிகவும் தெளிவூட்டுகிறது; ஏனென்றால் அங்கே அவர் பல ஆண்டுகள் தங்கியிருந்ததையும் தன் ஊழியத்தையும் நினைவுபடுத்தி, தன் பணியை விவரிக்கிறார்: அப்போஸ்தலர் 20:17-38.

தீமோத்தேயுவும் எபேசுவும்

தீமோத்தேயு பலமுறை எபேசுவில் இருந்தார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஒருமுறை பவுல் அவரை அங்கே விட்டுச்சென்றார் (1 தீமோத்தேயு 1:3). தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய முதலாம் நிருபம் (இரண்டாம் நிருபமும்) எபேசுவுக்கு அனுப்பப்பட்டது; ஏனென்றால் தீமோத்தேயு அங்கே இருந்தார். அங்கே தவறான போதனைகளால் (ஞானவாதம் [Gnosis], நியாயப்பிரமாணவாதம் முதலியன) பிரச்சினைகள் இருந்தன என்றும், அவற்றை அவர் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது என்றும் இந்த நிருபத்திலிருந்து தெரிகிறது.

வரலாற்று மற்றும் திருச்சபை மரபு தீமோத்தேயுவை எபேசுவின் பிஷ்ப்பாக (கண்காணியாக) ஆக்குகிறது.

அப்போஸ்தலனாகிய யோவானும் எபேசுவும்

அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் நீண்டகாலம் எபேசுவில் வாழ்ந்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு வேதாகமச் சான்று வசனம் இல்லையென்றாலும், அக்காலத்துச் சாட்சிகளின் சான்றுகள் உண்டு. ஆதித் திருச்சபையின் மரபில், யோவான் மிக முதிர்ந்த வயதில்தான் சின்ன ஆசியாவில் மரித்தார் என்ற செய்திகள் காணப்படுகின்றன. 2-ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இரத்தசாட்சி ஜஸ்டின் (Justin der Märtyrer), “நம்மிடையே” (அதாவது எபேசுவில்) வாழ்ந்த ஒரு சாட்சியாக “அப்போஸ்தலரில் ஒருவரான யோவானைப்” பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். சின்ன ஆசியாவைச் சேர்ந்த ஐரேனியஸ் (Irenäus) (2-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி) சின்ன ஆசியாவில் வாழ்ந்த அப்போஸ்தலனாகிய யோவானைப் பற்றிப் பல இடங்களில் பேசுகிறார்; யோவான் தன்

சுவிசேஷத்தை எபேசுவில் எழுதினார் என்றும், டிராஜன் (Trajan) பேரரசரின் ஆட்சிக்காலம் வரை அங்கே வாழ்ந்தார் என்றும் வெளிப்படையாகக் கூறுகிறார்.

எபேசு சபைக்கு அனுப்பப்பட்ட செய்தியும், யோவான் மற்ற சபைகளுக்கு அனுப்பிய எல்லாச் செய்திகளும் சின்ன ஆசியாவில் அவருடைய செயல்பாட்டு எல்லைக்குச் சாட்சியிடுகின்றன.

மற்றொரு திருச்சபை (கத்தோலிக்க!) மரபு, எருசலேம் அழிக்கப்படுவதற்கு முன்பு யோவான், இயேசுவின் தாயாகிய மரியாளோடும் வேறு சில பெண்களோடும் எபேசுவுக்குக் குடிபெயர்ந்தார் என்று கூறுகிறது.

பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு ஞானவாதம் என்ற ஆபத்தான போதனையைப் பற்றி எழுதுகிறார்; அதே போதனையை யோவானும் தன் நிருபங்களில் எதிர்த்துப் போராடுகிறார் – இந்த உண்மை சிந்திக்கத்தக்கது.

முடிவுரை: எபேசுவின் பெருநகரச் சபை, 2 அப்போஸ்தலர்கள் அங்கே தங்கியிருந்ததாலும், அவர்களால் அனுப்பப்பட்டவர்கள், உடன் ஊழியர்கள், சீஷர்கள் ஆகியோராலும், அப்பொல்லோ போன்ற ஆளுமைகளாலும், ஆக்கில்லா – பிரிஸ்கில்லாள் தம்பதியினராலும், (புதிய ஏற்பாட்டு வேத நியமம் நிறைவுபெறுவதற்கு முன்பு) அவர்கள் பெற்ற நிருபங்களாலும் விசேஷமாகச் சிலாக்கியம் பெற்று, வளர்க்கப்பட்டது.

கி.பி. 431-ஆம் ஆண்டில் திருச்சபையின் 3-ஆம் பொதுச் சங்கம் எபேசுவில் நடந்தது; அதன் தீர்மானங்கள் இன்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. இவை அனைத்திருந்தும், வருத்தத்துக்குரியவிதமாக, கிறிஸ்தவ சாட்சி எதுவும் அங்கே மீதியாக இல்லை.

நிருபம் எழுதப்பட்டதற்கான காரணம்

பொதுவாக, உதாரணமாகக் கொரிந்தியர் அல்லது கலாத்தியர் நிருபத்தில் தெளிவாகக் காணப்படுவது போன்ற ஒரு விசேஷ காரணம் இந்த நிருபத்துக்கு இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது; அது சரியே. இது ஒரு பொதுவான நிருபம், விசேஷமான தனிப்பட்ட விவரங்கள் இல்லாத, ஆனால் விரிவான, முறைப்படுத்தப்பட்ட போதனையுடைய ஒருவித சுற்றுக்கடிதம். சபையைப் பற்றியும், கிறிஸ்துவின் சரீரத்தைப் பற்றியும், தலையாகிய கிறிஸ்துவைப் பற்றியும், கிறிஸ்தவனின் பரலோக நிலையைப் பற்றியுமான போதனையை இது வேறு எந்த நிருபமும் விவரிக்காத அளவுக்கு விரித்துரைக்கிறது. எபேசு வணிகத்துக்கும் நிதிக்கும் மட்டுமல்ல, மறைபொருள் மதங்கள், விக்ரிகாராதனை, மறைபொருள் வித்தைகள், மாந்திரீகம் ஆகியவற்றுக்கும் ஒரு மையமாக இருந்தது. மக்களின் வாழ்க்கை இவற்றால்

தீர்மானிக்கப்பட்டது. பவுல் பலமுறை குறிப்பிடும் ஆவிக்குரிய வல்லமைகள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் பங்கை வகித்தன. தங்கள் சொந்த நலன்களுக்காகச் செல்வாக்குச் செலுத்தும்படி இவை மந்திரங்களால் அழைக்கப்பட்டன. இதனால் அவற்றின் செல்வாக்கு எங்கும் இருந்தது; ஆனால் அது உதவியாக இருந்ததைவிட மிக அதிகமாக அச்சுறுத்தலாகவே இருந்தது. ஆகவே மற்றொரு காரணத்தையும் இங்கே காணலாம்: எபேசுவிலும், அதனால் சின்ன ஆசியா முழுவதிலும் உள்ள விசுவாசிகளுக்கு இந்த வல்லமைகளைப் பற்றித் தெளிவுபடுத்துவது; இனி அவற்றுக்குப் பயப்படாமல் இருக்கவும் (அல்லது அவற்றில் எதையாவது தங்கள் புதிய விசுவாசத்துக்குள் எடுத்துக்கொள்ளாமல் இருக்கவும் – இதற்குக் கொலோசெயர் நிருபத்தைக் காண்க), ஆனால் எங்கும் பரவியிருக்கும் அவற்றின் பிசாசுத்தனமான செல்வாக்கைக் குறித்து எச்சரிக்கையாக இருக்கவும் (ஆவிக்குரிய போராட்டம்) இதன் நோக்கம். தவறான, அந்நியப் போதனைகளைக் குறித்தும் எச்சரிக்கப்படுகிறது; ஆனால் (கொலோசெயருக்கு எழுதியதைப் போல) அவை விரிவாக விவரிக்கப்படவில்லை.

நிருபத்தின் உள்ளடக்கமும் பகுப்பும்

தேவனுடைய நித்திய ஆலோசனையையும் தீர்மானத்தையும் பவுல் வெளிப்படுத்துகிறார்; அதில் கிறிஸ்துவம் – மனிதனான தேவகுமாரன் – தனிப்பட்ட விசுவாசியும், சபையும் அடங்கியிருக்கின்றனர். தேவனுடைய இந்த ஆலோசனையை அதன் இலக்குக்குக் கொண்டுசெல்ல, கிறிஸ்து மரித்து உயிர்த்தெழ வேண்டியிருந்தது; ஏனென்றால் இப்போது விசுவாசிகளாக இருப்பவர்கள் ஒருகாலத்தில் பாவங்களில் மரித்தவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் புதிய மனுஷராக்கப்படுகிறார்கள்; தேவனுடைய பிரசன்னத்துக்கும் எதிர்காலத்துக்கும் ஏற்றவர்களாக்கப்படுகிறார்கள். தேவனுடைய நித்திய ஆலோசனை இப்போதே, இந்தக் காலத்தில், விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையிலும் சபையிலும் காணப்படுகிறது.

தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் இருக்கும், மரித்து, உயிர்த்தெழுந்து, சிங்காசனத்தில் அமர்த்தப்பட்ட தேவகுமாரனில் அஸ்திபாரமிடப்பட்டிருக்கும் கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் தன்மையை இந்த நிருபம் வேறு எந்த நிருபமும் விவரிக்காத அளவுக்கு விவரிக்கிறது. **ஒரு மனிதன் அங்கே பரலோகத்தில் தேவனிடத்தில் அவருடைய வலதுபாரிசத்தில் இருப்பதால், மனிதர்களும் அங்கே இருக்க முடியும் – இப்போதே அவருக்குள், விரைவில் அவரோடு.** அவருக்குள் நாம் அங்கே, உன்னதங்களில் இருக்கிறோம்; தனிப்பட்ட முறையிலும் சபையாகவும் கிறிஸ்துவோடு என்றென்றும் பிரிக்க முடியாதபடி இணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

நிருபத்தின் பகுப்பு:

பகுதி 1: அதிகாரங்கள் 1 – 3 போதனைப் (கோட்பாட்டுப்) பகுதி கிறிஸ்துவுக்குள் இரட்சிப்பின் நிலை – இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு (Indikativ)	
அதிகாரம் 1	
வசனங்கள் 1 – 14	தேவனுக்குத் துதியும் ஆராதனையும்: தேவன் தமக்கென்று திட்டமிட்டுச் செய்வதும், அவர் நமக்கு அருளியிருப்பதும்; பிரபஞ்சத்துக்கான தேவனுடைய தீர்மானம்: தலையாகிய கிறிஸ்துவும் அதில் நமக்குள்ள பங்கும்
வசனங்கள் 15 – 23	நாம் அறிந்துகொள்ளும்படி அருளப்பட்டவை: முதலாவது தேவன் தாமே, பின்பு நம்மிலுள்ள தேவனுடைய சுதந்தரம், எதிர்காலம், உயிர்ப்பிக்கும் அவருடைய வல்லமை
அதிகாரம் 2	
வசனங்கள் 1 – 10	முன்பும் இப்போதும் – தேவனுடைய இரட்சிப்பு: ஆவிக்குரிய மரணத்திலிருந்து உன்னதங்களில் கிறிஸ்துவுக்குள் புதிய இரட்சிப்பின் நிலைக்கு
வசனங்கள் 11 – 22	யூதருக்கும் புறஜாதியாருக்கும் இடையே இனி பிரிவினை இல்லை: இருவரும் ஒரே புதிய மனுஷனாகவும் தேவனுடைய புதிய ஆலயமாகவும் ஆகிறார்கள்
அதிகாரம் 3	
வசனங்கள் 1 – 13	புறஜாதியாரின் அப்போஸ்தலனுடைய விசேஷ ஊழியம்: தேவனுடைய நித்திய தீர்மானமாகிய புதிய ஏற்பாட்டுச் சபை, தேவனுடைய “புதிய” ஜனம்
வசனங்கள் 14 – 21	நாம் எப்போதும், முதலாவதாக எதற்காக ஜெபிக்க வேண்டும்: ஆவியின் வல்லமை, இயேசுவின் அன்பு, தேவனுடைய பரிபூரணம் பற்றிய விண்ணப்பமும் துதியும்
பகுதி 2: அதிகாரங்கள் 4 – 6 நடைமுறைப் பகுதி – விசுவாசிகளின் வாழ்க்கை புதிய மனுஷனின் வாழ்க்கை – இரட்சிப்பின் கட்டளை (Imperativ)	

அதிகாரம் 4	
வசனங்கள் 1 – 16	ஒற்றுமைக்கான புத்திமதி: சரீரத்தின் வரங்களும் அவயவங்களும், சரீரமாகிய சபையின் வளர்ச்சியும்
வசனங்கள் 17 – 32	புதிய மனுஷன்: விசுவாசிகளின் முற்றிலும் வேறுபட்ட வாழ்க்கை
அதிகாரம் 5	
வசனங்கள் 1 – 21	தேவனுடைய பிள்ளைகளாக வாழ்தல்: உலகத்துக்கு மாறாக, தேவனைப் பின்பற்றுகிறவர்களாகப் பேச்சும் நடக்கையும்
வசனங்கள் 22 – 33	கிறிஸ்துவும் சபையும்: கணவன் மனைவி உறவுக்கான முன்மாதிரி
அதிகாரம் 6	
வசனங்கள் 1 – 9	பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் – அடிமைகளும் எஜமான்களும்
வசனங்கள் 10 – 24:	தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கம்: ஆவிக்குரிய போர்

கருப்பொருள் வட்டங்கள்

இனி, எபேசியருக்கு எழுதப்பட்ட வேதப்பகுதி முக்கியக் கருப்பொருள்களின் வடிவில் ஆராயப்படுகிறது. தொடர்ந்து வருவது சில சொற்களைப் பற்றிய விளக்கக் குறிப்புகள்; இந்தச் சொற்கள் ஒருமுறைக்கு மேல் வருகின்றன, எப்படியிருந்தாலும் இந்த நிருபத்துக்கே உரியவை; ஏனென்றால் அவை நிருபத்தின் உள்ளடக்கத்தையும் இலக்கையும் நோக்கத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. நிருபத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு அவை ஒரு திறவுகோலாக இருக்கின்றன.

உன்னதங்கள் – அவை பூமியிலிருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் உள்ளன?

(“பரலோகத்தின் ஒரு துண்டு, தேவனுடைய ஓர் இடம்”)

“பரலோக [இடங்கள்]” அல்லது “உன்னதங்கள்” (கிரேக்கம்: *ἐπουρανίους* *epouraniois*, பன்மை) என்ற சொல் இந்த நிருபத்தின் செய்தியில் ஒரு மையச் சொல்; அது எல்லா வல்லமையின் மையமாகிய தேவனுடைய சிங்காசனத்திலிருந்து நேரடியாக நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கைக்குள் வரை எட்டுகிறது.

இந்தச் சொல் இந்த நிருபத்தில் மட்டுமே காணப்படுகிறது; அர்தெமிஸ் / தியானாள் விக்கிரகாராதனையின் மையமாகவும், வேறு வழிபாடுகளின் (மாந்திரீகம், சூனியம், மறைபொருள் வித்தைகள்) மையமாகவும் இருந்த எபேசுவின் விசேஷ மதச் சூழலுடன் இதற்குத் தொடர்பு இருக்கலாம்.

இன்று நாம் 2 வானங்களை மட்டுமே வேறுபடுத்துகிறோம்: தேவன் வாசம்பண்ணும் இடமாகிய பரலோகம் (**காணக்கூடாதது**, நாம் வாழும் பரிமாணத்திலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு பரிமாணம்), மற்றும் வான்மண்டலம், அதாவது வளிமண்டலமும் / அல்லது வான்கோள்கள் இருக்கும் பிரபஞ்சமும் (**காணக்கூடியது**).

இந்த நிருபத்தின் முதல் வாசகர்களாகிய புறஜாதியாரும் யூதரும் வானத்தைப் பல அடுக்குகளாக (பெரும்பாலும் மூன்று அல்லது ஏழு) அறிந்திருந்தார்கள்; அதில் பல்வேறு ஆவி ஜீவிகள் (தூதர்கள், பிசாசுகள், வல்லமைகள் முதலியன) குடியிருப்பதாக நம்பினார்கள். அடிப்படையில் இதற்குப் பரிசுத்த வேதாகமத்தின் வெளிப்பாட்டுடன், அதாவது பழைய ஏற்பாட்டுடன், தொடர்பு இல்லை; மாறாக அது பரவலாக இருந்த தேவர் நம்பிக்கையுடனும், யூத மதத்துக்குள்ளும் இருந்த விசேஷமான அல்லது தீவிரமான நம்பிக்கைப் பிரிவுகளுடனும் தொடர்புடையது. பவுல் இந்த நம்பிக்கையை அல்லது கருத்தை நிராகரிக்கவில்லை; அதைப் பற்றி மேலும் அறிவைத் தராமலேயே, அதை உள்ளதும் உண்மையானதுமாக முன்னுக்கித்துக்கொள்கிறார்.

அவர் சொல்வது என்னவென்றால்: காணக்கூடாத பரலோகம் ஒருபுறம் தேவனுடைய சிங்காசனம் இருக்கும் இடம்; அதே சமயம் ஆவி உலகத்தின் பகுதியும் அதுவே. உன்னதங்களிலுள்ள பொல்லாத ஆவிகளுக்கு எதிராக நாம் ஆவிக்குரிய போராட்டம் நடத்துகிறோம் என்று அவர் சொல்லும்போது (எபேசியர் 6:12), இந்தப் போராட்டம் பூமியில் நடக்கிறது, அதாவது மிகவும் உறுதியாக நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் நடக்கிறது.

இங்கேயும், உன்னதங்கள் தேவனுடைய ஆளுகையின் சிங்காசனம் இருக்கும் இடத்திலிருந்து நம்முடைய வாழ்க்கைகளுக்குள் வரை எட்டுகின்றன என்பது தெளிவாகிறது. காணக்கூடாத பரலோகத்தின் இந்த வேறொரு பரிமாணம், இந்த ஆவிக்குரிய யதார்த்தம், நாம் வாழும் நம்முடைய பரிமாணத்தைக் குறுக்கிடுகிறது, ஊடுருவுகிறது அல்லது அதன்மேல் படிந்திருக்கிறது. காணக்கூடாத உலகத்துக்குக் காணக்கூடியது – காணக்கூடாதது என்ற இந்த வேறுபாடு இல்லை என்று தோன்றுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், இந்த உன்னதங்கள் ஒருவிதத்தில் நமக்கு மிக அருகிலும் இருக்கின்றன.

ஆகவே இந்தச் சொல் மிகவும் விரிவானது: ஒருபுறம் அது தேவனுடைய சிங்காசனம்; மறுபுறம் ஆவிக்குரிய, காணக்கூடாத வல்லமைகள்

தங்கியிருக்கும், நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள ஆகாய மண்டலம் (2:2).

பவுல் “உன்னதங்கள்” என்ற சொல்லை ஐந்து முறை பயன்படுத்துகிறார்; ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு புதிய அம்சத்தைத் திறக்கிறார்:

1. 1:3 – ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களின் ஐசுவரியம் அங்கே (மட்டுமே) அருளப்பட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது என்று சொல்கிறது.
2. 1:20 – கிறிஸ்து அங்கே தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில், தேவனுடைய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருப்பதைக் காட்டுகிறது. இந்தச் சிங்காசனம் உன்னதங்களின் மையம்; அது “உன்னதங்களின் ஒரு முனையைக்” காட்டுகிறது.
3. 2:6 – நாமும் கிறிஸ்துவோடு இணைக்கப்பட்டிருப்பதால், “கிறிஸ்துவுக்குள்” இருப்பதால், அங்கே கொண்டுசெல்லப்பட்டிருக்கிறோம் என்று தெளிவுபடுத்துகிறது. அங்கே இருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில் நாம் அந்த ஆசீர்வாதத்தைப் பெற முடியாது. அங்கேதான் நம்முடைய உண்மையான வீடு; நம்முடைய எதிர்கால நம்பிக்கையின் சாராம்சம் அதுவே. ஆனால் இங்கே பேசப்படுவது “இப்போது” என்பதைப் பற்றி; நாம் இன்னும் பூமியில் வாழ்ந்தாலும், இப்போதே நாம் பெற்றிருக்கும் ஒரு நிலையை அல்லது ஸ்தானத்தைப் பற்றியது.
4. 3:10 – ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட விசுவாசியும் (தனிநபராக) மட்டுமல்ல, சபை முழுவதும் (கூட்டாக) அங்கே இருக்கிறது என்றும், காணக்கூடாத உலகத்துக்கு, விசேஷமாகத் தேவனை விட்டு விலகிப்போன உலகத்துக்கு, தேவனுடைய இரட்சிப்பின் செயலை விளங்கச்செய்யும் ஒரு காட்சியாக, அங்கே சபை தூதர்களால் காணப்படுகிறது என்றும் சேர்த்துச் சொல்கிறது.
5. 6:12 – பரலோக மண்டலங்களில் பிசாசுக்கும் அவனுடைய தூதர்களுக்கும் (பிசாசுகளுக்கும்) நமக்கும் இடையே ஒரு போராட்டம் இருக்கிறது என்று வெளிப்படுத்துகிறது. அவர்களுடைய தீய வேலை உலகத்தில், பூமியில் நடக்கிறது. பரலோக மண்டலம், சொல்லப்போனால், நாம் வாழும் நம்முடைய மண்டலத்தைக் குறுக்கிடுகிறது; அங்கே இந்தப் போராட்டம் நடக்கிறது. காணக்கூடாத உலகம் காணக்கூடிய உலகத்தின்மேல், பரலோகம் பூமியின்மேல், செலுத்தும் செல்வாக்கு பெரியது, இன்றும் நடப்பில் உள்ளது.

இந்த வேதப்பகுதிகளிலிருந்து, ஒருபுறம் இது தேவனுடைய நேரடி அருகாமையைக் குறிக்கிறது என்று அறிகிறோம் – அவருடைய வாசஸ்தலம், அவருடைய சிங்காசனம் இருக்கும் இடம். “உன்னதங்களில்” (... ἐν τοῖς ἑπουρανίοις en tois epouraniois) என்ற சொற்றொடர் இந்த நிருபத்தில் மட்டுமே வருகிறது. இது

ஓர் இடத்தைக் குறிக்கும் சொல்; ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்புகளில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள "இடங்கள்" (Örter – அல்லது: பகுதிகள், மண்டலங்கள், பிரதேசங்கள், பரலோக உலகம்) என்ற சொல் – கிரேக்க உரையில் இது இல்லை – இதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. "பரலோகத்துக்குரியவைகளில்" என்றும் மொழிபெயர்க்கலாம். அதே சமயம் இது ஒரு காரியத்தின் தன்மையையும், இயல்பையும் குறிக்கிறது. ஆசீர்வாதங்கள் பரலோக இடங்களில் இருப்பது மட்டுமல்ல; அவை தாமாகவே "பரலோகத்துக்குரியவை".

இந்தச் சொல்லில் ஒரு எதிர்நிலையும் அடங்கியிருக்கிறது: பரலோகம் – பூமி என்பதும், **காணக்கூடியது – காணக்கூடாதது** என்பதும். இந்தச் சொற்களுக்கு இது ஒரே அம்சம் அல்ல என்றாலும், இந்த அருவமான சொல்லைப் புரிந்துகொள்ள நமக்கு எளிதான வழி பின்னதுதான். இயேசு "பரலோகத்துக்கு ஏறிச்சென்றபோது" சீஷர்களின் கண்களுக்கு முன்பாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டார் (அப்போஸ்தலர் 1:9); வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், அவர் காணக்கூடாதவரானார். இங்கே இயேசு வெகுதூரத்திலுள்ள ஓர் இடத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போகிறார் என்பதல்ல; காணக்கூடாத, பரலோக உலகத்துக்குள், தேவனுடைய சிங்காசனத்துக்கு, அவர் மறைந்துபோகிறார் என்பதே பொருள்.

"ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதம்" என்ற சொல் பவுலை "உன்னதங்களில்" என்ற சொல்லுக்குக் கொண்டுவருகிறது; இந்தத் தொடர்பு தற்செயலானதல்ல. பழைய இஸ்ரவேல் உன்னதமானவரின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றது; அவை **பூமிக்குரிய** ஆசீர்வாதங்கள்: சொந்த தேசம், நிறைவான அறுவடை, சந்ததி, ஆரோக்கியம்.

ஆனால் இப்போது பேசப்படுவது இதற்கு முன் இல்லாததும், மனிதர்களால் அடைய முடியாததுமான ஆசீர்வாதத்தைப் பற்றியது. முன்பு பூமியில் ஆசீர்வாதம் இருந்தது. இப்போது பரலோகத்தில் ஆசீர்வாதம் இருக்கிறது, அதாவது பரலோக ஆசீர்வாதங்கள். அப்படியானால், அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் நாம் அங்கே இருக்க வேண்டும். "உன்னதங்கள்" என்ற சொல்லில் அடங்கியிருக்கும் செய்தி சரியாக இதுதான்: பரலோகம் நமக்குத் திறந்திருக்கிறது; அங்கேதான் நம்முடைய இடம், நம்முடைய தாயகம், நம்முடைய வீடு. இஸ்ரவேலுக்கு மாறாக நாம் ஒரு பரலோக ஜனம். தேவன் நம்மைத் தம்மிடத்தில் வைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறார்; உயிர்த்தெழுந்து மகிமைப்படுத்தப்பட்ட தேவகுமாரனும் மனுஷகுமாரனுமானவர் மூலம் அங்கே செல்லும் வழி திறந்திருக்கிறது. அவர் குற்றப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக மட்டுமல்ல, தேவனுடைய இருதயத்துக்கு, வீட்டுக்கு, நம்மைக் கொண்டுசேர்ப்பதற்காகவும் நம்மைத் தேவனிடத்தில் சேர்த்தார். காணாமற்போன குமாரனைப் போல, நம்முடைய பரலோகப் பிதா நம்மைத்

தம்முடைய வீட்டில் வரவேற்று, பிதாவுக்குச் சொந்தமான எல்லாவற்றையும் அங்கே நமக்கு அருளுகிறார் (லூக்கா 15:11-32). நாம் புத்திரராக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம்; அப்படிப்பட்டவர்களாக, பிதாவுக்குச் சொந்தமான எல்லாம் நமக்கே சொந்தமான சுதந்தரராக இருக்கிறோம்.

ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்கள் ஏன் சரியாக “உன்னதங்களில்” நமக்கு அருளப்படுகின்றன? ஏனென்றால், தேவனுடைய விருப்பத்தின்படி, மகிமைப்படுத்தப்பட்ட பரலோகக் கிறிஸ்து இருக்கும் இடத்தில் நாம் இருக்க வேண்டும். அவரோடு நாம் என்றென்றும் பிரிக்க முடியாதபடி இணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் – தனிப்பட்ட முறையிலும், அவருடைய சரீரமாகிய சபையாக ஒன்றாகவும்.

அப்படியிருந்தும், தேவனுடைய சாயலின்படி சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதர்களாகவே நாம் எப்போதும் இருப்போம். ஆனால் கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் தலையிட்டதால், ஒருநாள் நாம் பரலோகத்துக்குரியவருடைய சாயலைத் தரிப்போம்; அப்போது நாமும் **பரலோகத்துக்குரியவர்களாக** இருப்போம் (1 கொரிந்தியர் 15:48-49). எப்போதும் இந்த மண்டலத்துக்கே உரியவர்களாக இருந்த ஜீவிகள் உண்டு. இந்த நிருபத்தில் அவை அதிகாரங்கள், துரைத்தனங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் தூதர்கள் (பிலிப்பியர் 2:10), பரலோக ஜீவிகள். நாமோ பூமிக்குரிய ஜீவிகள்; கிறிஸ்துவின் மூலம் பரலோகத்துக்குரியவர்களாக, கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்பானவர்களாக ஆகிறோம். இது ஒருபோதும் தூதர்களுக்குப் பொருந்தாது.

கிறிஸ்தவனின் பரலோகத் தன்மையை வலியுறுத்துவது எபேசியர் நிருபம் மட்டுமல்ல. சபை ஒரு பரலோக ஜனம் என்பது முழுப் புதிய ஏற்பாட்டின் வெளிப்பாடு:

- முன்பு அறியப்படாததும், பரலோகத்திலிருந்து வந்த தேவகுமாரனால் மட்டுமே அறிவிக்கப்படக்கூடியதுமான **பரலோகக் காரியங்களை** (τὰ ἑπουράνια) நமக்கு வெளிப்படுத்துவதற்காகத் தேவகுமாரன் வந்தார் (யோவான் 3:12)
- நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் **பரலோக ராஜ்யத்தில்** (εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἑπουράνιον/ ... அவருடைய பரலோக ராஜ்யத்துக்குள்) நமக்குப் பங்கு உண்டு (2 தீமோத்தேயு 4:18)
- நாம் **பரலோக அழைப்பில்** (κλήσεως ἑπουρανίου μέτοχοι) நிற்கிறோம்; **பரலோகத்திலிருந்து பரலோகத்துக்காக அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்** (எபிரெயர் 3:1)

- நாம் ருசிபார்க்கிற, அதாவது அனுபவிக்கிற, ஒரு **பரலோக ஈவைப்** (τῆς ὤψεως τῆς ἑπουρανίου) பெற்றிருக்கிறோம் (எபிரெயர் 6:4)
- கோத்திரப் பிதாக்களே ஒரு **பரலோக** (τοῦτ' ἔστιν ἑπουρανίου) **தாய்நாட்டை** (πατρίδα) நாடினார்கள் (ἐπαζητοῦσιν – தேடினார்கள், எதிர்நோக்கினார்கள்); நாம் இன்னும் அதிகமாக (எபிரெயர் 11:13-16)
- நமக்குப் **பரலோகத்தில் குடியுரிமை** இருக்கிறது (பிலிப்பியர் 3:20)
- (τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς παρόρχει)
- **பரலோகத்தில்** வைக்கப்பட்டிருக்கிற ஒரு **நம்பிக்கை** நமக்கு இருக்கிறது (கொலோசெயர் 1:5)
- (ὅτι τὴν ἑλπίδα τὴν ἀποκειμένην ὤμην ἐν τοῖς οὐρανοῖς,)
- **கிறிஸ்து இருக்கிற மேலானவைகளை** நாடுகிறோம் (கொலோசெயர் 3:1-4)
- => வாடாத ஒரு **சுதந்தரம்** நமக்காகப் **பரலோகத்தில்** வைக்கப்பட்டிருக்கிறது (1 பேதுரு 1:4) τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς
- கண்களால் காண்பவைகளை அல்ல, விசுவாசத்தினால் இருதயத்தின் கண்களால் காண்பவைகளையே நோக்குகிறோம்; அவை தற்காலிகமானவை அல்ல, **நித்தியமான காரியங்கள்**. இது **நித்திய மகிமையின் கனத்தைப்** பற்றியது (2 கொரிந்தியர் 4:16-18)
- இருதயத்தின் கண்களால் **பரலோகத்திலுள்ள கிறிஸ்துவின்** (இன்னும் காணக்கூடாத) **மகிமையைக்** காண்கிறோம் (2 கொரிந்தியர் 3:18; அப்போஸ்தலர் 7:55)

பரலோகம் திறந்திருக்கிறது ... நம் மனிதர்களுக்கு, விசேஷமாகப் புறஜாதியாருக்கு, தேவன் மறைந்திருந்த பரலோகம் இப்போது திறந்திருக்கிறது (இயேசு மரித்தபோது ஆலயத்தின் திரைச்சீலை கிழிந்தது); பூமிக்குரிய, யூத பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்குள் அல்ல, பரலோகப் பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்குள் பிரவேசிக்கும் வழி திறந்திருக்கிறது – இதுவே புதிய ஏற்பாட்டின் செய்தி.

பரலோக ஏணியைப் போல ... தேவன் பரலோகத்திலிருந்து குமாரனில் தம்மை வெளிப்படுத்துகிறார், தாம் உண்மையில் எப்படிப்பட்டவர் என்று காட்டுகிறார் – இதுவும் புதிய ஏற்பாட்டின் செய்தியே. அது பூமியையும் பரலோகத்தையும் இணைக்கும், எந்தத் திசையிலும் ஏறியிறங்கக்கூடிய ஒரு **பரலோக ஏணியைப்** போன்றது (யோவான் 1:51; ஆதியாகமம் 28:12). தேவன் நம்மிடம் வருகிறார், நாம் அவரிடம் போகிறோம். இந்த நிருபத்தில் நாம்

தேவனுடைய சிங்காசனம் வரை நோக்குகிறோம்; அங்கே நம்முடைய கர்த்தர் மிக உயர்ந்த கனத்துக்குரிய இடத்தில் வீற்றிருக்கிறார்; ஆயினும் அதே நேரத்தில் இன்னும் பூமியில் இருக்கும் நமக்குள் அவர் வாசமாயிருக்கிறார் (3:17). இந்த அர்த்தத்தில், இன்னும் பூமியில் இருக்கிறவர்களாகவே நாம் ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம். உன்னதங்கள், சொல்லப்போனால், எல்லா ஆசீர்வாதத்தோடும் நம்முடைய இருதயங்களில் இருக்கின்றன. ஆகவே இந்த உன்னதங்கள் மிக அருகில் இருக்கின்றன; ஒளியாண்டுகள் தூரத்தில் அல்ல.

பரலோகத்துக்குள் கொண்டுசெல்லப்பட்டோம் ... கிறிஸ்துவுக்குள் ... அங்கே அவருக்குள்

விசுவாசிகளாகிய நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் அங்கே கொண்டுசெல்லப்பட்டிருக்கிறோம். "கிறிஸ்துவுக்குள்" என்பது (இன்னும்) "கிறிஸ்துவோடு" என்பது அல்ல. "கிறிஸ்துவுக்குள்" என்பது அவருக்குள் நமக்குள்ள ஸ்தானத்தை அல்லது நிலையை விவரிக்கிறது. அதாவது, தேவன் நம்மைக் **கிறிஸ்துவுக்குள்** இருக்கிறவர்களாகப் பார்க்கிறார்; ஆகவே நாம் ஏற்கெனவே **அங்கே அவருக்குள்** இருக்கிறோம், தேவனுடைய சிங்காசனத்தில் அவருடைய வெற்றி நிலையில் பங்குகொள்கிறோம். நம்முடைய இரட்சிப்பின் நிலை இதைவிட உயர்ந்ததாகவோ, இதைவிடப் பாதுகாப்பானதாகவோ இருக்க முடியாது.

நம்மை உண்மையில், சரீரப்பிரகாரமாகவும் அந்த இடத்தில் வைத்துக்கொள்ள விரும்பும் தேவனுக்கு, இது இப்போதே உண்மையாக இருக்கிறது; ஏனென்றால் இலக்கு அடையப்படுவதற்கு முன்பே, அவருடைய தீர்மானத்தில் அதன் நிறைவேறுதல் ஏற்கெனவே உறுதிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இடத்தையும் காலத்தையும் வைத்துச் சிந்திக்கிறவர்களாகிய நாம், இப்போதே உன்னதங்களில் இருப்பதைக் கற்பனை செய்வது கடினமாக இருப்பதால், விளக்கத்துக்காக ஓர் உதாரணம்:

மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு பிரதிநிதி பாராளுமன்றத்தில் அவர்களுடைய நலன்களுக்காகப் பேசுகிறார். ஆகவே அவரைத் தேர்ந்தெடுத்தவர்கள், ஒருவிதத்தில், இந்தப் பிரதிநிதிக்குள் அங்கே பாராளுமன்றத்தில் இருக்கிறார்கள், பிரதிநிதித்துவம் பெறுகிறார்கள். அதுபோலவே நாமும் கிறிஸ்துவின் மூலமாகவும் கிறிஸ்துவுக்குள்ளும் பரலோகத்தில், சிங்காசனத்தருகில், வல்லமையின் மையத்தில் பிரதிநிதித்துவம் பெற்று, அங்கே காணப்படுகிறோம்.

உன்னதங்களில் நடைமுறையில் எப்படி வாழலாம் என்பதைக் காட்டும் இன்னோர் உதாரணம்:

ஒருவகை நீர்ச் சிலந்தி தண்ணீருக்கு அடியில் வாழ்கிறது; ஆனால் அது நீர்மட்டத்திலிருந்து தன்னோடு தண்ணீருக்குள் கொண்டுவந்த ஒரு காற்றுக் குமிழிக்குள்ளிருந்து, அல்லது அதிலிருந்து, சுவாசிக்கிறது. அதுபோலவே நாமும் இங்கேயே, கிறிஸ்து நிரப்பியிருக்கும் இந்தப் பரலோக உலகத்திலிருந்து / அதற்குள் / அதைக்கொண்டு வாழ்கிறோம். இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு நிபந்தனை, நிச்சயமாக, பரலோகத்துக்குரியவைகளை நாடுவதும், பரலோகக் காரியங்களை அறிவதுமே.

பிரிவினை நீக்கப்பட்டிருக்கிறது ...

காணக்கூடிய உலகத்துக்கும் காணக்கூடாத உலகத்துக்கும், பூமிக்கும் உன்னதங்களுக்கும் இடையிலான பிரிவினை, விசுவாசிகளுக்கு இப்போதே நீக்கப்பட்டிருக்கிறது: அவர்களுக்குப் பிதாவினிடத்தில் சேரும் சிலாக்கியம் உண்டு. கிறிஸ்து எல்லாவற்றுக்கும் தலையாக இருக்கும் வரப்போகும் யுகத்தில், இந்தப் பிரிவினை உலகளாவிய அளவிலும் முடிவுக்கு வரும்.

எபேசியர் முன்பு தேவர்கள்மேல் வைத்திருந்த நம்பிக்கை ...

எபேசியருடைய பழைய நம்பிக்கையில், உன்னதங்கள் என்பது அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்தி அதைத் தீர்மானித்த தேவர்களின் அதிகார மண்டலமாக இருந்தது. அவர்கள் பகைமையான ஜீவிகள்; அவர்களுடைய மேலான வல்லமையின் காரணமாக மனிதர்கள் அவர்களுக்கு முழுவதும் கட்டுப்பட்டிருந்தார்கள். காணக்கூடாத உலகம் ஒருபுறம் ஆபத்தானதாக இருந்தது; ஏனென்றால் அங்கே என்ன நடக்கிறது என்று யாருக்கும் சரியாகத் தெரியவில்லை. இந்த மண்டலத்துக்குப் பெரிய முக்கியத்துவமும் கவர்ச்சியும் இருந்தது; தங்கள் சொந்த இலக்குகளை அடைய தேவர்கள் உதவ வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். மறைபொருள் வித்தைகளும் மாந்திரீகமும், மந்திரச் சூத்திரங்களும் தேவர்களைப் பணியவைக்கும் என்று நினைத்தார்கள். இந்தப் பயத்திலிருந்து எபேசியர் இப்போது விடுதலையாக்கப்பட்டிருந்தார்கள்; மேலும் அவர்கள் இந்த மண்டலத்துக்குள்ளேயே கொண்டுவரப்பட்டு, அங்குள்ள வல்லமைகளுக்கு மேலாக உயர்த்தப்பட்டிருந்தார்கள். கிறிஸ்துவுக்குள் அவர்கள் வல்லமையின் மையத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தார்கள்; அந்த வல்லமைகளால் இனி அவர்களுக்குத் தீங்கு செய்ய முடியவில்லை. இவ்விதமாக அவர்கள் அந்த வல்லமைகளுக்கு மேலாக மட்டுமல்ல, தங்கள் கருத்துப்படி மனிதர்களின் விதியைத் தீர்மானித்த நட்சத்திரங்களுக்கும் மேலாக நின்றார்கள்.

பரலோக உலகத்திலுள்ள ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்கள்:

அவை என்ன?

தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப்படுவதைவிட மேலாக ஒருவர் எதை விரும்ப முடியும்? அவர் அதைச் செய்தார், நம்மை ஆசீர்வதித்தார். இவரே நம்முடைய தேவன்; அவரைப் போல வேறொருவரும் இல்லை.

இந்த ஆசீர்வாதம் ஆவிக்குரிய, பரலோகத் தன்மையுடையது. இவ்விதமாக இந்த ஆசீர்வாதம் பூமிக்குரிய, பொருள்சார்ந்த ஆசீர்வாதத்துக்கு எதிராக நிறுத்தப்படுகிறது. அது பரலோகங்களில் அருளப்படுகிறது.

அப்படியானால் நமக்குப் பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதம் இல்லையா? நிச்சயமாக நமக்குப் பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதமும் உண்டு. நம்முடைய பரலோகப் பிதா எல்லா மனிதரையும், விசேஷமாக விசுவாசிகளையும், பராமரிக்கிறவர் (1 தீமோத்தேயு 4:10). ஆனால் பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதம்

(வருத்தத்துக்குரியவிதமாக, சில சமயங்களில் நாம் அதைச் செல்வச்செழிப்புடன் குழப்பிக்கொள்கிறோம்) நமக்கு வாக்களிக்கப்படவோ உறுதிசெய்யப்படவோ இல்லை. அதை நம்முடைய உரிமையாகக் கோர முடியாது. உணவும் உடையும் இருந்தால் நாம் நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும் – அதுவே பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதம் (1 தீமோத்தேயு 6:8). நாம் சாபத்தின் கீழ் இருக்கும், வீழ்ச்சியடைந்த ஒரு சிருஷ்டிப்பில் வாழ்கிறோம். ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதம் சாபத்தையும் பாவத்தின் விளைவுகளையும் நீக்கிவிடுவதில்லை; ஆனால் நம்முடைய இருதயத்தை மாற்றி நிரப்புகிறது.

ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதம் ஐசுவரியமாகவும் பரிபூரணமாகவும் இருக்கிறது; **சகல** ஆசீர்வாதங்களும் நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கின்றன. இது உணவையும் பானத்தையும், பூமிக்குரிய எல்லாச் செல்வத்தையும் விஞ்சும் ஒரு மாபெரும் சத்தியம். இதுவரை மனிதர்களால் அடைய முடியாததாக இருந்தது இப்போது நம்முடைய உடைமையாகிறது. பரலோகத்தின் மகிமையையும், ஐசுவரியத்தையும், அன்பையும், தூய்மையையும், ஜீவனையும் உருவாக்குவது எதுவோ, அது இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவன், உயிர்த்தெழுந்து சிங்காசனத்தில் அமர்த்தப்பட்ட மனுஷகுமாரனாகிய கிறிஸ்துவுக்குள், பரலோக மகிமையிலுள்ள ஆசீர்வாதங்களில் நம்மைப் பங்குகொள்ளச் செய்கிறார். **பரலோகத்திலுள்ள மகிமைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு மனிதர் நமக்கு வழியைத் திறந்து, தேவனுடைய பரலோகப் பொக்கிஷ அறைக்கு நம்மைத் தம்மோடு அழைத்துச்செல்கிறார்.**

அங்கே உள்ள **சகல** ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களும் நம்முடைய உடைமையாகிவிட்டன. எந்த மனிதனும் கனவுகாணத் துணியாததை,

கிறிஸ்துவுக்குள் மட்டுமே நாம் பெற்றுக்கொள்கிறோம். தேவன் தம்முடைய ஒரே குமாரனைப் பலியாகக் கொடுத்தார்; நமக்காக அவரைத் தப்பவிடவில்லை. அவரோடேகூட நினைக்கக்கூடிய எல்லா ஆசீர்வாதங்களையும் நமக்கு அருளுவார் (ரோமர் 8:32).

ஆனால், பவுல் இங்கே பேசுகிற, கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்கு அருளப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களும் பரலோகப் பொக்கிஷங்களும் என்னவென்று நமக்குத் தெரியுமா?

பவுல் ஆசீர்வாதத்தைப் பற்றிய கூற்றை ஒரு பொருளடக்கம் போலத் தன் நிருபத்தின் தொடக்கத்திலேயே வைக்கிறார் என்றால், நாமும் முதலில் இந்த நிருபத்திலேயே ஆசீர்வாதங்களைத் தேட வேண்டும்; பின்பு நிருபத்துக்கு அப்பால் புதிய ஏற்பாட்டில் இணையான பகுதிகளையும் மேலும் ஆசீர்வாதங்களையும் தேட வேண்டும். தேடும்போது, தேவன் நமக்குச் செய்ததையும் அவர் நம்மை எப்படிப்பட்டவர்களாக்கினார் என்பதையும், நாம் பெற்றுக்கொண்டதையும் வேறுபடுத்துகிறோம். ஒன்று பொக்கிஷங்களுக்குச் செல்லும் வழியும் அவற்றை அடையும் வாசலும்; மற்றொன்று பொக்கிஷமே.

இந்த அசாதாரணமான நிருபத்தின் வழியாக நாம் மேற்கொள்ளும் பயணத்தில், பிரமிக்கவைக்கும் ஆசீர்வாதங்களைச் சந்திக்கிறோம். கானானை வேவுபார்த்த வேவுகாரரும் சில சமயங்களில் தங்கள் கண்களையே நம்பவில்லை (எண்ணாகமம் 13). விளைச்சலின் மிகுதி பிரமிக்கவைத்தது. அது உண்மையில் அவர்களுக்கே சொந்தமாக இருக்க வேண்டியிருந்தது. **எபேசியர் நிருபத்தில் நாம் காண்பவை இங்கேயும் இப்போதும் நமக்குச் சொந்தமானவை** – விதிவிலக்கின்றி எல்லாமே; ஆசீர்வாதத்தின் ஒரு பகுதி எதிர்காலத்தில்தான்

உடைமையாக்கிக்கொள்ளப்படும் என்றாலும் கூட. நாம் ஒரு விசேஷ ஆசீர்வாதத்துக்காகக் காத்திருக்கவில்லை; அதை நாம் உடையவர்களாக இருக்கிறோம். ஆனாலும், அதைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும், தேட வேண்டும், நோக்க வேண்டும், அனுபவிக்க வேண்டும்; அப்போதுதான் இந்த ஐசுவரியம், தேவனுடைய புத்திரராகிய நாம் எதிர்காலத்தில் மட்டுமல்ல, இப்போதே ஐசுவரியவான்கள் என்ற உணர்வையும் நமக்குத் தரும். நம்முடைய சுதந்தரத்தை நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும். பொருள்சார்ந்த செல்வத்தில் தரித்திரமாக இருந்த சிமிர்னா சபையைப் பார்த்து, “நீயோ ஐசுவரியமுள்ளவன்” என்று கிறிஸ்து சொல்கிறார் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2:9). இங்கே பேசப்படுவது ஆவிக்குரிய ஐசுவரியம்; பணமோ, வீடுகளோ, கார்களோ அல்ல. தேவன் கொடுத்திருக்கும் ஐசுவரியத்தை அறிவது நம்முடைய அன்றாட விசுவாச வாழ்க்கைக்குப் பெரிய முக்கியத்துவம் உடையது. தான் ஏற்கெனவே பெரும் செல்வத்தின் உரிமையாளனும்

சுதந்தரவாளியுமாக இருப்பதை அறியாமல், வறுமையில் வாழும் ஒரு மனிதனுக்கு அதனால் என்ன பயன்? அவன் அதை அறிந்திருந்தால், அவனுடைய சிந்தனையும், வாழ்க்கைப் பார்வையும், நம்பிக்கையும் முற்றிலும் வேறாக இருந்திருக்கும்! ஆகவேதான், ஆசீர்வாதத்தை நாம் அறியும்படி நம்முடைய இருதயத்தின் கண்கள் திறக்கப்பட வேண்டும் என்று பவுல் (இந்த நிருபத்தில் இருமுறை: 1:15-18; 3:14-19) இவ்வளவு ஊக்கமாக ஜெபிக்கிறார். தேவன் நமக்கு ஒரு குறுகிய, அரைகுறையான கிறிஸ்தவ வாழ்வை நியமிக்கவில்லை! கிறிஸ்துவின் பரிபூரணத்திலும், ஆராய்ந்து முடியாத அவருடைய ஐசுவரியத்திலும் நாம் வாழ வேண்டும் என்பதில் அவர் உறுதியாக இருக்கிறார்! அதே நேரத்தில் வெளிப்புற வறுமையும் உபத்திரவமும் இருப்பது இதற்கு முரணல்ல! விசுவாசத்தின், நம்பிக்கையின் கொள்கை இதுவே: இப்போதே – ஆனால் இன்னும் இல்லை! ஆனால் விரைவில் இந்த “இன்னும் இல்லை” முடிவுக்கு வரும்; நாம் கிறிஸ்துவோடு கூட நம்முடைய சுதந்தரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வோம்.

“செழிப்பு நற்செய்தி” (Wohlstandsevangeliem) என்று அழைக்கப்படுவது ஒரு முரண்பாடு; ஏனென்றால் அது ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதத்தையும் பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதத்தையும் குழப்புகிறது, அல்லது பரலோகத்தை முன்கூட்டியே எடுத்துக்கொள்கிறது. தேவபக்தி பொருள் அல்லது பண ஆதாயத்துக்கான ஒரு வழியல்ல.

நம்முடைய தேடலைத் தொடங்குவோம். 11-ஆம் வசனத்தில், நாம் ஒரு **சுதந்தரத்தைப்** பெற்றிருக்கிறோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. தேவனுடைய புத்திரராகவும் பிள்ளைகளாகவும் நாம் தேவனுடைய சுதந்தரராகியிருக்கிறோம் (ரோமர் 8:17; யாக்கோபு 2:5). சுதந்தரம் என்பது என்ன? முதலாவது அது கிறிஸ்துவைப் பற்றியது; தேவன் அவரை எல்லாவற்றுக்கும் சுதந்தரவாளியாக (எபிரெயர் 1:2) எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வைப்பார். அவர் இப்போதே எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக உயர்ந்திருக்கிறார்; ஆனால் விரைவில் அது வெளிப்படும், அதாவது முழுச் சிருஷ்டிக்கும் காணக்கூடியதாகும். மகிமையிலான இந்த ஆளுகையில் நமக்கு ஒரு பங்கு உண்டு. நாம் அதில் மிக நெருக்கமாகப் பங்குகொள்கிறோம். சபையாகிய நாம் அவருடைய சரீரம்; எல்லாவற்றின் நிர்வாகமும் அதனிடம் ஒப்படைக்கப்படும். இது ஓர் எதிர்கால ஆசீர்வாதம்; அதன் முன்பணத்தை நாம் இப்போதே பெற்றிருக்கிறோம். மகிமையின் இந்தத் தொடுவானத்துக்கு முன்பாக நாம் வாழ்கிறோம்; நம் பாதை கீழ்நோக்கியல்ல, மேல்நோக்கியே செல்கிறது.

சுதந்தரத்தோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பரலோக ஆசீர்வாதம் உண்டு: சுதந்தரத்தை உறுதிசெய்து அதை நிறைவேற்றுவதற்கான அச்சாரமும்

முன்பணமுமாகிய **பரிசுத்த ஆவியானவர்** (1:13-14). ஆகவே ஆவியானவர் நம்முடைய உடைமை; ஞானமும் வெளிப்படுத்துதலும் அருளும் ஆவியாக அவர் நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறார் (1:17). ஆவியானவர் அந்த ஐசுவரியத்தை நமக்குப் பழக்கப்படுத்துகிறார்; நம்மைப் பிதாவினிடத்தில் நடத்துகிறவரும் அவரே (2:18). உள்ளான மனுஷனில் நம்மைப் பலப்படுத்துகிறவர் ஆவியானவரே; ஆகவே இது அன்றாடம் அனுபவிக்கக்கூடிய ஓர் ஆசீர்வாதம் (3:16; மேலும் காண்க 4:23, 30; 5:18; 6:18, 17). கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் ஐக்கியத்தை உண்டாக்கி, அதற்கு உயிருட்டி, அதை ஊடுருவுகிறவர் தேவனுடைய ஆவியானவரே (4:3). இந்த ஆசீர்வாதம் ஒரு பொருள் அல்ல, ஒரு நபர், ஒரு தெய்வீக நபர்.

பரிசுத்த ஆவியானவர் பரலோகத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்டவர்; தேவனால் நமக்கு அருளப்பட்டவைகளை நாம் அறியும்படி (அறிந்துகொள்ளும்படி) அவர் நம்மைத் தெய்வீகச் சத்தியத்துக்குள் நடத்துகிறார் (1 கொரிந்தியர் 2:12; யோவான் 16:13; 14:17). இந்த நிருபத்தில் அவர் 13 முறை குறிப்பிடப்படுகிறார்; இது அதற்குரிய கவனத்தைக் கோருகிறது அல்லவா. அவரே நமக்கு ஒரு பரலோக ஈவு; அதே நேரத்தில், பரலோகக் காரியங்களை இருதயத்தின் கண்களுக்குத் திறந்துகாட்டுகிறவரும் அவரே.

இந்த ஆவியானவர் நமக்குள் வாசமாயிருக்கிறார் என்ற யதார்த்தம், இந்த உண்மை, ஓர் அருவமான போதனை அல்ல; அது ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை யதார்த்தம்; இயேசுவின் ஆவியானவருக்கு நாம் இடம் கொடுத்தால், நம் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு செயலையும், ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் அது தீர்மானிக்கவும் ஊடுருவவும் முடியும். அவருக்கு இடம் கிடைக்கும் இடத்தில் மட்டுமே அவர் அதை நிரப்ப முடியும். நமக்கு ஆவியானவர் இருக்கிறார்; ஆனால் ஆவியானவருக்கும் நாம் இருக்க வேண்டும்!

பரிசுத்த ஆவியானவரோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பரலோக ஆசீர்வாதமும் நம்முடைய உடைமையானது: **அவருடைய புத்திரராகப் பிதாவினிடத்தில் சேரும் சிலாக்கியமும் அவரோடுள்ள ஐக்கியமும்**: அவர் மூலமாக, அதாவது ஆவியானவர் மூலமாக, இப்போது யூதரும் புறஜாதியாரும் ஒன்றாகப் பிதாவினிடத்தில் சேரும் சிலாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் (2:18; 3:12). இது ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதமும், பரலோக ஆசீர்வாதமுமாகும். நாம் இதை விசுவாசத்தினால் அனுபவிப்பதால் இது ஆவிக்குரியது. பரலோகத்தில் வாசம்பண்ணுகிற நம்முடைய பரலோகப் பிதாவைப் பற்றியது என்பதால் இது பரலோகத்துக்குரியது. இந்த "இடத்தில்" நாம் அவரிடம் சேருகிறோம். முன்பு பாவிளாக இருந்தவர்களின் பார்வையிலிருந்து பார்த்தால் விசேஷமாக, பூரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வோடு, பயமின்றிப் புத்திரராகப் பிதாவின் முன்பாக வரலாம் என்பது மூச்சடைக்கவைக்கும்

ஒன்று. இது தேவனிடம் மனந்திரும்பும் தருணத்தைப் பற்றியது அல்ல. இது ஒரு நிரந்தரமான சிலாக்கியம். அங்கே நாம் பொதுவான விருப்பங்களைப் பகிர்ந்துகொள்கிறோம். பிதாவின் அன்புக்குரிய குமாரனைக் குறித்துச் சிந்திப்பது அப்படிப்பட்ட ஒன்று. அங்கே நம்முடைய வாழ்க்கையை, எல்லா மகிழ்ச்சிகளையும், எல்லா வேதனைகளையும் விரித்துவைக்கலாம். அங்கே ஆறுதலையும் உற்சாகத்தையும் பெறுகிறோம். அங்கே ஏற்ற வேளையில் உதவும் கிருபையைக் கண்டடைகிறோம்.

பிதாவோடும் குமாரனோடும் உள்ள ஐக்கியம் விசேஷமாக அப்போஸ்தலனாகிய யோவானால் அவருடைய சிவசேஷத்திலும் நிருபங்களிலும் விவரிக்கப்படுகிறது. குமாரனுக்குள் நமக்கு நித்திய ஜீவன் – பரலோகத்தின், பிதாவின் வீட்டின் ஜீவன் – இருக்கிறது.

விசுவாசிகளின் ஐக்கியம் ஒரு பரலோக ஆசீர்வாதம். அது ஆவியானவரால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பரலோக ஜனம். எல்லா விசுவாசிகளும் ஒரே ஜீவனைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள், ஒரே இலக்கை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஒரே சரீரத்திலும் ஒரே வீட்டிலும் தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குள்ள இந்த இணைப்பு, இந்த ஒற்றுமை, தேவனுடைய நித்தியமான, ஆகவே பரலோகத்துக்குரிய திட்டமாக இருந்தது. அவர்கள் ஒரே ஜீவனைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள், பரலோகத்துக்குரியவருடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். விசுவாசிகள் ஒருவரோடொருவர் இருதயப்பூர்வமான ஐக்கியம் கொண்டு, அன்போடு ஒருவரையொருவர் நடத்தி, ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் ஆகியவற்றில் ஒருவருக்கொருவர் உதவி, தாங்கும்போது, அது பரலோகத்தின் ஒரு துண்டு. சபையில் சமாதானக்கேட்டை உண்டாக்குவதன் மூலம் பிசாசு இந்த ஆசீர்வாதத்தை, அதாவது இந்த ஆசீர்வாதத்தை அனுபவிப்பதைக் கொள்ளையிட முடியும்.

ஆசீர்வாதங்கள் நம்முடைய நடைமுறை ஆதாயமாக இருக்க வேண்டும். நம்முடைய ஐசுவரியத்தை ஆராய்ந்து அனுபவிப்பதில் உறுதியாக இருப்போம். கிருபை பெற்ற பாவிகள் நாம் என்ற அறிவோடு நின்றுவிடாமல், கிறிஸ்துவுக்குள் நம்முடைய இரட்சிப்பின் நிலையை அறிந்துகொள்ளவும், இந்த அர்த்தத்தில் “கர்த்தருக்குள் உறுதியாய் நிற்கவும்” முன்னேறிச் செல்வோம். நம்மைச் சுற்றியுள்ள, ஒருவேளை நம்மைவிட நன்றாக வாழும், தாங்கள் விரும்பியபடி வாழவும் செய்யவும் கூடிய மனிதர்களோடு ஒப்பிட்டு, நாம் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டியவைகளையும் கஷ்டங்களையும் மட்டுமே பார்க்கும்படி, நம்முடைய கவனத்தை இதிலிருந்து திசைதிருப்புவதே பிசாசின் தந்திரம். இந்தப் பார்வை நம்மைச் சோர்வடையச் செய்து, உண்மையில் நமக்கு இருக்க வேண்டிய மகிழ்ச்சியைப் பறித்துவிடுகிறது. இஸ்ரவேலர் தங்களுக்குச் சொந்தமான தேசத்தைக் கைப்பற்றியது போல, நாமும்

கைப்பற்றுவோம். இதுவே தேவனுடைய சித்தம்: அவர் உனக்கு அருளியிருப்பதைச் சுதந்தரித்துக்கொள்! நீ எப்படிப்பட்டவனாக ஆகியிருக்கிறாயோ, அப்படியே இரு, அப்படியே வாழ்!

தெரிந்துகொள்ளுதல் (மன்குறித்தல்): வெறும் ஒரு சர்ச்சைக்குரிய தலைப்பா?

நிருபத்தின் தொடக்கத்திலேயே, எபேசியர் உலகத்தோற்றத்துக்கு முன்னே தெரிந்துகொள்ளப்பட்டார்கள் என்றும் (1:4), புத்திரசுவிசாரத்துக்கு மன்குறிக்கப்பட்டார்கள் என்றும் (1:5) சொல்லப்படுகிறது. இந்தச் சூழலில் தெரிந்துகொள்ளுதலும் மன்குறித்தலும் தொடர்புடையவை; முதலாவது ஒரு தேர்வை விவரிக்கிறது, இரண்டாவது ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்தை விவரிக்கிறது; ஆனால் அந்த நோக்கத்துக்கு முன்பு ஒரு தேர்வு இருக்கக்கூடும்.

இந்தத் தலைப்பைப் பற்றிய புத்தகங்களால் ஒரு முழு நூலகத்தையே நிரப்பலாம். எல்லாருக்கும் தெரிந்தபடி, சர்ச்சை மனிதனின் சுயாதீன சித்தத்தைப் பற்றியும் தேவனுடைய சர்வ ஆளுகையைப் பற்றியுமான விவாதத்தில் இருக்கிறது. இந்த விவாதம் பெரும்பாலும் “இதுவா – அதுவா” என்ற முறையில் நடத்தப்படுவதால், இதற்கு ஒரு தீர்வு இல்லை. ஒன்று, ஒரு மனிதனை மனந்திரும்புதலுக்குக் கொண்டுவருவது தேவனுடைய சர்வ ஆளுகையுள்ள தேர்வு; அல்லது, சுவிசேஷத்தால் அழைக்கப்பட்டு மனந்திரும்பும் மனிதனின் சுயாதீனத் தீர்மானம் அல்லது தேர்வு.

நம்மால் விளக்க முடியாத, அதாவது நமக்கு (நம்முடைய அறிவுக்கு) கற்பனை செய்யக் கடினமான சில வேதாகமச் சத்தியங்கள் உண்டு என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக, ஒரே நேரத்தில் தேவனும் மனிதனுமாக இருந்த இயேசுவின் நபரைப் பற்றியது இது. தேவன் ஒருவராக இருக்கும் அதே நேரத்தில் பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியானவர் என்ற 3 நபர்களாக இருக்கிறார் என்ற உண்மையும் இதில் அடங்கும். தேவனுடைய பிள்ளைகளாக இருந்தாலும் நம்முடைய அறிவுக்கு உள்ள எல்லைகள், வாழ்க்கையின் அடிப்படைக் கேள்விகளையும் தொடுகின்றன; உதாரணமாக, துன்பத்தைப் பற்றிய கேள்வி – ஒருவேளை நம்முடைய சொந்த வாழ்க்கையில், எப்படியிருந்தாலும் உலகத்திலுள்ள குற்றமற்றவர்களின் துன்பம்.

முன்-தெரிந்துகொள்ளுதல் என்ற தலைப்புக்கும் இதுவே பொருந்தும். தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களும், தெரிந்துகொள்ளப்படாதவர்களும் இருப்பது எப்படி சாத்தியம்? தேவனுடைய ஒரு வரம்புக்குட்பட்ட தேர்வை நாம் ஏற்றுக்கொண்டால், அப்படியானால் சுவிசேஷம் ஏன் எல்லா மனிதருக்கும் பிரசங்கிக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஆட்சேபணை நியாயமாக எழும். மறுபுறம்,

ஒவ்வொருவரும் சுயாதீனத் தேர்வினால் மனந்திரும்பலாம் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டால், தெரிந்துகொள்ளுதலுக்கு எந்த அர்த்தமும், அல்லது ஏறக்குறைய எந்த அர்த்தமும் இல்லாமல் போகிறது.

தெரிந்துகொள்ளுதல், பாவியின் விசுவாசத் தீர்மானத்தைத் தேவையற்றதாக்குவதில்லை. தெரிந்துகொள்ளுதல் இருந்தபோதிலும், பாவி மனந்திரும்புதலுக்கும் விசுவாசத்துக்கும் அழைக்கப்படுகிறான்.

நான் கற்றுக்கொண்டதும், என்னுடைய உறுதியான நம்பிக்கையாக்கிக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டதும் இதுவே: மனிதனின் பொறுப்பும், தெரிந்துகொள்ளுதலில் சர்வ ஆளுகையுள்ள தேவனுடைய செயலும் ஒன்றையொன்று விலக்குவதில்லை; இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் இருக்கின்றன. இதனால், முரண்படுவதுபோலத் தோன்றும் இரண்டு அம்சங்கள் ஒரே நேரத்தில் இருப்பதால் உண்டாகும் இந்த இழுவிசை விளக்கப்பட்டோ தீர்க்கப்பட்டோ விடவில்லை. நம்முடைய தனிப்பட்ட விசுவாச வாழ்க்கையிலுள்ள சில கேள்விகளுக்குப் பொருந்துவது போலவே, இந்த இழுவிசையையும் நாம் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

இங்கே பேசப்படுவது நம்முடைய தேவனுடைய மகத்துவத்தைப் பற்றியது; நம்முடைய அறிவின் மகத்துவத்தைப் பற்றியதல்ல.

ஓர் ஒப்புமை உதவியாக இருக்கலாம். ஒரு ரயில் பாதை இரண்டு தண்டவாளங்களால் ஆனது; அவை எப்போதும் இணையாகச் செல்ல வேண்டும், ஒருபோதும் ஒன்றையொன்று குறுக்கிடக்கூடாது. தேவன் தம்முடைய தேர்வைச் செய்யும் அவருடைய சர்வ ஆளுகையும் அப்படியே; மனந்திரும்ப வேண்டிய மனிதனின் பொறுப்பும் அப்படியே. இந்தப் பாதை இரட்சிப்பின் வரலாற்றுக்கு ஓர் உருவகம்; அதில் இந்த இரண்டு அம்சங்களும் எப்போதும் காணப்படுகின்றன. தேவன் மகிமைப்படும்படியும், யாரும் ஒருபோதும் அவர்மேல் குற்றம் சுமத்த முடியாதபடியும், அவர் தம்முடைய இலக்கை எப்படி அடைகிறார் என்பது ஒரு தெய்வீக, ஆகவே ஆராய்ந்து அறிய முடியாத இரகசியம். தொடுவானத்தில் தண்டவாளங்கள் ஒன்றாகச் சேர்வது போலத் தோன்றும். அதுபோலவே முடிவில், தேவன் இந்த இரகசியத்தையும் வெளிப்படுத்துவார்; பூரணமானது வந்திருக்கும். அப்போது அவருடைய செயல்களை நாம் மிகவும் நன்றாகப் புரிந்துகொள்வோம் (1 கொரிந்தியர் 13:9-10).

இந்த **இரண்டு அம்சங்களும்** இயேசு கிறிஸ்துவின் பாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. ஒருபுறம், இயேசுவின் கொலையில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பங்குகொண்ட எல்லாருடைய முழுப் பொறுப்பு. மறுபுறம், தம்முடைய குமாரனைத் தேவ ஆட்டுக்குட்டியாக, பாவத்துக்கான பலியாக

ஒப்புக்கொடுத்த தேவனுடைய செயல். இதுவே தேவனுடைய ஞானம். கொலைகாரர்கள் தேவனுடைய திட்டத்தைச் சுட்டிக்காட்டி எந்தச் சாக்குப்போக்கும் சொல்ல முடியாது. இயேசுவின் கொலைக்கு அவர்கள் முழுப் பொறுப்பாளிகள். ஆனால் இயேசுவின் பலியின் அடிப்படையில் அந்தக் கொலைகாரர்களும் மன்னிக்கப்படலாம் என்பது தேவனுடைய அளவற்ற கிருபை!

சி.எச். மெக்கின்டாஷ் (C.H. Mackintosh), ஒருபக்கச் சார்பான வலியுறுத்தல்களை – அது தேவனுடைய சர்வ ஆளுகையின் வலியுறுத்தலாக இருந்தாலும், மனிதனின் பொறுப்பின் வலியுறுத்தலாக இருந்தாலும் – ஒரே ஒரு சிறகுள்ள பறவைக்கு, அல்லது ஒரே ஒரு துடுப்பால் செலுத்தப்பட வேண்டிய படகுக்கு ஒப்பிட்டார். இந்த இரண்டு துருவங்களுக்கு இடையே உள்ள இழுவிசையை நம்மால் தீர்க்க முடியாது. நாம் ஒளியில் சேரும் வரை அது நிலைத்திருக்கும். இந்த இழுவிசையைத் தீர்க்க முயல்வதற்குப் பதிலாக, தெய்வீகக் கிருபையின் மாபெரும் தாக்கம் நம்மில் செயல்படும்படி விடுவோம்; ஒரு மாபெரும் ஆறுதலும் உற்சாகமுமாக அது நம்மை நிரப்பட்டும்; காணாமற்போனவர்களுக்கான வைராக்கியத்திலும் அது காணப்பட வேண்டும்.

நாம் உலகத்திலிருந்து – தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம் (யோவான் 15:19). அவருடைய தேர்வு உலகத்தின் பலவீனரையும் தரித்திரரையும் முன்னுரிமைப்படுத்துகிறது (1 கொரிந்தியர் 1:27-28; யாக்கோபு 2:5). ஆகவே நாம் ஒரு கிருபையின் தீர்மானத்தைப் பற்றிப் பேசலாம். தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் அவருடைய விசேஷ பாதுகாப்பை அனுபவிக்கிறார்கள் (ரோமர் 8:33). அவர்களுக்கு விசேஷ கடமைகளும் உண்டு (கொலோசெயர் 3:12). தனிப்பட்ட சிருஷ்டிகளாக நாம் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம் (யோவான் 1:13); ஆனால் முழுச் சபையாகவும் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம் (எபேசியர் 3:8-11; 1 பேதுரு 2:9). தெசலோனிக்கேயரிடம் விசுவாசத்தின் கிரியையைக் கண்டதால், அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் என்பதில் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் நிச்சயமாக இருந்தார் (1 தெசலோனிக்கேயர் 1:4). நமக்குத் தெரிந்தவரை, யார் இரட்சிப்பை அடைவார்கள், யார் அடைய மாட்டார்கள் என்ற தேவனுடைய நித்திய ஆலோசனைக்குள் அவருக்கு எந்தப் பார்வையும் இருக்கவில்லை. மாறாக, தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் இரட்சிப்பை அடையும்படி அவர் இன்னும் அதிகமாக உழைத்தார் (2 தீமோத்தேயு 2:10).

எல்லாக் காலத்துக்கும் முன்பே தேவனுடைய இருதயத்தில் அறியப்பட்டிருந்ததையும், அப்போதே தேவனால் முன்னறியப்பட்டு

நேசிக்கப்பட்டிருந்ததையும் குறித்து ஒவ்வொரு விசுவாசியும் மகிழ்ந்து, அதிலிருந்து தைரியம் பெறலாம்.

புத்திரசுவிசாரமும் பிள்ளைகளாயிருத்தலும்: வெறுமனே ஒன்றேதானா?

ஒருகாலத்தில் நாம் "கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகளாக" (புத்திரராக) (2:2; 5:6) "கோபாக்கினையின் பிள்ளைகளாக" (2:3) இருந்தோம்; இப்போதோ நாம் புத்திரசுவிசாரத்துக்கு முன்குறிக்கப்பட்டிருப்பதால் (1:5) தேவனுடைய புத்திரராகவும், தேவனுடைய "பிரியமான பிள்ளைகளாகவும்" (5:1) இருக்கிறோம். ஆகவே நாம் "வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளாக" (5:8) வாழ முடியும். பிள்ளைகளாகவும் புத்திரராகவும், பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலம் நமக்குப் "பிதாவினிடத்தில் சேரும்" சுயாதீனமான சிலாக்கியம் உண்டு (2:18; 4:6; 5:20).

பவுலின் காலத்தில் ரோமரிடையே, மனைவியையும் அடிமைகளையும் போல ஒரு பிள்ளையும் தகப்பனின் உடைமையாகக் கருதப்பட்டது. வயதுக்கு வந்தபோதுதான் அவன் ஒரு புத்திரனாக, ஆகவே சுதந்தரவாளியாக ஆனான். புத்திரனாக அவன் ஒரு பிள்ளையைவிட வேறுபட்ட நிலையில் இருந்தான்; அவன் தகப்பனுக்கு எதிரே நிற்கும் ஒரு துணையாகவும், அவருடைய வாரிசாகவும் ஆகியிருந்தான். ரோமச் சட்டத்தில் புத்திரசுவிசாரமாகத் தத்தெடுத்தலும் இருந்தது; அது தத்தெடுக்கப்பட்டவனைச் சுதந்தரவாளியாக்கி, பழைய குடும்பப் பிணைப்புகள் அனைத்தையும் என்றென்றைக்குமாகத் துண்டித்தது.

விசுவாசி ஒரே நேரத்தில் புத்திரனும் பிள்ளையுமாக இருக்கிறான். சாதாரண வாழ்க்கையில் நடப்பது போல, ஒரு பிள்ளை புத்திரனாகி, பின்பு இனி பிள்ளையாக இல்லாமல் போவது அல்ல. அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் சரியாக இந்த வளர்ச்சிச் செயல்முறையைக் காட்டுகிறார் என்பது உண்மைதான் (1 யோவான் 2:13-17); ஆனால் அங்கேயும் நாம் ஒரே நேரத்தில் பிள்ளைகளும் புத்திரருமாக இருக்கிறோம் என்பதே பொருந்தும். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், தேவனுடைய ஒரு பிள்ளை ஆவிக்குரிய விதத்தில் வளர்ந்தவனாக இருக்க வேண்டும். ஒரே நேரத்தில் விசுவாசத்தின் உடைமையாகவும் இருக்கும் இந்த இரண்டு பெயர்களும், நம்முடைய பிதாவாகிய தேவனோடு நமக்குள்ள உறவின் வெவ்வேறு அம்சங்களை விவரிக்கின்றன.

பிள்ளைகளாயிருத்தல் பிறப்பைப் பற்றி, அதாவது மறுபிறப்பைப் பற்றி, தேவனிடத்திலிருந்து வரும் ஜீவனைப் பற்றி, நிச்சயத்தைப் பற்றி, சுதந்தரத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது (யோவான் 1:12; ரோமர் 8:16-17, 21; 1

யோவான் 3:1-2, 10; 4:2). **புத்திரசுவிசாரம்** ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதலைப் பற்றி, அதாவது தத்தெடுத்தலைப் பற்றி, ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியைப் பற்றி, சுதந்தரத்தைப் பற்றியும் பேசுகிறது. தோற்றத்தைப் பொறுத்தவரை: ஒருவர் பிறப்பினால் தேவனுடைய பிள்ளையாகிறார்; தத்தெடுத்தலினால் தேவனுடைய புத்திரனாகிறார்.

புத்திரசுவிசாரம் என்பது நம்பிக்கை நிறைந்த ஓர் உறவு; அதில் நாம் தேவனை நோக்கி: அப்பா (அன்புள்ள) பிதாவே! என்று சொல்கிறோம் (ரோமர் 8:15; கலாத்தியர் 4:6). தேவன் நம்மைத் தமக்கென்று புத்திரராகத் தத்தெடுத்திருக்கிறார்; அவர் அவர்களில் மகிழ்ச்சியடைகிறார் (1:5), தம்முடைய நித்தியத் திட்டங்களைப் பற்றி அவர்களோடு பேச முடிகிறது (எபேசியர் 1). நம்முடைய சரீரத்தின் மீட்பு நம்முடைய புத்திரசுவிசாரத்தை முழுமையாக்கும் (ரோமர் 8:23). அப்போது தேவனுடைய குமாரன் தேவனாலும் எல்லா மனிதராலும் நம்மிலும் நமக்குள்ளும் காணப்படுவார். மேலும், புத்திரசுவிசாரம் தேவனுடைய சிட்சையோடும் (எபிரெயர் 12:5-7), பரிசுத்தத்தோடும் (2 கொரிந்தியர் 6:17), நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்துள்ள விடுதலையோடும் (கலாத்தியர் 4:7), இப்போதும் எதிர்காலத்திலும் உள்ள மகிமையோடும் (எபிரெயர் 2:10) தொடர்புடையது.

எபேசியர் நிருபம், தேவன் தம்முடைய புத்திரரோடு பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பும் அவருடைய நித்தியத் திட்டத்தை வெளிப்படுத்துகிறது; பிதாவின் ஒப்பற்ற குமாரனை நித்திய மையமாகக் கொண்டு, தத்தெடுக்கப்பட்ட தம்முடைய அநேக புத்திரரோடும் (புத்திரிகளோடும்) அவர் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பும் தேவனுடைய எதிர்காலத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து ஒருபோதும் "தேவனுடைய பிள்ளை" என்று அழைக்கப்படவில்லை; அவர் மறுபிறப்பை அனுபவிக்கவில்லை. அவர் தேவனுடைய, பிதாவினுடைய நித்திய குமாரன் (2 யோவான் 3). அவர் எப்போதும் அப்படியே இருந்தார்; நம்மைப் போலத் தத்தெடுத்தலினால் அப்படி ஆகவில்லை. தேவனுடைய குமாரனாக அவரே நம்முடைய புத்திரசுவிசாரத்தின் முன்மாதிரி, அதன் "மூலவடிவம்" (Prototyp): அநேக சகோதரருக்குள்ளே அவர் முதற்பேறானவராயிருக்கும்படி, விரைவில் நாம் குமாரனுடைய சாயலுக்கு ஒப்பாயிருப்போம் (ரோமர் 8:29).

மனிதனாகவும் அவர் தேவனுடைய குமாரன்; ஏனென்றால் அப்படிப்பட்டவராக அவர் தம்முடைய சட்டப்படியான தகப்பனாகிய யோசேப்பினால் அல்ல, பரிசுத்த ஆவியானவரால், தேவனால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டார்.

உட்கார் - நட - நில்: தேவனுடைய வரிசைமுறை

இது சீனரான வாட்ச்மேன் நீ (Watchmen Nee) எழுதிய ஆசீர்வாதமான புத்தகங்களில் ஒன்றின் தலைப்பு (ஜெர்மன் மொழியில்: "Sitze – Wandle – Stehe"). எபேசியர் நிருபத்தின் அடிப்படையில், இந்தச் சொற்களைக் கொண்டு அவர் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையை விளக்குகிறார். இந்த வரிசைமுறை எபேசியர் நிருபம் நமக்குக் கற்பிப்பதற்கு ஒத்திருக்கிறது. 2-ஆம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள தேவனுடைய இரட்சிப்பின் செயல், ஆவிக்குரிய மரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்கு, கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுடைய சிங்காசனம் வரை நம்மைக் கொண்டுசெல்கிறது. அங்கே கிறிஸ்து அமர்ந்திருக்கிறார்; நாம் அவருக்குள் இருப்பதால் நமக்கும் அதுவே பொருந்தும். **நம்முடைய இரட்சிப்பின் நிலை கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறது; நாமும் உட்கார்ந்திருக்கிறோம், தேவனுடைய இரட்சிப்பின் பரிபூரணத்தில் இளைப்பாறுதலுக்குள் வந்திருக்கிறோம் என்பதும் அதில் அடங்கும்.** பழையதை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து புதியதை உண்டாக்கத் தேவையான அனைத்தும் கிறிஸ்துவின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதால், கிறிஸ்துவுக்குள் இரட்சிப்பு முழுமையாக நமக்குக் கணக்கிடப்படுவதும் அதில் அடங்கும். கிறிஸ்துவுக்குள் ஒரேதரம், திரும்பப்பெற முடியாதபடி நமக்கு அருளப்படும் முழுமையான, பூரணமான இரட்சிப்பு இதுவே. நிருபத்தின் 4-ஆம் அதிகாரம் முதல் 1-ஆம் வசனத்தின் தலைப்பு பொருந்துகிறது: "நீங்கள் அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்குப் பாத்திரராய் நடந்துகொள்ளுங்கள்!" இளைப்பாறுதலிலிருந்து, நிச்சயமான இரட்சிப்பிலிருந்து, கிறிஸ்தவ நடக்கை தொடங்குகிறது. நடக்கை என்பது இந்த நிலையை அடைவதற்கான ஒரு முயற்சி அல்ல; சரியாக அதற்கு நேர்மாறானது. ஒரேதரம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற உறுதியான அறிவோடு ஒவ்வொரு நாளும் வாழ்கிறோம். கிறிஸ்தவர்களாக நாம் இரட்சிப்பிலிருந்து வாழ்கிறோம்; இரட்சிப்பை நோக்கி அல்ல, இந்த இரட்சிப்பை இழந்துவிடும் அபாயத்தோடும் அல்ல. இந்த அறிவில் மட்டுமே, இந்த அழைப்பு நம்மைக் கொண்டுவந்திருக்கும் பொறுப்புக்கு ஏற்றபடி நடந்துகொள்ள நாம் உண்மையில் தகுதியுள்ளவர்களாக இருக்க முடியும்.

ஆவிக்குரிய, உள்ளான மனுஷனின் மூன்றாவது "உடல் நிலையாக" **நிற்றல்** வருகிறது. நம்முடைய பூமிக்குரிய சரீரத்தைப் போலல்லாமல், ஆவிக்குரிய மனுஷனால் இந்த 3 உடல் நிலைகளையும் ஒரே நேரத்தில் எடுக்க முடிகிறது. அவன் எப்போதும் கிறிஸ்துவோடு உன்னதங்களில் உட்கார்ந்திருக்கிறான்; இந்த இடத்தை அவன் இனி ஒருபோதும் விட்டுப் போவதில்லை! அதே நேரத்தில், இரட்சிப்பில் நாம் தரித்துக்கொண்ட புதிய மனுஷன் நடக்கும் நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் நாம் எப்போதும் இருக்கிறோம்.

கடைசியாக நின்றல், உறுதியாக இருத்தல் வருகிறது. நிற்கும்படி, அதாவது உறுதியாகவும் அசையாமலும் இருக்கும்படி கொடுக்கப்படும் புத்திமதி, நாம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் நிலையிலிருந்தும், நாம் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆசீர்வாதப் பரிபூரணத்திலிருந்தும், சத்துருவாலும் உலகத்தாலும் நாம் துரத்தப்படக்கூடும் என்பதைக் காட்டுகிறது. இந்த நிலை இழக்கப்பட முடியாதது என்று இப்போதுதான் வலியுறுத்தப்பட்டதால், இது முரண்பாடாகத் தோன்றுகிறது. அது சரியே; ஆனால் தேவனுடைய சத்துருவாகிய பிசாசும் அவனுடைய தூதர் சேனையும் விரும்புவது இதுவே: இந்த இரட்சிப்பின் சத்தியங்களைப் பற்றிய அறிவையும் ஆசீர்வாதப் பரிபூரணத்தையும் நாம் மறந்துவிட வேண்டும், அவை நமக்கு இனி எந்த அர்த்தமும் தராமல் போக வேண்டும், தேவனை அறியாத உலகத்தைப் போல நாம் வாழ வேண்டும்.

ஆகவே நம்முடைய இரட்சிப்புக்கு 2 பக்கங்கள் உண்டு: புறநிலையானதும் அகநிலையானதும் – இரட்சிப்பின் அறிவிப்பும் (Indikativ) இரட்சிப்பின் கட்டளையும் (Imperativ). நம்முடைய இரட்சிப்பின் புறநிலைப் பக்கம் என்றென்றும் தொடரப்பட முடியாதது. அகநிலைப் பக்கம், நம்முடைய வாழ்க்கையில் அதிலிருந்து நாம் எதைச் செய்கிறோம், அதை நடைமுறையில் செயல்படுத்துகிறோமா, இந்த அழைப்புக்கு உண்மையிலேயே பாத்திரராய் நடக்கிறோமா என்பதை உள்ளடக்கியது. “நின்றல்” இதைச் சேர்ந்தது. “நின்றல்” என்பதன் பொருள்: இரட்சிப்பின் நிலையும், இரட்சிப்பின் மற்றும் ஆசீர்வாதத்தின் பரிபூரணமும் (அல்லது ஆசீர்வாதத்தை அனுபவிப்பதும்) நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையின் நடைமுறை யதார்த்தமாக இருக்கிறது.

புதிய ஏற்பாட்டுச் சபை: அது எப்போது முதல் இருக்கிறது? (எபேசியர் 2 + 3)

முதல் பார்வையில் இந்தக் கேள்விக்கு அடிப்படை இல்லாதது போலத் தோன்றுகிறது; அல்லது வேறுவிதமாகக் கேட்டால், இது பொருத்தமான கேள்விதானா? நிச்சயமாக, எபேசுவினுள்ள சபை பவுலின் மிஷனரிப் பணியின் மூலம் உண்டானது. எபேசு சபைக்குத் தன் பிறந்த நேரம் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் உலகளாவிய சபையின் பிறந்த நேரம் அதற்கு 3 பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு இருக்கிறது: எருசலேமில் பெந்தெகொஸ்தே நாளில், பரிசுத்த ஆவியின் ஞானஸ்நானத்தினால் புதிய ஏற்பாட்டுச் சபை, இயேசு கிறிஸ்துவின் சபை உண்டானது (1 கொரிந்தியர் 12:13). இயேசு தாமே முன்னறிவித்தபடி, எல்லா விசுவாசிகளும், சிதறியிருந்த தேவனுடைய பிள்ளைகள், ஒரே ஆவிக்குள்ளும் ஒரே ஆவியினாலும் “தாகந்தீர்க்கப்பட்டார்கள்”; இதனால் அவர்கள் அனைவரும் ஆவியினால் ஒரே

சரீரமாக (ஆவிக்குரிய சரீரமாக) இணைக்கப்பட்டார்கள்; இந்தச் சரீரம் பரலோகத் தலையோடு இணைக்கப்பட்ட கிறிஸ்துவின் சரீரமாக ஆனது.

இந்தச் சபை பழைய ஏற்பாட்டில் இருக்கவில்லை. அது சாத்தியமாக இருக்கவில்லை; ஏனென்றால் இப்போது புதிய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகளிடம் இருப்பது போல, பரிசுத்த ஆவியானவர் பூமியிலுள்ள மனிதர்களுக்குள் வாசம்பண்ணவில்லை. பழைய ஏற்பாட்டில் பரலோகத் தலையும் இன்னும் இருக்கவில்லை; இறங்கி வந்து, மேலே ஏறிப்போன கிறிஸ்து இருக்கவில்லை. ஆதாம் முதல் விசுவாசிகள் சேர்ந்திருந்த திருச்சபையோ சபையோ ஒன்றும் இல்லை.

ஆனாலும் தலைப்பிலுள்ள கேள்விக்கு இதனால் இன்னும் முழுமையாகப் பதில் சொல்லப்படவில்லை. 3-ஆம் அதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில் பவுல் தன் எழுத்தோட்டத்தை நிறுத்தி, ஓர் இடைச்செருகல் வாக்கியத்தைச் சேர்க்கிறார். தன் அப்போஸ்தல ஊழியத்தின் விசேஷத் தன்மையை அவர் வலியுறுத்துகிறார். புறஜாதியாருடைய, அல்லது புறஜாதியாருக்கான, அப்போஸ்தலனாக (கலாத்தியர் 2:7) அவர் ஒரு விசேஷ வெளிப்பாட்டைப் பெற்றிருந்தார். முன்பு அறியப்படாத ஒன்று தேவனால் அவருக்குக் காட்டப்பட்டு ஒப்புவிக்கப்பட்டது. அவர் இதைக் **"கிறிஸ்துவின் இரகசியம்"** என்று அழைக்கிறார். இதை அவர் ஏற்கெனவே 2-ஆம் அதிகாரத்தில் சுருக்கமாக விவரித்திருந்தார். அங்கே தேவனுடைய இரட்சிப்பின் செயல் இனி அவருடைய பூமிக்குரிய ஜனத்துக்கு மட்டுப்படுத்தப்படாமல், எல்லா மனிதருக்கும் உரியதாகிறது என்று விவரிக்கிறார். அப்போது புறஜாதியார் பழைய தேவஜனத்தின் நிலைக்குள் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவதில்லை – அதுவே குறிப்பிடத்தக்க ஓர் ஆசீர்வாதமாக இருந்திருக்கும் – மாறாகத் தேவன் இருவரிலிருந்தும் புதிய ஒன்றை, அதாவது ஒரு புதிய மனுஷனையும் ஒரு புதிய ஆலயத்தையும், உண்டாக்குகிறார். 2-ஆம் அதிகாரத்தில் இன்னும் கவனத்தை ஈர்க்காததை, பவுல் 3-ஆம் அதிகாரத்தில் உணர்ச்சிமிக்க வார்த்தைகளில் விவரிக்கிறார்: தேவனுடைய இந்தச் செயல், புறஜாதியாரின் – மேசியாவின் மரணத்துக்குக் குற்றவாளிகளான யூதரின் நிலையும் இதில் அடங்கும் – முற்றிலும் கெட்டுப்போன நிலைக்கு ஒரு எதிர்வினையோ, ஓர் அவசரகாலத் திட்டமோ அல்ல; அது அவருடைய நித்தியமான, சர்வ ஆளுகையுள்ள தீர்மானம். எல்லாக் காலத்துக்கும் முன்பே, சபையை, அதுவும் எல்லா மனிதரிலிருந்தும், உண்டாக்கும் இந்த அசாதாரணத் திட்டம் தேவனுக்கு இருந்தது. சபையைக் குறித்த இந்தத் திட்டத்தில் கிறிஸ்துவின் முழு ஐசுவரியமும் விரிகிறது.

பழைய ஏற்பாட்டில் இந்தத் தீர்மானம் ஒரு மனிதனுக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை என்று பவுல் சொல்கிறார். ஆகவே பழைய ஏற்பாட்டில்

சபையைப் பற்றிய கூற்றுகளை வீணாகவே தேடுவோம். முன்னடையாளமான, உருவகமான கூற்றுகள் உண்டுதான்; ஆனால் சபை வந்த பின்புதான் அவை அப்படி ஆக முடிந்தது.

புதிய ஏற்பாட்டுச் சபை, தம்முடைய பழைய ஜனமாகிய இஸ்ரவேலோடு தேவன் நடத்திய வரலாற்றின் வெறும் தொடர்ச்சி அல்ல என்பதற்கு ஒரு முக்கியமான அர்த்தம் உண்டு. புதிய ஏற்பாட்டுச் சபை, பூமிக்குரிய தேவஜனமாகிய இஸ்ரவேலின் இடத்தை எடுத்துக்கொள்வதில்லை; இஸ்ரவேலுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தங்களையும் தனதாக்கிக்கொள்வதில்லை. தேவனுடைய நித்திய தீர்மானத்திலிருந்து சபை ஒரு புதிய காரியமாக நிகழ்வுக்குள் வருகிறது; அப்படிப்பட்டதாக, இஸ்ரவேலின் வரலாற்றோடு அதற்கு நேரடித் தொடர்பு இல்லை. அந்த வரலாறு நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு இடைநிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது, அவ்வளவே. அந்தக் காலம் சபையின் காலம்; இந்தச் சபை பரலோகத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும் வரை அது நீடிக்கிறது. இஸ்ரவேலோடு தேவன் தம்முடைய இலக்கை அடைவார்; தம்முடைய பூமிக்குரிய ஜனத்தைப் பற்றிய அவருடைய எல்லா வாக்குத்தத்தங்களும் தீர்க்கதரிசனங்களும் நிறைவேறும்.

இயேசுவின் சபையின் வரலாறு முடிவை நெருங்கியிருக்கும் ஒரு காலத்தில் நாம் வாழ்கிறோம். இஸ்ரவேலைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்கள் நிறைவேற வேண்டுமென்றால், அப்படிப்பட்ட ஒரு தேசம் இந்த நாட்டில் இருக்க வேண்டும். கிறிஸ்தவ சபை இன்னும் பூமியில் இருக்கும்போதே இது ஏற்கெனவே நிறைவேறியிருக்கிறது. நாம் ஏற்கெனவே ஒருவித இடைக்காலத்தில், வேதாகம வார்த்தைகளில் சொன்னால், கடைசிக் காலத்தில் வாழ்கிறோம்!

இவ்விதமாக எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபம் சபையின் பரலோக நிலையை உறுதிப்படுத்துகிறது; “கிறிஸ்துவின் சரீரம்” என்று அழைக்கப்படும் இந்த ஆவிக்குரிய அமைப்பைச் சேர்ந்திருப்பதைவிட மேலான எதுவும் தேவனுடைய கரத்திலிருந்து வர முடியாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இஸ்ரவேலைப் பற்றியோ, வேறு எந்தத் தேசத்தைப் பற்றியோ, மனிதக் கூட்டத்தைப் பற்றியோ இப்படிப்பட்ட ஒன்று சொல்லப்படவில்லை.

புதிய ஏற்பாட்டுச் சபைக்கும் இஸ்ரவேலுக்கும் இடையிலான உறவுக்குச் சுருக்கமாக மீண்டும் வருவோம். தேவனுடைய செயலில் ஒரு தொடர்ச்சியும் ஒரு தொடர்ச்சியின்மையும் உண்டு. அதாவது, ஒருபுறம் பழைய ஏற்பாட்டில் வாக்களிக்கப்பட்டபடி தேவன் தம்முடைய இரட்சிப்பின் வரலாற்றில் முன்னேறிச் செல்கிறார். உதாரணமாக, பரிசுத்த ஆவியானவர் ஊற்றப்படுதலைப் பற்றிய யோவேலின் வார்த்தை, அப்போஸ்தலர் 2-இல்

பெந்தெகொஸ்தே நாளில் ஒரு முன்-நிறைவேறுதலை, அல்லது பகுதி நிறைவேறுதலை அடைந்தது. பழைய ஏற்பாட்டில் முன்னறிவிக்கப்பட்ட புதிய உடன்படிக்கை சபையையும் உள்ளடக்கியது. ஆனால் மறுபுறம், சபையோடு தேவன் முற்றிலும் புதிய ஒன்றையும் தொடங்குகிறார். இந்த இடத்தில் ரோமர் நிருபத்துக்குள் ஒரு சிறிய பயணம் ஒருவேளை உதவியாக இருக்கும். 11-ஆம் அதிகாரத்தில், மனிதகுலத்தின் ஆசீர்வாதத்துக்கான தேவனுடைய இரட்சிப்பின் செயல் ஒரு ஒலிவமரத்துக்கு ஒப்பிடப்படுகிறது.

ஒலிவமரம் தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தின் ஒரு சித்திரம்: அது எப்படி வாக்களிக்கப்படுகிறது, யாருக்கு உரியதாகிறது, யார் அதை இழக்கிறார்கள், யார் அதைப் பெறுகிறார்கள், ஒருகாலத்தில் அதை இழந்துபோனவர்கள் முடிவில் அதை எப்படி மீண்டும் அனுபவிப்பார்கள் என்பதன் சித்திரம்.

ஒலிவமரம் விசேஷமாகத் தேவஜனமாகிய இஸ்ரவேலைக் குறிக்கவில்லை; மாறாக, கோத்திரப் பிதாக்களுக்கு வாக்களிக்கப்பட்டதும், கிறிஸ்துவுக்குள் நிறைவேறுவதுமான ஆசீர்வாதத்தின் மண்டலத்தைக் காட்டுகிறது. இஸ்ரவேல் ஜனம் முதலில் ஆசீர்வாதத்தின் கீழ் இருந்தது; தன் நபரில் கோத்திரப் பிதாக்களின் ஆசீர்வாதமாக இருந்த மேசியாவை ஏற்றுக்கொள்வதே அதன் உச்சமாக இருந்திருக்கும். சிலர் மட்டுமே அப்படிச் செய்து ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றார்கள். மற்றவர்கள் வெட்டிப்போடப்பட்டார்கள். அந்தச் சிலர் புறஜாதிகளிலிருந்து வந்த விசுவாசிகளோடு ஒன்றாக்கப்பட்டார்கள். இவர்களும் இப்போது விசுவாசத்தினால் கோத்திரப் பிதாக்களின் ஆசீர்வாதங்களில் பங்கு பெற்றிருக்கிறார்கள். இவர்களும் சுதந்தரரும், ஆபிரகாமின் ஆவிக்குரிய புத்திரரும், வாக்குத்தத்தத்தின் பிள்ளைகளாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் மூலமான, சுபாவமான கிளைகள் அவிசுவாசத்திலேயே நிலைத்திருக்கப்போவதில்லை. அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட்டு, மீண்டும் ஒட்டவைக்கப்பட்டு, தேவனுடைய வழிக்குத் திரும்பும் நாள் வருகிறது; அப்போது ஒருகாலத்தில் வாக்களிக்கப்பட்ட ஆசீர்வாதத்தை ஒரு தேசமாக, இன அடிப்படையிலான இஸ்ரவேலாக அவர்கள் அனுபவிப்பார்கள்.

யூதரல்லாத விசுவாசிகள் இஸ்ரவேலாக ஆகிவிடும் அர்த்தத்தில் அதற்குள் இணைக்கப்படுவதில்லை. புறஜாதிகள் எப்படி இஸ்ரவேலராக முடியும்? தங்கள் புதிய நிலையில் அவர்கள் யூத விசுவாசிகளோடு அதே ஆசீர்வாதங்களைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள்; ஆனால் தங்கள் புதிய நிலையில் யூதனென்றும் கிரேக்கனென்றும் இல்லை (கலாத்தியர் 3:28).

ஒலிவமரத்தின் சித்திரத்தை, அது தேவனே வரைந்த சித்திரமாக இருந்தாலும், அளவுக்கு மீறி நீட்டக்கூடாது. **ஒலிவமரம், ஆபிரகாமின் உடன்படிக்கை முதல் புதிய உடன்படிக்கை வரையிலான கோத்திரப் பிதாக்களின்**

ஆசீர்வாதங்களின் அமைப்பைக் குறிக்கிறது. மரத்தின் வளர்ச்சி வரலாற்றின் முன்னேற்றம். ஒலிவமரம் வரலாற்றின் ஊடாகச் செல்லும் ஒருவித ஆசீர்வாத நடைபாதை; விசுவாசத்தினால் ஒருவர் அதற்குள் நுழைகிறார். இந்த நடைபாதை தேவனுடைய அநேக எண்ணங்களை, சபையையும், உள்ளடக்கியது; தம்முடைய சிங்காசனத்தின் மறைவிலும் சர்வ ஆளுகையிலும் அவர் தாமே எழுதும் அவருடைய வரலாற்றின் முடிவு வரை அது செல்கிறது.

தேவனுடைய பரிபூரணம்: எல்லாவற்றின் இலக்கு

கிறிஸ்துவின் ஆராய்ந்து முடியாத ஐசுவரியம் எல்லா அணைகளையும் உடைத்து முழு உலகத்தையும் வெள்ளமாக மூடுகிறது; ஜலப்பிரளயத்தில் நடந்தது போல மனிதர்களை மூழ்கடிப்பதற்காக அல்ல, கிறிஸ்துவின் இந்த அற்புதமான ஐசுவரியத்தால் அவர்களை நிரப்புவதற்காகவும், கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபைக்குள் அவர்களை நாட்டுவதற்காகவும், காலங்களின் முடிவில் கிறிஸ்து எல்லாவற்றுக்கும் தலையாகும்படி வரும்போது, எல்லாம் சீர்ப்படுத்தப்படும் நாளை அவர்கள் காணும்படி அவர்களைச் சுதந்தரராக்குவதற்காகவுமே.

“பரிபூரணம்”, “நிரப்புதல்” என்ற சொற்களும், அவற்றோடு தொடர்புடைய சொற்களும் இந்த நிருபத்தில் பலமுறை வருகின்றன:

- அவர் நம்மிடத்தில் **பெருகப்பண்ணின** கிருபையின் ஐசுவரியம் (1:8)

தம்முடைய **மிகுந்த** அன்பினால், தம்முடைய பரிபூரணத்திலிருந்து அருளும், கொடுக்கும் தேவன் நமக்கு இருக்கிறார்.

- ... எல்லாவற்றையும் எல்லாவற்றாலும் **நிரப்புகிறவருடைய பரிபூரணமாகிய** அவருடைய சரீரமான சபை (1:23)

இங்கே கிறிஸ்துவைப் பரிபூரணத்துக்குக் கொண்டுவரும் மூச்சடைக்கவைக்கும் சிலாக்கியம் சபைக்கு இருக்கிறது. அவருக்கு எப்போதாவது யாராவது தேவைப்படுவார் என்பதல்ல; சபை அவருடைய சரீரம் என்பதே இங்குள்ள பொருள். தேவன் மகிமைப்படுத்தப்பட்ட மனிதராகிய இயேசுவை எடுத்து, சபையின் தலையாக இருக்கும்படி அவரைச் சபைக்கு ஈவாகக் கொடுக்கிறார். சபையோ அவருடைய சரீரமாகிறது; இதனால் அவர் **மனிதனாக** முழுமையாகிறார் (தேவனாக, குமாரனாக அல்ல). 5-ஆம் அதிகாரத்திலுள்ள மற்றொரு சித்திரம் இதன் பொருளை இன்னும் தெளிவாக்குகிறது: ஒருகாலத்தில் ஆதாமும் ஏவாளும் ஆனது போல, கணவனும் மனைவியும் ஒரே மாம்சமாவது போல, கிறிஸ்து சபையோடு இணைகிறார். சபையோடு கிறிஸ்து பரிபூரணத்துக்குக்

கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறார்; நாம் எல்லாக் காலத்துக்கும் இந்த இணைப்பில் நிலைத்திருப்போம். கிறிஸ்துவம் எப்போதும் இப்படியே தம்மைக் காட்டுவார்; மனிதராலும் தூதராலும் தேவனாலும் சபையோடுள்ள இந்த இணைப்பில் எப்போதும் காணப்படுவார். தலையாக, தம்முடைய சரீரத்தோடுகூட, அவர் எல்லாவற்றையும் நிரப்புவார். முழுப் பிரபஞ்சமும் அவருடைய சர்வவியாபகத்தின், அவருடைய ஆசீர்வாதத்தின் இந்த முத்திரையைத் தாங்கும்.

- ... தேவனுடைய சகல பரிபூரணத்தாலும் நீங்கள் நிறையப்படும்படிக்கு (3:19)

இதுவே நமக்கான தேவனுடைய இலக்கும் ஆசீர்வாதமும். தேவனுக்குள் மட்டுமே நாம் பரிபூரணத்தையும் இளைப்பாறுதலையும் அடைகிறோம். அவருடைய வல்லமையால் நிரப்பப்படுவதையும், கிறிஸ்து நம்முடைய இருதயங்களில் வாசமாயிருப்பதையும், கிறிஸ்துவின் அன்பை அறிந்துகொள்வதையும் தவிர வேறெதையும் நாம் விரும்புவதில்லை. தேவன் நம்மிடத்தில் வாசம்பண்ணவும், நம்முடைய வாழ்க்கையை மாற்றவும், நம் மூலமாகத் தம்முடைய பரிபூரணத்தை மற்றவர்களிடம் பாயச்செய்யவும் விரும்புகிறார். தேவனுடைய முழுப் பரிபூரணத்தையே நாம் பூமியில் அடைய மாட்டோம்; ஆனால் அது ஏற்கெனவே தொடங்கிவிட்டது.

தேவனுடைய பரிபூரணம், சில மதங்களில் நம்பப்படுவது போல ஆள்தன்மையற்ற ஒன்று அல்ல; இயேசுவிலும் வேதாகமத்தின் மூலமும் தம்மை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறபடி, திரியேக தேவனே அது.

- இறங்கினவரே எல்லாவற்றையும் நிரப்பும்படிக்கு, எல்லா வானங்களுக்கும் மேலாக ஏறினவருமாயிருக்கிறார்! (4:10)

இப்போதே அவர் எல்லாவற்றையும் நிரப்புகிறார்; காணக்கூடாத உலகமும், உன்னதங்களும் கிறிஸ்துவின் வெற்றியால் ஊடுருவப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த வல்லமைகள் இன்னும் தங்கள் கேடான செயல்களைச் செய்துகொண்டிருந்தாலும், மீட்கப்பட்ட ஒரு சபையைக் கொண்டு கிறிஸ்துவின் வெற்றி அவர்களுக்குக் காண்பிக்கப்படுகிறது. அவர்களுடைய நாட்கள் எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன; தேவகுமாரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லாம் நிரப்பப்படுவதற்கு விரைவில் எந்தத் தடையும் இருக்காது.

- ... பூரண புருஷனாகி, கிறிஸ்துவினுடைய நிறைவான வளர்ச்சியின் அளவுக்குத் தக்கதாக (4:13)

தனிப்பட்ட விசுவாசி மட்டுமல்ல தேவனுடைய பரிபூரணத்தில் தன் இலக்கைக் கண்டடைகிறான். முழுச் சபையும் இதே துடிப்பான வளர்ச்சிச்

செயல்முறைக்குள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கேயும் இலக்கு கிறிஸ்துவின் பரிபூரணத்தைவிடக் குறைவானதல்ல. கிறிஸ்துவின் பரிபூரணம் என்பதன் பொருள்: அவர் சபையை நிரப்புகிறார், ஊடுருவுகிறார், ஆயத்தப்படுத்துகிறார், வழிநடத்துகிறார், ஆசீர்வதிக்கிறார், மகிமையில் அதை இலக்குக்குக் கொண்டுசேர்க்கிறார்.

- ... ஆவியினால் **நிறைந்திருங்கள்!** (5:18)

நம்மில் ஏதோ ஒன்று நடக்கும்படி விடுங்கள் என்ற இந்த அழைப்பு, தேவனோடும் அவருடைய இலக்குகளோடும் போட்டியிடும் அனைத்தையும் நம் வாழ்க்கையிலிருந்து அகற்ற நம்மைத் தூண்ட வேண்டும். நாம் நம்மைப் பற்றியும் நம்முடைய சொந்த விருப்பங்களைப் பற்றியும் வெறுமையாக இருக்கும்போது மட்டுமே அவர் நம்மை நிரப்ப முடியும். ஆனால் அப்போது அவர் முழுமையாகச் செயல்பட முடியும்; நாம் எந்த ஊழியத்துக்கு அழைக்கப்பட்டாலும் அதற்கான அதிகாரத்தையும் தகுதியையும் தர முடியும்.

இந்த நிருபம் கிறிஸ்துவின் ஐசுவரியத்தால் நிறைந்திருக்கிறது. இது நம்மைத் தேவனாலும், கிறிஸ்துவாலும், ஆவியானவராலும் நிறைந்தவர்களாக்குகிறது. இவ்விதமாக ஒருபுறம், வாழ்க்கைக்கான நம்முடைய அடிப்படைத் தாகம் தணிக்கப்படுகிறது (சங்கீதம் 42:1-2; யோவான் 4:13-14; 7:37-39); மறுபுறம், தேவன் நம்மைக் குறித்த தம்முடைய இலக்கை அடைகிறார்; அதாவது, தேவனால் நிரப்பப்பட்டவர்களாக மட்டுமே நாம் தேவனைப் பின்பற்றுகிறவர்களாக இருப்போம்.

பழைய ஏற்பாட்டின் முன்னடையாளவியலும் எபேசியர் நிருபமும்: உண்மையிலேயே சாத்தியமா?

இந்த நிருபத்தின் போதனைக்குப் பழைய ஏற்பாடு நம்பத்தகுந்த, விளக்கமளிக்கும் ஒரு முன்னடையாளத்தைத் தருகிறது. இந்தப் போதனையில், விசுவாசிகள் ஏற்கெனவே பரலோகத்துக்குள் கொண்டுசெல்லப்பட்டவர்களாக விவரிக்கப்படுகிறார்கள். இஸ்ரவேல் ஜனம் கானானுக்குள் பிரவேசித்ததில் இது முன்னடையாளமாகக் காட்டப்படுகிறது. இந்த வாக்குத்தத்த தேசம், வேவுகாரர் ஏற்கெனவே சாட்சியிட்டபடி, மிகவும் செழிப்பானதாக இருந்தது. ஆனால் அங்கே வல்லமையுள்ள சத்துருக்களும் இருந்தார்கள். கிறிஸ்துவின் மரணம், உயிர்த்தெழுதல், பரமேறுதல் ஆகியவற்றின் மூலம் நாம் பிரவேசித்திருக்கும் உன்னதங்களுக்கு இது ஒத்திருக்கிறது. வல்லமையுள்ள சத்துருக்கள், முன்பு விளக்கப்பட்ட பொல்லாத துரைத்தனங்களுக்கும் அதிகாரங்களுக்கும் ஒத்திருக்கிறார்கள். யோர்தான் நதி மரணத்தின் ஒரு சித்திரம்; தேசத்துக்குள் நுழைய அதைக் கடந்துசெல்ல வேண்டியிருந்தது.

யோசுவா, தேவனுடைய சிங்காசனத்தில் வெற்றியாளராக இருக்கும் கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு முன்னடையாளம் (எபேசியர் 1).

இந்த முன்னடையாளத்தில், இந்த நிலைமை எப்படி இன்றைய, ஆவிக்குரிய யதார்த்தமாக இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. உன்னதங்கள் வெகுதூரத்தில் இல்லை; ஏனென்றால் ஆவிக்குரிய போராட்டமும், பரலோக ஆசீர்வாதத்தை அனுபவிப்பதும் நம்முடைய வாழ்க்கையிலும், சபையிலும், நம்முடைய வேலையிடத்திலும், நம்முடைய வீடுகளிலும் நடக்கின்றன. ஆகவே உன்னதங்களைப் பற்றிய இந்தப் போதனையை நாம் புவியியல் ரீதியாகவோ, பிரபஞ்ச ரீதியாகவோ அல்ல, ஆவிக்குரிய ரீதியாகவே விளக்க வேண்டும். நடைமுறையில் பார்த்தால் பரலோகம் வெகுதூரத்தில் இல்லை; என் இருதயத்தில் வாசம்பண்ணிச் செயல்படும் கிறிஸ்து தாமே எவ்வளவு அருகில் இருக்கிறாரோ, அவ்வளவு அருகில் அது இருக்கிறது. ஆகவேதான் நிருபத்தின் இருதயப் பகுதியில் பவுல், "கிறிஸ்து விசுவாசத்தினாலே நம்முடைய இருதயங்களில் வாசமாயிருக்க வேண்டும்" என்று ஜெபிக்கிறார் (3:17-19).

இறுதியாக, முன்னடையாளவியலில் நம்முடைய கிறிஸ்தவ நிலையையும் வாழ்க்கையையும் பற்றிய ஒரு முழுப் பார்வை: இயேசுவின் மரணத்தின் மூலம் (சிவந்த சமுத்திரம்) நாம் உலகத்திலிருந்து (எகிப்து) இரட்சிக்கப்பட்டு, வனாந்தரத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் இருக்கும் உலகம் நமக்கு ஒரு வனாந்தரமாகிவிட்டது. உண்மையில் நாம் அங்கே சேர்ந்தவர்கள் அல்ல; ஏனென்றால் நாம் உலகத்தாரல்ல என்று இயேசு சொல்கிறார். நாம் பயணத்தில் இருக்கிறோம்; இலக்கை, நம்முடைய கர்த்தருடைய பரலோக ராஜ்யத்தை, நோக்கிய விசுவாசப் பாதையில் இருக்கிறோம். ஆயினும் அதே நேரத்தில், கிறிஸ்துவின் மரணத்தின் மூலமும் அவர் எழுப்பப்பட்டதன் மூலமும், நாம் அவருக்குள் உன்னதங்களில், பரலோக மண்டலங்களில் இருக்கிறோம் என்பதும் உண்மை.

இஸ்ரவேலுக்கு இவற்றில் ஒன்று மட்டுமே பொருந்த முடிந்தது; நமக்கோ இரண்டும் பொருந்தும் – வனாந்தரமும் கானானும் ஒரே நேரத்தில். உருவக அர்த்தத்தில், நம்முடைய கால்கள் வனாந்தர மணலில் இருக்கின்றன; நம்முடைய தலை, அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொன்னால் நம்முடைய இருதயம், பரலோகத்தில் இருக்கிறது (நம்முடைய பொக்கிஷம் இருக்கும் இடத்தில்).

தலையாகிய கிறிஸ்து: ஒற்றுமை, செயல்பாடு, பிரதிநிதித்துவம்

இந்த நிருபத்தில், கிறிஸ்து தலையாக இருப்பது குறைந்தது 2 விதங்களில் காட்டப்படுகிறது: 1. சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லாவற்றுக்கும் தலையாக (1:10, 22), மற்றும் அவருடைய சரீரமாகிய அவருடைய சபைக்குத் தலையாக (1:23).

தலைக்கு (கிரேக்க மொழியில் இது ஒரு மனிதனின் உயிரியல் "தலை"யைத் தவிர வேறொன்றுமல்ல) பல்வேறு அம்சங்கள் உண்டு:

1. ஒற்றுமை: தலைக்கும் சரீரத்துக்குமுள்ள ஒற்றுமை. இந்தச் சித்திரம் ஓர் உயிருள்ள, உறுப்பு ரீதியான ஒற்றுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறது.
2. செயல்பாடு: மனிதனின் உறுப்பு ரீதியான ஒற்றுமையில், தலையும் சரீரமும் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒழுங்கில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் அதற்குரிய செயல்பாடுகளும் பணிகளும் உண்டு. இதில் படிநிலை என்ற அம்சமும் அடங்கியிருக்கிறது; அதில் தலை மேலே நிற்கிறது.
3. பிரதிநிதித்துவம்: ஒரு மனிதனைப் பற்றி நம் நினைவில் பெரும்பாலும் நிற்பது அவனுடைய முகமே. தலை முழு மனிதனையும் குறிக்கிறது (உதாரணமாக, கடவுச்சீட்டுப் புகைப்படம்). ஒரு நாட்டின் தலைவர், உதாரணமாக ஜனாதிபதி, உலகின் மற்ற தேசங்களுக்கு முன்பாகப் பிரதிநிதித்துவப் பணிகளை ஏற்கிறார்.

கிறிஸ்து தலையாகக் குறிப்பிடப்படும் இடங்களில் இந்த 3 அம்சங்களும் ஏறக்குறைய எப்போதும் மீண்டும் காணப்படுகின்றன.

அக்காலத்தில் இந்தக் கிரேக்கச் சொல் (*kephale κεφαλή*) எப்படிப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பது சுவாரஸ்யமானது. மனிதனுடைய, மிருகத்துடைய தலையைத் தவிர, முதன்மையானதையும், முதலிடத்தில் அல்லது மேலிடத்தில் நிற்பதையும் அது குறித்தது (உதாரணமாக எபேசியர் 5:23 முதலியன). அதுபோலவே, ஒரு நதியின் முகத்துவாரத்துக்கும், ஒரு நீரூற்றுக்கும், ஒரு காரியத்தின் தோற்றத்துக்கும், ஒரு காலகட்டத்தின் தொடக்கத்துக்கும் இந்தச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது.

பழைய ஏற்பாட்டில், பிதாக்கள் தங்கள் குடும்பங்களின் தலைவர்கள் (தலைகள்) என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள் (உதாரணமாக எண்ணாகமம் 1:4).

இஸ்ரவேல் எல்லாத் தேசங்களுக்கும் தலையாக இருக்கும்படி, அதாவது ஜனங்களுக்கு மேலாக அல்லது ஜனங்களின் நடுவே ஒரு முதன்மையான நிலையை வகிக்கும்படி, தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது (உபாகமம் 28:13).

இங்கே பேசப்படுவது ஒரு படிநிலை ஸ்தானத்தைவிட, தேவனைக் குறித்து ஜனங்களுக்கு ஒரு வெளிச்சமாக இருப்பதைப் பற்றியே அதிகம். புதிய ஏற்பாட்டில் “தலை” என்ற சொல் கிறிஸ்துவுக்குப் பொருத்தப்படுகிறது. அவர் தலை என்று அழைக்கப்படும்போது, எப்போதும் மனிதனாகவே அப்படி இருக்கிறார்; ஏனென்றால் தலையாக அவர் எப்போதும் மனிதரோடு ஒரு உறவில் நிற்கிறார். தாம் நிறைவேற்றிய மீட்பின் கிரியையின் அடிப்படையில், மகிமைப்படுத்தப்பட்டு சிங்காசனத்தில் அமர்த்தப்பட்ட மனிதனாக அவர் தலையாக இருக்கிறார்.

- அவர் “மூலைக்குத் தலைக்கல்”, அதாவது எல்லாம் அதற்கேற்ப அமைகிற, அமைய வேண்டிய மூலைக்கல். அவர் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகப் பிணைத்து நிறுத்துகிறார். வீடு கட்டுகிறவர்கள் கிறிஸ்துவாகிய அந்தக் கல்லைத் தள்ளிவிட்ட பின்பு, தேவன் அவரை அப்படி ஆக்கினார். இவ்விதமாக, தேவன் அவரை முழு உலகத்துக்கும் இரட்சிப்பின் ஒரே ஊற்றாக ஆக்கினார். வானத்தின் கீழேங்கும் வேறொரு நாமத்தினாலும் இரட்சிப்பு இல்லை (அப்போஸ்தலர் 4:11-12).
- ரோமர் 5-இல் 12-ஆம் வசனம் முதல், ஆதாமுக்கு எதிர்நிலையில் கிறிஸ்துவையும் ஒரு தலையாகக் காண்கிறோம். அங்கே வார்த்தைக்கு வார்த்தை தலையைப் பற்றிப் பேசப்படவில்லை என்றாலும், பாவத்தில் விழுந்த மனிதனின் தலை, அதாவது தொடக்கமும் மூலமும், ஆதாம் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். கிறிஸ்து ஒரு புதிய, மீட்கப்பட்ட மனிதகுலத்தின் தொடக்கமும் காரணகர்த்தாவுமாக இருக்கிறார்.
- கிறிஸ்து சரீரமாகிய திருச்சபையின் / சபையின் தலை. பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்த ஆவியானவரால் எல்லா விசுவாசிகளும் ஒரே சரீரத்துக்குள் ஞானஸ்நானம் பெற்று (1 கொரிந்தியர் 12:13), சரீரத்தின் தலையாகிய, பரலோகத்திலுள்ள மகிமைப்படுத்தப்பட்ட கிறிஸ்துவோடு இணைக்கப்பட்டார்கள். சரீரத்தின் தலையாகக் கிறிஸ்து, பூமியிலுள்ள சபைக்குப் பரலோக ஊற்றாக இருக்கிறார்; பூமியில் தன் பணியை நிறைவேற்றத் தனக்குத் தேவையான அனைத்தையும் சபை அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்கிறது. தலையின் பங்கு சரீரத்தின்மேல் ஆளுகை செலுத்துவது அல்ல; வழங்குவதும், போஷிப்பதும், பராமரிப்பதும், அன்புகூருவதுமே. திருமணத்தில் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் சரியாக இதுவே முன்மாதிரி. என் தலை என் சரீரத்தின்மேல் ஆளுகை செலுத்துவதில்லை; என் மூளைக்குக் கீழ்ப்படியும்படி என் சரீரம் கட்டாயப்படுத்தப்படுவதில்லை. தலைக்கும் சரீரத்துக்குமுள்ள தன்மை, உயிரினத்தின் ஒற்றுமையும், முழுமையின் தன்னியக்கச் செயல்பாடுமே. மூளையின் கட்டளைகள் கட்டாயமின்றியும் அடக்குமுறையின்றியும்

தானாகவே நிறைவேற்றப்படுகின்றன. மூளை வழிநடத்துவதால் தலைக்கு ஒரு விசேஷ முக்கியத்துவம் உண்டு; ஆனாலும், பவுல் ஒருமுறை கணவனையும் மனைவியையும் பற்றிச் சொன்னது போல, சரீரமில்லாமல் தலையும், தலையில்லாமல் சரீரமும் ஒன்றுமில்லை. சபை இங்கே பூமியில் தன் பரலோகத் தலையாகிய கிறிஸ்துவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. அதுபோலவே, பரலோகத்தில் தேவனுக்கும் தூதர்களுக்கும் முன்பாகக் கிறிஸ்துவால் சபை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகிறது.

வரப்போகும் ஆயிரவருட அரசாட்சியிலும் **மற்றும்** புதிய சிருஷ்டியிலும், எல்லாவற்றுக்கும் தலையாக இருப்பவரின் 3 அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. ஒற்றுமை: சிருஷ்டிப்புக்குள் இனி எந்தப் பிரிவினையும் முறிவும் இல்லை; சிருஷ்டிப்பு தேவனிடமிருந்து பிரிந்திருப்பதும் இல்லை. தலையில்லாமல் எல்லாம் மரித்ததைப் போல, தேவனுக்குப் பயனற்றதாகவும் மதிப்பற்றதாகவும் இருந்தது. கிறிஸ்துவோடு இணைக்கப்பட்டு ஒன்றாகி, சரீரத்தோடு தலை இணைந்திருப்பதுபோல இணைக்கப்பட்டு, எல்லாம் சீர்ப்படுத்தப்பட்டுத் தேவனிடம் திரும்பக் கொண்டுவரப்படும்.

2. செயல்பாடு: தலைக்கும் சரீரத்துக்குமுள்ள ஒற்றுமை, இருப்பின் எல்லா மூலைகள் வரையும் முழுமையான செல்வாக்கைச் சாத்தியமாக்குவதால், எல்லாம் கர்த்தராகிய இயேசுவால் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும். எல்லாம் அவர் விரும்புகிறபடியே செயல்படும்.

எல்லாவற்றுக்கும் தலையாக, அவர் ஒரு நதியின் முகத்துவாரத்தைப் போல, தடுக்க முடியாத, அகலமான, ஆழமான ஆசீர்வாத நீரோட்டத்தை எல்லாவற்றுக்குள்ளும் பாயச்செய்வார்; கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மகத்துவத்தின், ஆசீர்வாதத்தின் பரிபூரணத்தில் எல்லாம் மூழ்கடிக்கப்படும்.

3. பிரதிநிதித்துவம்: எல்லாம் அவரால் முழு இசைவோடு தேவனிடம் கொண்டுவரப்படும். அப்போது தேவன் பூரணமாகவும் என்றென்றைக்கும் மகிமைப்படுத்தப்படுவார். தேவனுடைய எல்லையற்ற பிரியத்தைப் பெற்றிருக்கும் கிறிஸ்துவின் மூலம், அப்போது எல்லாவற்றின்மேலும் தேவனுடைய பிரியம் இருக்கும். தேவன் தம்முடைய கிறிஸ்துவைப் பார்ப்பது போலவே, அப்போது எல்லாவற்றையும் பார்ப்பார். இதுவரை இருந்திராத இந்த நிலைக்கு முடிவே இருக்காது. பழையவை ஒழிந்துபோயின; இதோ, எல்லாம் புதிதாயின.

5 வரங்கள்: அப்போஸ்தலர், தீர்க்கதரிசிகள், சுவிசேஷகர், மேய்ப்பர், போதகர் – இன்றும் உண்டா?

எபேசியர் நிருபத்தின் முக்கியக் கருப்பொருள்களில் ஒன்று, கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபை. 2000 ஆண்டுகள் திருச்சபை வரலாற்றுக்குப் பின்பும், இந்தச் சரீரம் அதன் நடைமுறை வடிவில் இன்றும் இருக்கிறது

(வருத்தத்துக்குரியவிதமாக, ஒரே சரீரத்தின் ஒற்றுமையில் இனி காணக்கூடியதாக இல்லாவிட்டாலும்) என்ற உண்மைக்குக் காரணம், மகிமைப்படுத்தப்பட்ட கிறிஸ்து தம்முடைய சரீரத்துக்கு வரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்பதே. கிறிஸ்து மகிமைப்படுத்தப்பட்ட சபையின் தலை என்பதை இந்த வரங்கள் நிரூபிக்கின்றன.

சுவாரஸ்யமாக, இங்கே இரண்டு “வகை” வரங்கள் பேசப்படுகின்றன: 1. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு வரம் உண்டு; இது மிகப் பெரிய முக்கியத்துவம் உடையது (4:7); 2. நபர்களாகவே சபைக்குக் கிறிஸ்துவின் வரங்களாக இருக்கும் விசுவாசிகளும் உண்டு. இந்த வரங்கள், தங்களைச் சுற்றியுள்ள எல்லாராலும் அடையாளம் காணக்கூடிய அப்போஸ்தலர், தீர்க்கதரிசி, சுவிசேஷகர், மேய்ப்பர், போதகர் ஆகிய தகுதிகளையுடைய மனிதர்கள்.

இந்தச் சூழலில், இந்தக் கருப்பொருளைப் பற்றிய மற்ற இரண்டு முக்கிய வேதப்பகுதிகளாகிய 1 கொரிந்தியர் 12, ரோமர் 12 ஆகியவற்றையும் நிச்சயமாக எடுத்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அங்கே இங்கு குறிப்பிடப்பட்டவற்றைவிட அதிகமான கிருபைவரங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இவை மிக முக்கியமான, அல்லது ஒருவேளை மிகப் பெரிய வரங்களாகத் தோன்றுகின்றன; விசேஷமாக, இங்கே அவை நேரடியாக நபரோடு அடையாளப்படுத்தப்படுவதால்.

இந்த வரங்கள் எதைக் குறிக்கின்றன, அவற்றின் தகுதி எதில் இருக்கிறது என்பதை எளிதாகக் கற்பனை செய்யலாம். ஆனால் இந்த வரங்கள், அதாவது இந்த 5-உம், இன்றும் கிறிஸ்துவால் சபைக்கு அருளப்படுகின்றனவா என்ற கேள்வி இருக்கிறது.

முதல் 2 வரங்கள் இனி கொடுக்கப்படுவதில்லை என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்போஸ்தலர்கள் 12 கூட்டல் 1 என்ற நிலையான எண்ணிக்கையில் இருந்தார்கள். தீர்க்கதரிசிகளும் இனி இல்லை; ஏனென்றால் வேதத்தின் நியமம் நிறைவுபெற்று, ஏறக்குறைய எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. அப்படியானால் அப்போஸ்தலர்களின் செயல், அல்லது சபைக்கு அவர்கள் அளித்த வரம், அவர்களுடைய எழுத்துக்களில், அதாவது புதிய ஏற்பாட்டில், இன்றுவரை இருக்கிறது.

மற்றொரு பார்வை, 5 வரங்களும் இன்றும் அருளப்படுகின்றன என்று நம்புகிறது. அடிப்படையில், இந்தக் கூற்றும் காலத்துக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் எப்போதும் செல்லுபடியானதாகவும் வாசிக்கப்படுகிறது. இந்த 5 (நபர்-)வரங்களின் உதவியோடும், ஒவ்வொரு அவயவத்துக்கும் உள்ள கிருபைவரங்களோடும் சபை இன்றுவரை செயல்படுகிறது.

பர்னபா ஒருமுறை பவுலோடு ஒரே மூச்சில் அப்போஸ்தலன் என்று அழைக்கப்படுகிறார் (அப்போஸ்தலர் 14:14); தன்னோடுகூடத் தெசலோனிக்கேயில் இருந்த பல அப்போஸ்தலர்களைப் பற்றிப் பவுல் பேசுகிறார் (1 தெசலோனிக்கேயர் 2:6); அன்றோனீக்கும் யூனியாவும் ஒருவேளை அப்போஸ்தலர்களுக்குள் எண்ணப்படுகிறார்கள் (ரோமர் 16:7) – இந்த உண்மைகள், 12+1 அப்போஸ்தலர்கள் மட்டுமே இருக்கவில்லை என்ற முடிவுக்கு இடமளிக்கின்றன.

இந்தப் பார்வையில், இன்றைய அப்போஸ்தலர்கள் நிச்சயமாக, உதாரணமாகப் புதிய அப்போஸ்தலிக்க திருச்சபையில் (neupostolische Kirche) நடைமுறைப்படுத்தப்படுவது போல, ஓர் அப்போஸ்தல வழிமரபைத் தொடர்கிறவர்கள் அல்ல. இன்றைய அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுவைத் தங்கள் சரீரக் கண்களால் கண்டவர்களும் அல்ல. ஆட்டுக்குட்டியானவருடைய 12 அப்போஸ்தலர்களுக்கு நித்திய நகரத்தின் அஸ்திபாரத்தில் என்றென்றைக்கும் ஒரு விசேஷ நிலையும் நினைவும் இருக்கும். அப்போஸ்தலர்களுக்கு இன்று முதல் நூற்றாண்டில் இருந்த முக்கியத்துவம் இல்லை; ஆனாலும் அவர்களுடைய ஊழியத்துக்கு ஒத்த பண்புகள் உண்டு.

எழுப்புதல்களின் தொடக்கத்தில் நிற்பவர்களையும், சபைகளை நிறுவுகிறவர்களையும், கிறிஸ்தவ உலகின் தலைவர்களையும் நான் இன்றைய அப்போஸ்தலர்களாக எண்ணுகிறேன். நிச்சயமாக அவர்களுக்கு அப்போஸ்தல அதிகாரம் இல்லை; ஆனால் சரீரத்தின் வளர்ச்சி என்று வரும்போது அவர்களுக்கு மிக முக்கியமான பங்கு உண்டு. இதைப் பற்றி ஒரு மேற்கோள் (தாமஸ் ஜெட்டல் [Thomas Jettel]): “இந்தச் சொல் (apostolos ἀπόστολος தூதுவன்; அனுப்பப்பட்டவன்) புதிய ஏற்பாட்டில் வெவ்வேறு அர்த்தங்களில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இயேசு பன்னிருவரைத் தம்முடைய முதல் தூதுவர்களாக நியமித்தார். பவுலும் நேரடியாகக் கர்த்தரால் ஒரு விசேஷ தூதுவனாக நியமிக்கப்பட்டார் (கலாத்தியர் 1; 2 கொரிந்தியர் 12:12). யாக்கோபுக்கும் ஒரு விசேஷ நிலை இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது (1 கொரிந்தியர் 15:7; கலாத்தியர் 1:19). இவர்கள் அஸ்திபாரமிட்ட அப்போஸ்தலர்கள் (எபேசியர் 2:20; 3:5); சொல்லப்போனால், முதல் தரமான, முதல் நிலையிலுள்ள அப்போஸ்தலர்கள்; அவர்கள் தங்கள் செய்தியை நேரடியாகக் கர்த்தரிடமிருந்து பெற்றார்கள். ஆனால் புதிய ஏற்பாடு

அப்போஸ்தலன் என்ற சொல்லை அவர்களுக்கு மட்டும் வரம்புபடுத்துவதில்லை. பர்னபா (அப்போஸ்தலர் 14:4; ஒப்பிடுக கலாத்தியர் 2:8-9), சீலா, தீமோத்தேயு (அப்போஸ்தலர் 17:1, 4; 1 தெசலோனிக்கேயர் 1:1-2; ஒப்பிடுக 2:6-7), தீத்து (தீத்து 1:5; 3:12) போன்ற மற்றவர்களும் ஒரு விரிவான அர்த்தத்தில் "அப்போஸ்தலர்கள்" என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அதே தரமும் அதிகாரமும் இருக்கவில்லை; ஆனால் அஸ்திபாரமிட்ட அப்போஸ்தலர்களுக்கு ஒத்த ஒரு செயல்பாட்டை அவர்கள் செய்தார்கள். அவர்கள் சிவிசேஷகர்களும் போதகர்களாக இருந்தார்கள், புதிய குழுக்களுக்கு வழிகாட்டினார்கள், போதகர்களாகப் பயணம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய செயல்பாடு வழிநடத்துவதாக இருந்தது; ஆனால் ஓர் இடத்தோடு கட்டுப்பட்டதாக அல்ல. இந்தக் குழுவை 'மிஷனரிப் போதகர்கள்' என்றும் அழைக்கலாம்."

தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் இதுவே பொருந்தும். இந்த வரத்தைப் பற்றி நமக்குக் கொஞ்சமே தெரியும்; (வரங்களைப் பற்றிய) பொருத்தமான 3 வேதப்பகுதிகளும் (எபேசியர் 4, 1 கொரிந்தியர் 12, ரோமர் 12) இதை உள்ளடக்குகின்றன என்பது மட்டுமே. மற்றபடி புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் இங்கே மட்டுமே குறிப்பிடப்படுகிறார்கள்:

அப்போஸ்தலர் 13:1: அந்தியோகியாவில், அங்குள்ள சபையில், **தீர்க்கதரிசிகளும்** போதகர்களும் இருந்தார்கள்: பர்னபாவும், நீகர் என்னப்பட்ட சிமியோனும், சிரேனே ஊரானாகிய லூகியுவும், காற்பங்கு தேசாதிபதியாகிய ஏரோதுடனேகூட வளர்க்கப்பட்ட மனாயீனும், சவுலும்.

அப்போஸ்தலர் 15:32: யூதாவும் சீலாவும் தாங்களும் **தீர்க்கதரிசிகளாயிருந்தபடியால்**, அநேக வார்த்தைகளினால் சகோதரருக்குப் புத்திசொல்லி, அவர்களைத் திடப்படுத்தினார்கள்.

முதல் நூற்றாண்டில் தீர்க்கதரிசிகள் என்பவர்கள், புதிய ஏற்பாடு இன்னும் இல்லாதிருந்த காலத்தில், சத்தியங்களை வெளிப்படுத்தி, அதாவது அவற்றை அறிவித்துக் கடத்த முடிந்தவர்களும் ஆவர். அப்போஸ்தலர்களாக இல்லாவிட்டாலும், உதாரணமாக யாக்கோபு, யூதா போல, தங்கள் நிருபங்கள் புதிய ஏற்பாட்டுக்குள் சேர்க்கப்பட்டவர்களையும் அப்படி அழைக்கலாம். புதிய ஏற்பாட்டு வேத நியமம் நிறைவுபெற்ற பின், இன்று இந்த ஊழியம் தேவையில்லை; ஆகவே தேவ ஆவியால் ஏவப்பட்டு வேதவாக்கியங்களைக் கொடுக்கும் இந்த ஊழியம் இனி இல்லை.

இன்றைய தீர்க்கதரிசிகள் என்பவர்கள் – இதில் அவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளைப் போல இருக்கிறார்கள் – காலத்தின் போக்கை அறிந்து அதை வெளிப்படுத்தக்கூடியவர்கள், கிறிஸ்தவ உலகிலுள்ள ஆபத்தான

போக்குகளை வெளிப்படுத்திக் கண்டிக்கிறவர்கள். காயத்தின்மேல் விரலை வைப்பதால் இப்படிப்பட்டவர்கள் அசௌகரியமானவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஊழியம் புத்திசொல்லுதல். அவர்கள் எதிர்கால நிகழ்வுகளை முன்னறிவிப்பதில்லை; புதிய சத்தியங்களையும் வெளிப்படுத்துவதில்லை. அது புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளின் ஊழியமாக இருக்கவில்லை, இன்றும் இல்லை; ஆகவே நம்முடைய நாட்களின் தீர்க்கதரிசிகளின் ஊழியமும் அதுவல்ல.

புதிய மனுஷன்: அவன் எங்கே, எப்படிக் காணப்படுகிறான்

மதங்களோ, கல்வியோ, அரசியலோ, மரபியலோ ஒரு புதிய மனுஷனை உருவாக்கவில்லை – அதற்கு மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்யப்பட்டாலும். மனிதன் எப்போதும் எப்படி இருந்தான், இன்றும் அவனை உருவாக்குவது எது, அவன் என்ன செய்கிறான் என்பதைப் பற்றி நடுநிலையோடு சிந்திக்க முயல்கிறவர், தவிர்க்க முடியாதபடி ஒரு புதிய மனுஷனின் அவசியத்துக்கு வந்துசேருவார்.

சிருஷ்டிகராகிய தேவன், பாவத்தில் விழுந்த, பாவத்தில் வாழும் மனிதனைப் “பழுதுபார்க்கவோ” “சீர்திருத்தவோ” இல்லை. நியாயப்பிரமாணத்தாலும் அதைச் செய்ய முடியவில்லை; அது திருத்த முடியாத நிலையை உறுதிப்படுத்த மட்டுமே முடிந்தது. பழைய மனுஷனை இனி மேம்படுத்த முடியாது. கொல்கொதாவின் சிலுவையே பழைய மனுஷனின் முடிவு. கிறிஸ்து நம்முடைய இடத்தில் பழைய மனுஷனின் நியாயத்தீர்ப்பையும் மரணத்தையும் தம்மேல் ஏற்றுக்கொள்கிறார். கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலில் ஒரு புதிய மனுஷன் தோன்றுகிறான் – நாம் அவருடைய தலைசிறந்த படைப்பு, ஒரு புதிய சிருஷ்டி – அவன் தேவனுக்கு இசைவாகச்

சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறான் (4:20-24; ரோமர் 6:1-11; கலாத்தியர் 5:16-26). இது முதலாவதாகவும், நாம் பூமியில் வாழும் வரையிலும், நம்முடைய இருதயத்தை, உள்ளான மனுஷனைப் பற்றியது; அவனுடைய சரீரத்தை இன்னும் அல்ல. இது மனிதனின் சிந்தனையையும், வாழ்க்கைப் பார்வையையும், சித்தத்தையும், உணர்வுகளையும் பற்றியது. ஆனால், நாம் ஒரே நொடியில் பூரணமாக்கப்பட்டதுபோல, புதியது அதன் நடைமுறை விளைவில் உடனே முழுமையாக இருப்பதில்லை. புதியது, வளர வேண்டிய ஒரு விதையைப் போல நமக்குள் வைக்கப்படுகிறது. ஆவியின் வல்லமையும், நாம் மறுபடியும் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஜீவனுள்ள வார்த்தையின் வல்லமையும், இயேசுவின் சாயலுக்கு ஒரு நிரந்தரமான, தொடர்ச்சியான மாற்றத்தை உண்டாக்குகின்றன. எபேசியருக்குப் பவுல் “உங்கள் உள்ளத்திலே ஆவியாலே புதிதாக்கப்படுதலைப்” பற்றிப் பேசுகிறார். இந்த மாற்றச் செயல்முறைக்கு 2

பக்கங்கள் உண்டு: ஒருபுறம், புதிதாக்கப்படும் இந்தச் செயல்முறையை அனுபவிக்க நாம் சார்ந்திருக்க வேண்டியது தேவனுடைய செயலும் வல்லமையுமே. ஆனால் மறுபுறம், நாம் முழுப் பொறுப்புக்குள் கொண்டுவரப்பட்டு, இந்தப் புதிய மனுஷனுக்கு ஏற்றபடி செய்யவும், செயல்படவும், தீர்மானிக்கவும் அழைக்கப்படுகிறோம். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: எல்லாம் நம்மைச் சார்ந்திருப்பது போல நாம் முயற்சி செய்கிறோம்; அதில், அவருடைய செயலின்றி எதுவும் வெற்றிபெற முடியாத தேவனையே நம்புகிறோம். இந்த அர்த்தத்தில், மெய்யான திராட்சச்செடியாகிய இயேசு, தேவனுக்கான கனியைப் பற்றிப் பேசும்போது: “என்னையல்லாமல், அல்லது, எனக்குப் புறம்பே உங்களால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது” என்கிறார்.

ஆகவே, மறுபிறப்பு முதல் புதிய மனுஷன் என்னுடைய புதிய ஆளுமை; ஆனால் ஒரு பழைய சூழலில். என் சூழல் மாறவில்லை; நான் மாற்றப்பட்டேன், ஓர் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிச் செயல்முறையில் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நமக்குத் தெரிந்த வாழ்க்கை உறவுகளிலும் சமூக உறவுகளிலும் புதிய ஜீவன் எப்படி வெளிப்படுகிறது என்பதைப் பவுல் இப்படி விவரிக்கிறார்:

அதிகாரம் 4:1-16: சபையில், கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில்

இங்கே புதிய ஜீவன் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொள்வதில் கவனமாக இருக்கிறது; சபை வாழ்க்கையில் தன் விருப்பத்தை வலுக்கட்டாயமாக நிலைநாட்டவோ, மற்றவர்களைப் புறக்கணிக்கவோ முயல்வதில்லை. நடத்தை, சபையின் நடைமுறை ஒற்றுமையைக் காத்துக்கொள்வதற்கு உதவ வேண்டும். அதுபோலவே, சபையின் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் பொறுப்பில் ஒவ்வொரு அவயவமும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது; ஏனென்றால் ஒவ்வொருவரும் கிறிஸ்துவிடமிருந்து ஒரு வரத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

அதிகாரம் 4:17-24: உலகத்திலிருந்துள்ள அடிப்படை வேறுபாடு

தேவனுக்குத் தூரமான உலகத்திலுள்ள ஒரு வாழ்க்கைக்கும், பரலோகப் பிதாவோடு புத்திர ஐக்கியத்தில், தேவனிடத்திலிருந்து வரும் ஒரு வாழ்க்கைக்கும் இடையிலுள்ள எதிர்நிலையைவிடப் பெரிய எதிர்நிலை இருக்க முடியாது. இந்த இரண்டு வாழ்க்கை முறைகளின் அர்த்தநிறைவும் நிலைத்தன்மையும் இரவும் பகலும் போல வேறுபடுகின்றன.

அதிகாரம் 4:25-32: புதிய ஜீவனுக்கான கட்டளைகள்: பேசுதல், உழைத்தல், மன்னித்தல்

அன்றாட வாழ்க்கையில் புதிய ஜீவன் எப்படித் தனக்கு வழி திறக்கிறது என்பதன் பல்வேறு விவரங்களைப் பவுல் காட்டத் தொடங்குகிறார். கோபமும் கூக்குரலும், மூர்க்கமும் கசப்பும், உண்மையான அர்த்தமும் அன்பும் இல்லாத ஒரு பழைய வாழ்க்கைக்கு மட்டுமே உரியவை. திருட்டு கடந்த காலத்துக்கு உரியதாக இருக்க வேண்டும்; நம்முடைய பேச்சு நேர்மறையானதும் பக்திவிருத்தி உண்டாக்குவதுமாக இருக்கிறது. அது கீழே இழுப்பதில்லை, மேலே உயர்த்துகிறது.

அதிகாரம் 5:1-14: தேவனைப் பின்பற்றுகிறவர்கள்: நகைச்சுவைகள், பாலியல், வெளிச்சம் / இருள்

தேவபக்தியற்ற ஓர் உலகத்தில், நாம் தேவனைப் பின்பற்றுகிறவர்களாக இருப்பதைவிடக் குறைவாக இருக்கக்கூடாது. அசுத்தமான நகைச்சுவைகளும், கோணலும் மாறுபாடுமான ஒரு சந்ததியின் அழுக்கிலும் இழிவிலும் மகிழ்வதும் இனி நம்மிடமிருந்து கேட்கப்படுவதில்லை. பாலியல் தேவன் அருளிய ஒரு விலையேறப்பெற்ற, அதே நேரத்தில் மிகவும் எளிதில் உடையக்கூடிய ஈவு. உலகத்தோடு இனி மனப்பூர்வமான இருதய ஐக்கியம் இல்லை. உலகத்தில் சுடர்களாக இருக்கும் நாம், மாறாக, வெளிச்சத்துக்கும் பகலுக்கும் வழிகாட்டும் அடையாளங்களாக இருக்கிறோம்.

அதிகாரம் 5:15-21: காலத்தைப் பிரயோஜனப்படுத்துதல், மதுபானம், சபையில் ஆராதனை

தேவன் நம் மூலமாகத் தம்மை வெளிப்படுத்த விசேஷமான தருணங்களை அருளுகிறார்; அவர் ஆயத்தம்பண்ணின கிரியைகளில் நாம் நடக்கும்படி. தேவனுடைய பிள்ளைகளும் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளும் திட்டமின்றியும் செயலற்றும் வாழ்வதில்லை. கிடைக்கும் காலத்தை அவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள்; அவர்களிடம் புதிதாக்கப்பட்டிருக்கும் அர்த்தத்தோடும் புத்தியோடும் நன்கு சிந்தித்துச் செயல்படுகிறார்கள். அவர்கள் தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்கிறார்கள். சோம்பலாக்கி, தெளிவில்லாமலாக்கி, கர்த்தரிடம் நெருங்கச் செய்யாத மதுபானத்தால் அவர்கள் தங்களை நிரப்பிக்கொள்வதில்லை.

ஒரு போதைப்பொருளால் அல்ல, ஆவியானவரால் நாம் முழுமையாக நிரம்பி நிறைந்திருக்க வேண்டும். அப்போது சபையிலுள்ள மற்றவர்களுக்கும் நாம் பிரயோஜனமாக இருக்க முடியும். அப்போது நிறைந்த இருதயத்திலிருந்து உண்மையான இருதயப்பூர்வமான துதியும் ஸ்தோத்திரமும் சாத்தியமாகிறது.

இது நம்மை மட்டுமல்ல, இதைக் கேட்கும் எல்லாரையும் பக்திவிருத்தியடையச் செய்கிறது.

அதிகாரம் 5:22-33: கணவன் மனைவி திருமணம் – கிறிஸ்துவம் சபையும்

திருமணம் ஒரு வாழ்நாள் பணி; அது தானாகவோ தன்னியக்கமாகவோ நன்றாகச் செயல்படுவதில்லை. அக்காலத்தில் மனைவி ஒரு உடைமையாக இருந்தாள்; அவளுக்கு முழுமையான கீழ்ப்படிதல் கட்டளையிடப்பட்டிருந்தது. கணவர்கள் தங்கள் மனைவிகளை நேசிக்க வேண்டும் என்ற கட்டளை பழங்காலத்தில் இருக்கவில்லை. ஆனால் சவிசேஷத்தின் வெளிச்சம் மனைவிகளை இந்த நிலையிலிருந்து வெளியே கொண்டுவருகிறது: கணவர்கள் தங்கள் மனைவிகளை நேசிக்க வேண்டும்; அதுவும் மிஞ்ச முடியாத ஒரு தரத்தின்படி: கிறிஸ்து சபையை நேசித்தது போல.

மனைவிகளோ, இப்போது சவிசேஷத்தின் வெளிச்சத்திலும் சுதந்திரத்திலும் கணவனுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்யலாம் என்று நினைக்கக்கூடாது. அவர்களும் கிறிஸ்துவம் சபையும் என்ற முன்மாதிரியைத் தங்களுக்குப் பொருத்த வேண்டும்: சரீரமாகிய சபை தலைக்கு (கிறிஸ்துவுக்கு) கீழ்ப்பட்டிருப்பது போல, மனைவிகளும் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டும். கணவர்களையும் மனைவிகளையும் பொறுத்த, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் இந்த முழுச் செயல்பாடும், புதிதாக்கப்பட்ட இருதயங்களின் உறுதியான நம்பிக்கையிலிருந்து, மனப்பூர்வமாகவும் கட்டாயமின்றியும் நடக்கிறது.

அதிகாரம் 6:1-4: பிள்ளைகளும் தகப்பன்மார்களும்

பிள்ளைகள், விசுவாசிகளாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். அது அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதமாக இருக்கும். இஸ்ரவேலுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பத்துக் கற்பனைகளில் ஆறாவது கற்பனை இங்கே பொருந்துகிறது: காலத்துக்கு அப்பாற்பட்டதும் எப்போதும் செல்லுபடியானதும், பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் ஜீவனுக்கும் ஆசீர்வாதத்துக்குமான ஒரு கற்பனை.

தகப்பன்மார்கள், அல்லது பெற்றோர், பிள்ளைகளை அன்போடும் ஆனால் உறுதியோடும் நடத்த வேண்டும்; அவர்கள் தைரியமுள்ளவர்களாக வளர்ந்து, கர்த்தரை ஏற்றுக்கொண்டு அவரைப் பின்பற்றி, ஒருநாள் சுயமாக வாழவும், தாங்களும் குடும்பங்களை அமைக்கவும் கூடியவர்களாக, வெறுமனே வளர்ந்தவர்களாக ஆகும்படிக்கு.

அதிகாரம் 6:5-9: வேலை உறவுகள்: எஜமான்கள் – அடிமைகள், விசுவாசிகள் – அவிசுவாசிகள்

இன்று அடிமைத்தனம் இந்த வடிவில் இல்லாவிட்டாலும், சுவிசேஷத்தின் தாக்கத்தால் அது ஒழிக்கப்பட்டிருந்தாலும், இன்றைய வேலை உறவுகளுக்கும் பொருந்தக்கூடிய கொள்கைகளை இந்தப் புத்திமதிகளிலிருந்து எடுத்துக்கொள்கிறோம்.

மிக முக்கியமான கொள்கை அதே நேரத்தில் மிகவும் எளிமையானதும் கூட: ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் முதலாவது தன் பரலோக எஜமானுக்கே கணக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டியவன். மனிதருக்கு அல்ல, நம்முடைய நித்திய எஜமானுக்கே பிரியமாயிருக்க விரும்புகிறோம். ஆனால் அவருக்குப் பிரியமாயிருப்பது பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் பூமிக்குரிய எஜமானுக்குக் கீழ்ப்படிவதையே குறிக்கும். மேலதிகாரியைக் குறித்த இடைவிடாத விமர்சனமோ, இருதயத்திலுள்ள மனக்கசப்போ கிறிஸ்தவனின் அடையாளம் அல்ல. இது ஒரு சிக்கலான தலைப்பு; ஆனால் இங்கேயும் கர்த்தருக்கும் சுவிசேஷத்துக்கும் தான் எப்படி ஒரு சாட்சியாக இருக்க முடியும் என்று கிறிஸ்தவன் சிந்திக்கிறான்.

அதிகாரம் 6:10-20: ஒவ்வொரு போர்முனையிலும் ஆவிக்குரிய மோதல்

இறுதியாக, ஒரு வேண்டுகோளாகவும், நடைமுறை விசுவாச வாழ்க்கையைப் பற்றி இதுவரை சொல்லப்பட்ட அனைத்தின் சுருக்கமாகவும், ஆவிக்குரிய, காணக்கூடாத போர்முனை வாழ்க்கையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் ஊடுருவிச் செல்கிறது என்று பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அநேக கிறிஸ்தவர்கள் காணக்கூடாத உலகத்திலிருந்து வரும் ஆபத்தை உணராமல், பிசாசு இல்லாதது போல வாழ்கிறார்கள். இந்த நிருபத்தில் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும் தன்னால் விவரிக்க முடியாது என்று பவுல் ஒருவிதத்தில் சொல்கிறார். ஆனால் அதற்குப் பதிலாக, எந்த வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையிலும் ஆபத்திலும் கர்த்தருக்குள் நாம் நிலைத்து நிற்கக்கூடிய தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கத்தை அவர் நமக்குக் காட்டுகிறார்.

துரைத்தனங்களும் அதிகாரங்களும்: பொல்லாங்களும் காணக்கூடாத, பரலோக உலகமும்

காணக்கூடாத உலகத்திலுள்ள, ஆள்தன்மையுள்ள ஆவிக்குரிய வல்லமைகளைக் குறிக்கும் சொற்கள் இவ்வளவு அடிக்கடி வரும் வேறு எந்த நிருபமும் புதிய ஏற்பாட்டில் இல்லை. மற்ற நிருபங்களும், பவுலின் நிருபங்களும், இதைப் பற்றிப் பேசுகின்றன (உதாரணமாக ரோமர் 8:38;

கொலோசெயர் 1:16; 2:15; 1 பேதுரு 3:22); ஆனால் இவ்வளவு அடிக்கடி அல்ல; இது இந்த நிருபத்தின் ஓர் அடையாளம்.

பவுலையே பேசவிட்டு, இந்த ஜீவிகளைக் குறிப்பிடும் எல்லா வேதப்பகுதிகளையும் மேற்கோள் காட்டுவோம்:

- ... அவரை (கிறிஸ்துவை) உன்னதங்களில் தம்முடைய வலதுபாரிசத்தில், **சகல துரைத்தனத்துக்கும்** (πάσης ἀρχῆς *pases arches*), **அதிகாரத்துக்கும்** (ἐξουσίας *exousias*), **வல்லமைக்கும்** (δυναμείας *dunameos*), **கர்த்தத்துவத்துக்கும்** (κυριότητος *kuriotet0s*), இந்த யுகத்தில் மாத்திரமல்ல, வரப்போகிற யுகத்திலும் பேர்பெற்றிருக்கும் எல்லா **நாமத்துக்கும்** (*onoma*) மேலாக உட்காரும்படி செய்து, எல்லாவற்றையும் அவருடைய பாதங்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்தினார் ..., 1:21-22.

நினைக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு ஆவிக்குரிய ஆளுமைக்கும் மேலாகக் கிறிஸ்து மனிதனாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறார். தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பில் இவை உயர்ந்த நிலையை வகிக்கின்றன; ஆனால் கிறிஸ்துவின் நிலை அவற்றுக்கு மேலாக உயர்ந்திருக்கிறது; ஏனென்றால் அது உன்னதமானவருடைய சிங்காசனத்தில், தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் இருக்கிறது.

- ... கீழ்ப்படியாமையின் புத்திரரில் இப்பொழுது கிரியைசெய்கிற **ஆகாயத்து அதிகாரப் பிரபுவாகிய ஆவிக்கு** ஏற்றபடி ..., 2:2

இந்த வல்லமைகள் உலக நிகழ்வுகளின்மேல் உறுதியாகவும் பெருமளவிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. அவை அரசாங்கத் தலைமையகங்களை மட்டுமல்ல, சாதாரண மனிதனையும், ஆவிக்குரிய விதத்தில் மரித்திருப்பதால் இந்த வல்லமைகளுக்கு முழுவதும் கட்டுப்பட்டிருக்கும் எல்லாரையும், பாதிக்கின்றன. இங்கே அவை தேவனுக்குப் பகைவர்கள், அதாவது பிசாசுத்தனமானவை என்று தெளிவாக வெளிப்படுகின்றன. இந்த ஜீவிகளுக்குள் ஒருவன் பிரபுவாக இருந்தால், அவன் பிசாசாக மட்டுமே இருக்க முடியும். வேதமும் இதையே சொல்கிறது: மத்தேயு 25:41.

- ... உன்னதங்களிலுள்ள **துரைத்தனங்களுக்கும் அதிகாரங்களுக்கும்** சபையின் மூலமாய்த் தம்முடைய அநேகவிதமான ஞானம் இப்பொழுது தெரியவரும்படிக்கு, ... 3:10

தேவனுடைய இரட்சிப்பின் செயலும் அதன் விளைவாகிய சபையும், தேவனுடைய ஞானத்தின் பிரகடனமாக, முழுக் காணக்கூடாத உலகத்துக்கும் முன்பாக நிறுத்தப்படுகின்றன. அந்த வல்லமைகள் வியப்படைந்து, பற்கடித்துக்கொண்டே பணிந்துபோக வேண்டும். வெற்றி நம்முடைய

கிறிஸ்துவுக்கே உரியது; சபை அவருடைய “கொள்ளைப்பொருள்”; அந்த வல்லமைகள் தோற்றுப்போயின.

- பரலோகத்திலும் பூமியிலுமுள்ள ஒவ்வொரு **குடும்பமும்** அவராலேயே பெயர்பெற்றிருக்கிறது, ... 3:15

முதல் பார்வையில் இங்கே இந்த வல்லமைகளைப் பற்றிப் பேசப்படவில்லை என்று தோன்றினாலும், அவையும் சிருஷ்டிகள் என்றும், சிருஷ்டிகரிடமிருந்தே தங்கள் பெயரைப் பெற்றிருக்கின்றன என்றும் இங்கே

தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. இந்த வல்லமைகள் சுயாதீனமானவையோ, (சர்வ)வல்லமையுள்ள தேவர்களோ அல்ல, சிருஷ்டிகருக்குக் கீழ்ப்பட்டவை என்பதை இது எபேசியருக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இந்தச் சூழலில், மாந்திரீகத்தில் ஆவிகளை அவற்றின் பெயரால் அழைப்பதும் மந்திரத்தால் கட்டுவதும் முக்கியமாக இருந்தது என்பது சுவாரஸ்யமானது.

- “அவர் உன்னதத்திற்கு ஏறி, **சிறையிருப்பைச்** சிறையாக்கினார் ... 4:8

இங்கேயும் தொடர்பு நேரடியாகத் தெரிவதில்லை. ஆனால் அந்தச் சிறையிருப்பு இருளின் அதிகாரத்தினால் இருந்தது; கிறிஸ்து சிலுவையினாலும் உயிர்த்தெழுதலினாலும் அதை முறித்துவிட்டார். இங்கே இயேசுவின் பரமேசுவரன், நிறைவேற்றப்பட்ட, வெற்றிகரமான மீட்பின் கிரியைக்குப் பின் நடந்த ஒரு வெற்றி ஊர்வலம்.

- ... **பிசாசின்** (δίαβολος *diabolos*) தந்திரங்களோடே (μεθοδείας *methodeia*) எதிர்த்து நிற்கத் திராணியுள்ளவர்களாகும்படிக்கு. ஏனெனில், மாம்சத்தோடும் இரத்தத்தோடும்மல்ல, **துரைத்தனங்களோடும்** (ἀρχαί *archai*), **அதிகாரங்களோடும்** (ἐξουσίαι), **இந்த இருளின்** (σκότος *skotos*) **உலகாதிபதிகளோடும்** (κοσμοκράτωρ *kosmokrator*), உன்னதங்களிலுள்ள **பொல்லாத ஆவிகளின் சேனைகளோடும்** (πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας *pneumatika tes ponerias*) நமக்குப் போராட்டம் உண்டு. 6:11-12

இங்கே வல்லமைகளோடு தொடர்புபடுத்தி முதன்முறையாகப் பிசாசு குறிப்பிடப்படுகிறான். இந்த வல்லமைகளுக்கு அவனே தலைவன், அவற்றின் “தளபதி” (ஒப்பிடுக: மத்தேயு 12:22-க்குப் பின்). இவ்விதமாக இந்த வல்லமைகளின் முகமூடி கழற்றப்படுகிறது; அவை எப்போதும் பகைவர்கள் என்பதும், நமக்குள்ளும் முழு உலகத்திலும் தேவனுடைய கிரியையைத் தடுக்கவும் கெடுக்கவும் எல்லாவற்றையும் செய்கின்றன என்பதும் தெளிவாகிறது.

இந்தக் கருப்பொருள் இந்த நிருபத்தில் ஒரு மையக் கருப்பொருளாக இருப்பது எப்படி? எபேசியர் இன்று நாம் வாழ்வது போல ஒரு “அறிவொளி பெற்ற”, நவீன

அல்லது பின்நவீன காலத்தில் வாழவில்லை. அவர்களுடைய வாழ்க்கையும், அக்காலத்தின், அந்தப் பட்டணத்தின், சின்ன ஆசியாவின், ரோமப் பேரரசின் சமூகமும் விக்கிரக வழிபாடுகளால் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. கிறிஸ்துவின்மேல் விசுவாசத்துக்கு வந்த மக்கள் சேர்ந்திருந்த எல்லாச் சமூக அடுக்குகள் வரையும் எபேசு மதத்தால் ஊடுருவப்பட்டிருந்தது. ரோமரால் தியானாள் (Diana) என்று அழைக்கப்பட்ட அர்தெமிஸின் வழிபாட்டால் வாழ்க்கை தீர்மானிக்கப்பட்டது (படத்தைக் காண்க). மேலும் எபேசு மாந்திரீகத்துக்கும் மறைபொருள் நடைமுறைகளுக்கும் ஒரு மையமாக இருந்தது. பி.எம். மெட்ஸ்கர் (B.M. Metzger) சொல்கிறார்: “கிரேக்க-ரோம பட்டணங்கள் எல்லாவற்றிலும், எபேசு பேரரசில் மூன்றாவது பெரிய பட்டணம்; எல்லா வகையான மந்திரவாதிகளுக்கும், சூனியக்காரருக்கும், ஏமாற்றுக்காரருக்கும் அது மிக அதிகக் கவர்ச்சியான இடம்”. சுவிசேஷத்தை விசுவாசித்தவர்கள், மந்திரச் சூத்திரங்களும் மறைபொருள் உள்ளடக்கங்களும் கொண்ட இப்படிப்பட்ட மாந்திரீகப் புத்தகங்களை ஏராளமாகச் சுட்டெரித்தார்கள் என்று லூக்கா அறிவிக்கிறார் (கீழே காண்க). யூதர்களுக்கும் தங்கள் மாந்திரீகம் இருந்தது; இந்த ஆவிக்குரிய இருளில் அவர்களுக்கும் பங்கு இருந்தது. யூத, கிரேக்க, ரோம வழிபாடுகளின் கலப்பு சர்வசாதாரணமாக இருந்தது (மதக்கலப்பு, Syncretismus). இதோடு சோதிடமும், நட்சத்திரங்களால் தீர்மானிக்கப்படும் விதியின்மேலுள்ள நம்பிக்கையும் சேர்ந்தது. அவை வாழ்க்கையைத் தீர்மானித்தன; அச்சுறுத்தலானவையாகவும், உண்மையானவையாகவும், கோருகிறவையாகவும் இருந்தன. அவற்றிலிருந்து யாரும் உண்மையில் விடுதலையாக இருக்கவில்லை. எபேசியர்மேலும், மொத்தத்தில் மனிதர்மேலும் நேரடிச் செல்வாக்கை அடைய, பவுல் குறிப்பிடும் வல்லமைகளுக்கு இந்த விக்கிரகாராதனையே பாலத்தலைமையாகவும் கருவியாகவும் இருந்தது. பெயரால் அழைப்பதன் மூலமும் மந்திரச் சூத்திரங்களின் மூலமும், தங்கள் இலக்குகளையும் நலன்களையும் – விசேஷமாக மற்ற மனிதருக்கு எதிராகவும் – அடைய உதவுவதைச் செய்யும்படி இந்த வல்லமைகள் ஏவப்பட்டன. இந்த வல்லமைகள் பயத்தை உண்டாக்கின; அவற்றின் “சர்வவியாபகத்தின்” காரணமாக யாரும் பாதுகாப்பாக உணர முடியவில்லை.

இப்போது கேள்விகள் இவை: சுவிசேஷத்தை விசுவாசித்தவர்களின் நிலை இப்போது என்ன? அந்த வல்லமைகளுக்கு இன்னும் செல்வாக்கு இருந்ததா? கிறிஸ்து அந்த வல்லமைகளுக்குச் சமநிலையில் இருந்தாரா, அவற்றைவிட மேலானவரா, அல்லது தாழ்ந்தவரா? அவர்கள் இன்னும் அந்த வல்லமைகளுக்கு முழுவதும் கட்டுப்பட்டிருந்தார்களா? அந்த வல்லமைகளோடு அவர்கள் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்? அல்லது, தங்கள் புதிய விசுவாசத்தோடு சேர்த்து இந்த வழிபாடுகளையும் தொடர வேண்டுமா?

மற்றவற்றோடு, இந்தக் காலத்தை ஹைட்டியிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும் உள்ள வூடு (Voodoo) வழிபாட்டுக்கு ஒப்பிடலாம்; அங்கே மக்கள் தேவர்களுக்குப் பயந்து வாழ்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் சுவிசேஷத்தை விசுவாசிக்கும்போது, இந்தக் கட்டும் பயமும் உடைக்கப்படுகின்றன. இந்த வழிபாடுகளுக்குள்ளும் அவற்றின் மூலமும் தேவர்களின் செல்வாக்கு, மேற்கத்திய உலகில் நடப்பதைவிட வேறுவிதமாக இருக்கிறது. ஆனால் இங்கே அது அவ்வளவு வெளிப்படையாக இல்லாவிட்டாலும், அதே அளவு உண்மையானது. அங்கே, ஹைட்டியிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும், பூமியின் இன்னும் பல பகுதிகளிலும், தேவர்களை நம்புகிறார்கள்; அவை அன்றாட வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி. நம்மிடையே இந்த ஜீவிகளை யாரும் நம்புவதில்லை. ஆனால் மனிதர்களை அடிமைத்தனத்தில் வைத்திருக்கப் பிசாசுக்கு ஏற்கெனவே இருக்கும் ஒரு முன்னிலை சரியாக இதுவே.

நம்முடைய பகுதிகளில் இந்த அடிமைத்தனமும் இருளின் அதிகாரமும் பெரும்பாலும் பிசாசு பிடித்திருத்தலோடு தொடர்புடையவை அல்ல. நம்முடைய சமூகத்தில் அது உலகமும், மனிதனின் இச்சைகளும் ஆசைகளும், காணக்கூடாத வல்லமைகளும் இணைந்து செயல்படுவதே (2:2). உலகத்தின் அமைப்பு பிசாசால் வழிநடத்தப்படுகிறது; இதனால் மனிதன் தேவனிடமிருந்து விலக்கி இழுக்கப்படும் ஒரு சூழல் ஏற்கெனவே உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதோடு, மனிதன் தானே பாவத்தை விரும்புகிறான்; தான் கீழ்ப்படிய வேண்டிய தேவனை அல்ல. இந்த 2 முன்றிபந்தனைகளும், ஆகாயத்தில், அதாவது நம்முடைய நேரடிச் சூழலில், செயல்படும் பொல்லாத காணக்கூடாத வல்லமைகளுக்கு, இவை அனைத்தையும் தங்களுக்குச் சாதகமாக வலுப்படுத்தும் எல்லா வாய்ப்புகளையும் திறந்துவிடுகின்றன. அப்போது அவை முக்கியமான மையப்புள்ளிகளில் (அரசாங்கம், பள்ளி, கல்வி, தொழில்நுட்பம், பொழுதுபோக்கு) கவனம் செலுத்துகின்றன; இயற்கையிலும் கூட, எல்லா விதத்திலும் மனிதனுக்குத் தீங்கு செய்யும்படி. ஆனால் இறுதியில் இது தேவன் அனுமதிக்கும் எல்லைக்குள்ளேயே நடக்கிறது. காணக்கூடாத உலகத்தில் தேவனுக்கு எதிரான கலகத்தின் அளவு, காணக்கூடிய உலகத்தில் நாம் அனுபவிக்கும் கலகத்துக்கு ஒப்பானது என்று நாம் கற்பனை செய்துகொள்ள வேண்டும்.

இருளின் இந்த உலகாதிபதிகளின் முக்கியத் தாக்குதல் இலக்கு, நிச்சயமாக, அவர்களுடைய அதிகாரத்திலிருந்து பறிக்கப்பட்டவர்களும், பிதா மற்றும் குமாரனின் கையிலிருந்து அவர்களால் இனி பறிக்க முடியாதவர்களுமே. விசுவாசிகள் அங்கே பாதுகாப்பாக இருப்பதால், அவை விசுவாசிகளின் விசுவாச வாழ்க்கையையும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகச் சுவிசேஷத்துக்கான அவர்களுடைய வைராக்கியத்தையும் அழிக்க முயல்கின்றன. அவை பயப்பட

வேண்டியது இதைத்தான்; ஏனென்றால் சுவிசேஷத்தால் மனிதர்களை அவற்றின் அதிகாரத்திலிருந்து விடுவிக்க முடியும். தேவனுடைய கிருபையின் சுவிசேஷம், அவற்றின் நாட்கள் எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன என்பதற்கான நிரூபணம்.

இந்தத் தூத ஜீவிகளைக் குறிக்கும் பல்வேறு சொற்களைப் பவுல் குறிப்பிடும்போது, மக்களும் வழிபாடுகளுமே – யூதரும் புறஜாதியாரும் – பயன்படுத்திய சொற்களையே அவர் பயன்படுத்துகிறார். இந்த ஜீவிகளைப் பொறுத்தவரை அக்காலத்தின் உலகப் பார்வையை அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறார்; ஏனென்றால் ஒருவிதத்தில் அது யதார்த்தத்துக்கு ஒத்திருந்தது. ஒருவேளை நாம் விரும்பியிருந்தாலும் பவுல் செய்யாதது, தூதர் உலகின் ஒரு படிநிலையை விரித்துரைப்பதோ, தன் பிசாசுத்தனமான தந்திரங்களை உற்பத்தி செய்யும் பிசாசின் நிறுவனத்தின் ஓர் அமைப்பு வரைபடத்தைத் தருவதோ ஆகும். இந்தச் சொற்கள் ஒரு படிநிலையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. தூதர் உலகில் அப்படிப்பட்ட ஒன்றைப் புறஜாதியார் அறிந்திருந்தார்கள். பவுல் உண்மையில் முக்கியமானதை மட்டுமே சொல்கிறார்; வல்லமையுள்ள, ஆகவே மனிதரைவிட மேலான சிருஷ்டிகளின் ஆள்தன்மையுள்ள யதார்த்தத்தை வெறுமனே முன்னுக்கித்துக்கொள்கிறார். இந்த வல்லமைகள் கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும், அவற்றின் சர்வாதிகாரத்திலிருந்து விசுவாசிகள் விடுவிக்கப்பட்டிருப்பதையும் அறிவிப்பதே அவருக்கு முக்கியம். ஆனால், தோற்கடிக்கப்பட்டிருந்தாலும், தங்களால் முடிந்த இடங்களிலெல்லாம் அவை விசுவாசியைத் தாக்குகின்றன என்பதும் அவருக்கு அதே அளவு முக்கியம். இதனால், பிசாசுத்தனமான (உலகப்பிரகாரமான, பாவமான) செல்வாக்குகளுக்கு எதிராக மிக உயர்ந்த விழிப்புக்குக் கிறிஸ்தவன் அழைக்கப்படுகிறான். இந்தத் தந்திரங்களை அவன் வெளிப்படுத்தி, அவற்றை எதிர்த்து நிற்க வேண்டும். இவ்விதமாகக் கிறிஸ்தவ வாழ்வு ஒரு போராட்டமாகிறது; ஆனால் வெற்றியாளராகிய, உயர்த்தப்பட்ட கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் வல்லமையில் அதை வெல்ல முடியும். **எபேசியருக்கு எழுதிய நிரூபம், அதைப் பெற்றவர்கள் தங்கள் கர்த்தரையும் அவருடைய வல்லமையின் சத்துவத்தையும் சார்ந்து, அந்த வல்லமைகளுக்கு எதிரே கிறிஸ்துவுக்குள் தங்களுக்குள்ள புதிய நிலையை உணர்வுபூர்வமாக வாழக்கூடியவர்களாக்குகிறது.** இந்த உணர்வை நாம் ஒருவேளை மங்கலாக மட்டுமே உணர முடியும்; ஆனால் நம்முடைய காலத்திலுள்ள இந்தச் செல்வாக்குகளை நாம் இன்னும் அதிகமாக நிஜமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தேசங்களின்மேல் தூதர்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு என்று வேதமே அறிவிக்கிறது. தானியேல் 10-இல் பிரபுக்களைப் பற்றி, அதாவது மேதியா,

பெர்சியா, கிரேக்கு ஆகிய ராஜ்யங்களின் தூத வல்லமைகளைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. மகா அலெக்சாண்டரின் கவர்ச்சிமிக்க ஆளுமையையும், அவனுடைய அதிவேக எழுச்சியையும் இந்தக் கோணத்தில் மிகவும் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். தூதப் பிரபுவாகிய மிகாவேல் இஸ்ரவேல் ஜனத்துக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறான். உபாகமம் 29:26; 32:8-இல் (LXX-உம் பழைய லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பும் இப்படி வாசிக்கின்றன: தேவனுடைய தூதர்களின் எண்ணிக்கையின்படி) இது எல்லா ஜனங்களுக்கும் விரிவுபடுத்தப்படுகிறது.

ஜனங்களின் தேவர்கள் மாயை; அவை ஒன்றுமில்லை, உண்மையான தேவர்கள் அல்ல. யாவேயைத் (JAHWE) தவிர வேறு தேவன் இல்லை. ஆனால் மறுபுறம், இந்த விக்கிரகங்களுக்குப் பின்னால் பிசாசுகளின் உலகம் ஒளிந்திருக்கிறது (1 கொரிந்தியர் 10:19-க்குப் பின்). இவ்விதமாகக் காணக்கூடிய உலகத்தின்மேல் காணக்கூடாத உலகத்தின் நேரடிச் செல்வாக்கு இருந்தது.

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளில் (அதிகாரம் 19) லூக்கா தரும் விரிவான அறிக்கை மேலே சொல்லப்பட்ட குறிப்புகளை உறுதிப்படுத்துகிறது (ஜெர்மன் எல்பர்ஃபெல்டர் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது):

“ அவர் (பவுல்) ஜெப ஆலயத்துக்குள் போய், மூன்று மாதங்கள் தைரியமாகப் பேசி, தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் காரியங்களைக் குறித்து அவர்களோடு விவாதித்து, அவர்களை நம்பவைத்தார். ஆனால் சிலர் கடினப்பட்டு விசுவாசியாமல்¹, கூட்டத்துக்கு முன்பாக அந்த வழியைக் குறித்துத் தீமையாகப் பேசியபோது², அவர் அவர்களை விட்டு விலகி, சீஷர்களைப் பிரித்தெடுத்து, திரன்னு என்பவனுடைய பள்ளியில் தினந்தோறும் விவாதித்து வந்தார். இது இரண்டு வருடங்கள் நடந்தது; இதனால் ஆசியாவில் வாழ்ந்த யூதரும் கிரேக்கரும் எல்லாரும் கர்த்தருடைய வார்த்தையைக் கேட்டார்கள். தேவன் பவுலின் கைகளினால் அசாதாரணமான அற்புதங்களைச் செய்தார்; அவருடைய சரீரத்திலிருந்து கைக்குட்டைகளையோ இடுப்புத்துணிகளையோ எடுத்து நோயாளிகள்மேல் போட்டார்கள்; நோய்கள் அவர்களை விட்டு நீங்கின, பொல்லாத ஆவிகளும் வெளியேறின.

ஆனால் சுற்றித்திரிந்த யூத மந்திரவாதிகளில் சிலரும், பொல்லாத ஆவிகள் பிடித்தவர்கள்மேல் கர்த்தராகிய இயேசுவின் நாமத்தைச் சொல்லத் துணிந்து: பவுல் பிரசங்கிக்கிற இயேசுவின்பேரில் உங்களை ஆணையிட்டுக் கட்டளையிடுகிறேன்! என்றார்கள். ஸ்கேவா என்னும் ஒரு யூதப் பிரதான ஆசாரியனுடைய ஏழு குமாரர் இதைச் செய்தார்கள். ஆனால் பொல்லாத ஆவி அவர்களுக்குப் பதிலாக: இயேசுவை நான் அறிவேன், பவுலையும் தெரியும்; நீங்களோ யார்? என்றது. பொல்லாத ஆவி பிடித்திருந்த மனிதன் அவர்கள்மேல் பாய்ந்து, இருவரையும் பிடித்து மேற்கொண்டான்; அதனால் அவர்கள்

நிர்வாணமாகவும் காயப்பட்டவர்களாகவும் அந்த வீட்டிலிருந்து
ஓடிப்போனார்கள். இது எபேசுவில் வாழ்ந்த யூதர், கிரேக்கர் எல்லாருக்கும்
தெரியவந்தது; அவர்கள் எல்லார்மேலும் பயம் உண்டானது; கர்த்தராகிய
இயேசுவின் நாமம் மகிமைப்படுத்தப்பட்டது. விசுவாசிகளானவர்களில்
அநேகர் வந்து, தங்கள் செயல்களை அறிக்கையிட்டு வெளிப்படுத்தினார்கள்.
மாந்திரீகம் செய்தவர்களில் அநேகரும் தங்கள் புத்தகங்களை ஒன்றாகக்
கொண்டுவந்து, எல்லாருக்கும் முன்பாகச் சட்டெரித்தார்கள்; அவற்றின்
மதிப்பைக் கணக்கிட்டபோது, அது ஐம்பதாயிரம் வெள்ளிக்காசு என்று
கண்டார்கள். இவ்விதமாகக் கர்த்தருடைய வார்த்தை வல்லமையோடு
வளர்ந்து³ மேற்கொண்டது⁴."



எபேசியருடைய அர்தெமிஸ் பெரியவள்! அப்போஸ்தலர் 19:23-40 (ஜெர்மன் எல்பர்ஃபெல்டர் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது)

“அந்தக் காலத்தில் அந்த வழியைக் குறித்துச் சிறியதல்லாத ஒரு கலகம் உண்டானது⁵. அர்தெமிஸின் வெள்ளிக் கோவில்களைச் செய்த தெமேத்திரியு என்னும் ஒரு வெள்ளி வேலைக்காரன், கைத்தொழிலாளிகளுக்குச் சிறியதல்லாத வருமானத்தை உண்டாக்கிவந்தான்; அவன் இவர்களையும் இந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளர்களையும் கூட்டிச்சேர்த்து:

மனிதர்களே, இந்தத் தொழிலிலிருந்தே நம்முடைய செழிப்பு வருகிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியும். கைகளால் செய்யப்படுகிறவை தேவர்கள் அல்ல என்று சொல்லி, இந்தப் பவுல் எபேசுவில் மட்டுமல்ல, ஏறக்குறைய ஆசியா முழுவதிலும் திரளான ஜனங்களை நம்பவைத்து, மனம் மாறச் செய்திருக்கிறான் என்று நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள், கேட்கிறீர்கள். இதனால் நம்முடைய இந்தத் தொழில் அவமதிக்கப்படும் அபாயம் மட்டுமல்ல, மகா தேவதையாகிய அர்தெமிஸின் கோவில் ஒன்றுமில்லாததாக எண்ணப்பட்டு, ஆசியா முழுவதும் பூச்சக்கரமும் வணங்கும் அவளுடைய மகத்துவமும் அழிக்கப்படும் அபாயமும் இருக்கிறது என்றான்.

அவர்கள் இதைக் கேட்டபோது கோபத்தால் நிறைந்து: எபேசியருடைய அர்தெமிஸ் பெரியவள்! என்று கூக்குரலிட்டார்கள். பட்டணம் முழுவதும் குழப்பமடைந்தது; அவர்கள் ஒருமனப்பட்டு நாடக அரங்குக்குள் ஓடி, பவுலின் பயணத் தோழர்களான மக்கெதோனியராகிய காயுவையும் அரிஸ்தர்க்குவையும் இழுத்துக்கொண்டுபோனார்கள். பவுல் ஜனங்களுக்குள்ளே போக விரும்பியபோது, சீஷர்கள் அவரை விடவில்லை. அவருக்கு நண்பர்களாயிருந்த ஆசியாவின் அதிகாரிகளில்⁶ சிலரும் அவரிடம் ஆள் அனுப்பி, நாடக அரங்குக்குப் போக வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். சிலர் ஒன்றையும் சிலர் வேறொன்றையும் கூக்குரலிட்டார்கள்; ஏனென்றால் கூட்டம் குழப்பத்தில் இருந்தது, தாங்கள் எதற்காகக் கூடிவந்தோம் என்று அநேகருக்குத் தெரியவில்லை. யூதர்கள் முன்னே தள்ளிவிட்ட அலெக்சந்தரை அவர்கள் கூட்டத்திலிருந்து வெளியே இழுத்தார்கள். அலெக்சந்தர் கையால் சைகை காட்டி, ஜனங்களுக்கு முன்பாகத் தன் தரப்பை எடுத்துச்சொல்ல விரும்பினான். ஆனால் அவன் யூதன் என்று அவர்கள் அறிந்தபோது, எல்லார் வாயிலிருந்தும் ஒரே சத்தம் எழுந்தது; ஏறக்குறைய இரண்டு மணி நேரம்: எபேசியருடைய அர்தெமிஸ் பெரியவள்! என்று கூக்குரலிட்டார்கள். பட்டணத்தின் எழுத்தன் கூட்டத்தை அமைதிப்படுத்திய பின்பு சொல்கிறான்: எபேசு மனிதர்களே, எபேசியருடைய பட்டணம் மகா அர்தெமிஸுக்கும், வானத்திலிருந்து⁷ விழுந்த சிலைக்கும் கோவில் காவலாளியாக இருக்கிறது என்பதை அறியாத மனிதன் யார்? இது மறுக்க முடியாததாக இருப்பதால், நீங்கள் அமைதியாக இருப்பதும், அவசரப்பட்டு எதையும் செய்யாதிருப்பதுமே தகுதி. ஏனென்றால் கோவில் கொள்ளைக்காரருமல்ல, நம்முடைய தேவதையைத் தூஷிக்கிறவர்களுமல்லாத இந்த மனிதர்களை நீங்கள் இங்கே கொண்டுவந்திருக்கிறீர்கள். தெமேத்திரியுவுக்கும் அவனோடிருக்கும் கைத்தொழிலாளிகளுக்கும் யார்மேலாவது வழக்கு இருந்தால், நீதிமன்ற நாட்கள் நடக்கின்றன, அதிபதிகளும் இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் வழக்குத் தொடரட்டும். வேறு காரியங்களைக் குறித்து உங்களுக்கு

ஏதாவது கோரிக்கை இருந்தால், அது முறைப்படியான சட்டப்பூர்வ சபைக்கூட்டத்தில் தீர்க்கப்படும். ஏனென்றால் இன்றைய கலகத்தின் காரணமாக நாம் குற்றம் சாட்டப்படும் அபாயத்திலும் இருக்கிறோம்; இந்தக் கூட்டத்தைக் குறித்து நாம் பதில் சொல்லக்கூடிய எந்தக் காரணமும் இல்லை. இதைச் சொன்ன பின்பு அவன் கூட்டத்தைக் கலைத்துவிட்டான்.

தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கம்: ஆவிக்குரிய போர் – ஆனால் எப்படி?

ஆவிக்குரிய போராட்டத்தைப் பற்றிய அறிவுரைகள், நிருபத்தின் நடைமுறைப் பகுதியின் ஒரு நிறைவுக் குறிப்பாக அல்ல, அதன் உச்சமாகவே புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும். எப்படியிருந்தாலும், நமக்கு முன்பாக இருப்பது சுருக்கமாக எல்லாவற்றையும் தொகுக்கும் ஒருவித நிறைவுரை. போர் தொடங்குவதற்கு முன்பு ஒரு தளபதி தன் போர்வீரர்களுக்கு ஆற்றும் உரைக்கு அது ஒப்பானது. ஆவிக்குரிய போராட்டத்தின் தீவிரத்தைச் சரியாக மதிப்பிட, போருக்கு முன்புள்ள இந்த நாடகத்தன்மையையும் பதற்றத்தையும் கொஞ்சம் மனக்கண்முன் கொண்டுவருவது நல்லது.

கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை ஒரு தொடர்ச்சியான போராட்டம். இதை விளக்குவதற்காகப் பவுல் ஒரு போர்வீரனின் சித்திரத்தைக் கொண்டுவருகிறார்; அக்காலத்தில் எபேசுவின் தெருக்காட்சியின் ஒரு பகுதியாக இருந்த ரோமப் போர்வீரனாக இருக்கலாம். இந்தச் சித்திரத்தின் மூலம், ஆவிக்குரிய போராட்டத்துக்கும் பொருந்தும் யுத்தத்தின் நிகழ்காலத் தன்மையையும் கொடூரமான யதார்த்தத்தையும் அவர் வலியுறுத்துகிறார். உண்மையில் இங்கே அவர் அரங்கில் நடக்கும் மல்யுத்தத்துக்கான சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்; ஏனென்றால் அதன் மூலம் சத்துருவின் அருகாமையை வலியுறுத்த விரும்புகிறார். இந்த அர்த்தத்தில் உன்னதங்களை ஒரு பரலோக அரங்குக்கு ஒப்பிடலாம்.

முன்னடையாளவியலில், அக்காலத்தில் கானானில் உண்மையாகவும் நேரடியாகவும் நடந்த போராட்டத்தைப் பற்றி ஏற்கெனவே பேசினோம். நம்முடைய போராட்டம் மாம்சத்தோடும் இரத்தத்தோடும், அதாவது மனிதரோடு அல்ல, உன்னதங்களிலுள்ள பொல்லாத ஆவிக்குரிய (காணக்கூடாத) சேனைகளோடுதான் என்று பவுல் சொல்கிறார் (6:10-20). சித்திரத்திலேயே தொடர்ந்தால்: நாம் கானானில் வாழ்வதை, அதாவது உன்னதங்களில் கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்குள்ள கிறிஸ்தவ நிலையை வாழ்ந்து காட்டுவதை, முழு பலத்தோடும் தடுக்க இந்தப் பொல்லாத சேனைகள் விரும்புகின்றன. பரலோக ஆசீர்வாத ஐசுவரியத்தை நாம் ருசிக்காமலும் அனுபவிக்காமலும், அதை வாழ்ந்து காட்டாமலும் சாட்சியிடாமலும்

இருப்பதை அடைய அவை விரும்புகின்றன. இந்த வல்லமைகள் நம்முடைய விசுவாச வாழ்க்கையை அழிக்கவும், வறண்டுபோகச் செய்யவும், நாம் எங்கிருந்து வந்தோமோ அந்த உலகத்தின் வழக்கத்துக்குள் திரும்பத் தள்ளவும் விரும்புகின்றன. உலகத்தின் வழக்கத்துக்கு ஒத்துப்போவதால், கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுடைய புதிய மனுஷனின் சாட்சியும் சுவிசேஷத்தின் சாட்சியும் மரித்துப்போகின்றன. அதற்கான வழி பிசாசு பிடித்திருத்தல் அல்ல, பாவமே.

நினைவுகூருவோம்: கிறிஸ்துவுக்குள் எபேசியர் வல்லமையுள்ள, எண்ணற்ற இந்தத் தூத சேனைகளுக்கு மேலாக ஒரேதரமாக உயர்த்தப்பட்டிருந்தார்கள். ஆகவே அவர்கள் இனி அவற்றுக்குப் பயப்பட வேண்டியதில்லை. இது இன்று நம்மால் புரிந்துகொள்ளவே கடினமான ஒரு நிம்மதியும் விடுதலையுமாக இருந்தது. ஆனால் இங்கே அவர்கள் ஒரு அபாயகரமான தவறைச் செய்திருக்கக்கூடும். அச்சுறுத்தல் இன்னும் இருந்தது; ஆனால் அவர்கள் மனந்திரும்புவதற்கு முன்பு இருந்த விதத்தில் அல்ல. விசுவாசிகள் மீண்டும் தாக்குதல் இலக்காக ஆனதால், இந்த ஆவிக்குரிய வல்லமைகள் இப்போதும் பயப்பட வேண்டியவையாக இருந்தன. ஆனால் இப்போது விஷயம், கிறிஸ்துவுக்குள் அவர்களுடைய உயர்ந்த வெற்றி நிலை நடைமுறையில் நிறைவேறுவதைத் தடுப்பதே. இந்த நிலையை அவை இனி விசுவாசிகளிடமிருந்து கொள்ளையிட முடியாது; ஆனால் இந்த நிலைக்குள், இந்த நிலையின் வல்லமையிலிருந்து வாழும் வாழ்க்கையைக் கொள்ளையிட முடியும். இப்போது பயப்பட வேண்டியது பிசாசின் வன்முறை அல்ல, அவனுடைய தந்திரமே. இந்தத் தந்திரங்கள் அவர்களை உலகத்தில், ஒவ்வொரு இடத்திலும், ஒவ்வொரு வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையிலும், திருமணத்திலும் குடும்பத்திலும், வேலையிடத்திலும் சபையிலும் சந்தித்தன. ஆகவே விசுவாச வாழ்க்கையில் மிக உயர்ந்த கவனமும் ஒருமுகப்பாடும் கோரப்படுகிறது. இவை உண்மையான ஜீவிகளும் வல்லமைகளும்; அவை ஆகாயத்தில், அதாவது நம்முடைய நேரடிச் சூழலில் நடமாடி, நம்முடைய வீழ்ச்சிக்காகவும் தோல்விக்காகவும் இடைவிடாமல் உழைக்கின்றன. ஆனால் பவுல் நம்மை பலத்தின் நிலையில் காண்கிறார் – நம்முடைய ஸ்தானத்தைப் பொறுத்து மட்டுமல்ல, நம்முடைய விசுவாச வாழ்க்கையிலும்: அவருக்குள் நாம் பலவான்கள், தோற்கடிக்கப்பட்ட இந்த வல்லமைகளைவிடப் பலவான்கள். கிறிஸ்துவின் வல்லமைக்கு வெளியே நமக்கு எந்த வாய்ப்பும் இல்லை; ஏனென்றால் இந்த ஜீவிகள், இந்த வல்லமைகள், நம்மைவிடப் பலமும் தந்திரமும் உள்ளவை.

இந்த வல்லமைகள் எப்படிச் செயல்படுகின்றன, அவற்றின் யுக்தியும் தந்திரோபாயமும் என்ன என்பது, நாம் தரித்துக்கொள்ள வேண்டிய

ஆவிக்குரிய சர்வாயுதவர்க்கத்திலிருந்து தெளிவாகிறது. அங்கே நம்முடைய ஆயுதங்கள் **சத்தியம், நீதி, சமாதானம், விசுவாசம், இரட்சிப்பு, வசனம்**. இதிலிருந்து, பொய்மை, அநீதி, சமாதானக்கேடு, அவிசுவாசம், சந்தேகம் ஆகியவற்றின் மூலம் சத்துரு நம்முடைய விசுவாச வாழ்க்கையை அழிக்க விரும்புகிறான் என்பது தெரிகிறது. **உண்மையில் சத்துருவின் குறியில் இருப்பது நம்முடைய கிறிஸ்தவ வாழ்வின் ஒழுக்கமே.**

காணக்கூடாத, பிசாசுத்தனமான இந்த வான சேனைகளின் தீய செல்வாக்கு, சிலர் நினைப்பது போல, அவசியமாகப் பிசாசு பிடித்திருத்தலில் வெளிப்படுவதில்லை. இந்தச் செல்வாக்கு தந்திரமானதும் வஞ்சிப்பதுமானது. பக்திவேஷம் தரித்து வரும் ஒளியின் தூதனோடு நமக்கு வேலை இருக்கிறது. உதாரணமாக, ஒரு பட்டணத்திலிருந்தோ ஒரு பிரதேசத்திலிருந்தோ அவற்றைத் துரத்துவதற்காக, நாம் தாக்குதல் நடத்திப் பொல்லாத வல்லமைகளை எதிர்கொள்ளும் அர்த்தத்தில், பரபரப்பான ஏதோ ஒன்றைப் பற்றியது அல்ல இது. கரிஸ்மாட்டிக் இயக்கத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் இந்த வகைப் போர்முறையை, பவுலின் இந்த வேதப்பகுதியிலிருந்து (வேறு எந்த வேதப்பகுதியிலிருந்தும்) எந்த விதத்திலும் பெற முடியாது. எபேசு பட்டணத்திலிருந்த மறைபொருள் வித்தைகள், சூனியம், மாந்திரீகம் ஆகியவற்றின் காரணமாக ஒருவேளை நாம் அதை எதிர்பார்க்கலாம் என்றாலும் கூட. இல்லை, **இந்தப் போராட்டம் ஒரு சிலுவைப்போர் அல்ல – அவிசுவாசிகளுக்கு எதிராகவும் அல்ல, பிசாசுகளுக்கு எதிராகவும் அல்ல;** இது திருமணத்திலும் குடும்பத்திலும் சபையிலும் சமாதானக்கேட்டின் மூலம், நம்முடைய ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையை அதன் மிக மென்மையான இடங்களில் தாக்க விரும்பும் ஒரு போராட்டம். அவருக்குள் இப்போதே இந்த வல்லமைகள்மேல் நமக்கு ஒரு வெற்றி நிலை இருக்கிறதே; ஆகவே நாம் சரியாக அப்படியே இருந்து, அப்படியே வாழ வேண்டும்.

பிசாசுகளோடும் பிசாசு பிடித்தவர்களோடும் சந்திப்புகள் இருக்கக்கூடும், இருக்கவும் செய்கின்றன என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். சூனியம் கலாச்சாரத்தின் உறுதியான, ஆழமான பகுதியாக இருக்கும், ஆகவே அதிகமாகப் பிசாசு பிடித்திருத்தல் காணப்படும் நாடுகளுக்கு இது விசேஷமாகப் பொருந்தும். ஆனால் உண்மையான விசுவாசிகள், கிறிஸ்துவுக்குள் அந்த வல்லமைகளுக்கு மேலாக உயர்த்தப்பட்டவர்கள், பிசாசு பிடித்தவர்களாக இருக்க முடியாது. பிசாசுகளின் செல்வாக்கு விசுவாசிகளின் வாழ்க்கைக்குள் செயல்படக்கூடும்; மறைபொருள் வித்தைகளின் சுமையால் என்பதைவிட, உலகப்பிரகாரமான வாழ்க்கை நடக்கையால் அதிகமாக. இந்த உண்மை காணக்கூடாத உலகத்தோடு தொடர்புடையது என்பது இன்று குறைத்து மதிப்பிடப்படுகிறது!

ஒவ்வொரு பாவத்தையும், உலகத்துக்கு ஒத்துப்போகும் ஒவ்வொரு செயலையும் இந்த வல்லமைகளோடு தொடர்புபடுத்த முடியாது; “ஒவ்வொரு புதருக்குப் பின்னாலும் ஒரு பிசாசு ஒளிந்திருப்பதில்லை.” உலகமும், நம்முடைய மாம்சமும், ஆவிக்குரிய உலகமும் நம்மை விழ்ச்செய்ய விரும்புகின்றன. இது உள்ளிருந்து வரும் செல்வாக்கு, வெளியிலிருந்து வரும் செல்வாக்கு, காணக்கூடாத உலகத்தின் மூலம் வரும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட செல்வாக்கு.

நம்முடைய போராட்டத்தை எப்படி வர்ணிக்கலாம், அது எப்படிப்பட்டது? பவுலின் அறிவுரைகளிலிருந்து, இது ஒரு தாக்குதல் போர் அல்ல என்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இது “நிலைத்து நின்றல்”, “எதிர்த்து நின்றல்”, “நின்றல்” பற்றியது. ஆகவே நாம் நம்முடைய நிலையைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும்; நம்முடைய விசுவாசச் செல்வத்தையும் விசுவாச அனுபவத்தையும் கைவிடவோ விட்டுக்கொடுக்கவோ கூடாது. ஒரே தாக்குதல் ஆயுதம் பட்டயம்; ஆனால் நெருங்கிய சண்டையில் தற்காப்புக்கும் அது தவிர்க்க முடியாதது.

ஆயினும் இந்த விவரிப்பில் தாக்குதல் தன்மையுள்ள ஒன்றும் இருக்கிறது. சுவிசேஷத்தைப் பிரகடனம் செய்வது இருளின் ராஜ்யத்தின்மேல் நடத்தப்படும் நேரடித் தாக்குதல். சுவிசேஷம், பிசாசிடமிருந்து அவனுடைய கொள்ளைப்பொருளைப் பறித்தெடுக்கக்கூடிய ஆயுதம். சமாதானத்தின் சுவிசேஷத்துக்குரிய ஆயத்தம் என்ற நல்ல பாதரசைகள், சுவிசேஷப் பிரசங்கத்தின் போராட்டத்தில் இயக்கத்தையும் நகர்வையும் காட்டுகின்றன.

வேதப்பகுதியில் இது குறிப்பிடப்படவில்லை என்றாலும், ஒவ்வொரு போராட்டமும் தனியாகப் போராடப்படுவதில்லை என்பது உற்சாகமூட்டுகிறது. நம்முடைய அணிவகுப்பு கர்த்தருடைய சேனை; அதில் நாம் சபையில் ஒன்றாக நின்று, கிறிஸ்துவின் உடன்போராளிகளாகப் போராடுகிறோம்.

ஆயினும் இந்தக் குறிப்பு: ஒரு பறவைக்கு இறகுகள் முளைப்பது போல சர்வாயுதவர்க்கம் நமக்கு முளைப்பதில்லை; நாம் அதைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும், நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் செயலாக்கத்தோடு பயன்படுத்தி நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.

எபேசுவும் கொலோசெயும்

ஓரளவு முறையாக வேதாகமத்தை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும், இந்த இரண்டு பட்டணங்களிலுமுள்ள சபைகளுக்கு எழுதப்பட்ட நிருபங்களுக்கிடையே ஒருவித ஒற்றுமையை அல்லது இணையான பகுதிகளைக் கவனித்திருப்பார்.

அவை ஒரே காலத்தில் எழுதப்பட்டவை; பிலேமோனுக்கு எழுதிய நிருபமும் அப்படியே. அந்த வகையில் ஓர் ஒப்பீட்டு ஆய்வு நிச்சயமாகப் பயனுள்ளது.

இந்த இடத்தில் ஒரு குறிப்பு போதுமானது: எது எல்லாம் சரியாக இருக்க முடியாது என்று கண்டுபிடிப்பதைத் தன் பணியாக்கிக்கொண்ட வேதாகம விமர்சன இறையியல், கொலோசெயர் நிருபம் பவுலால் எழுதப்படவில்லை என்றும், அது எபேசியர் நிருபத்தை எழுதிய ஒருவருக்கு (அவரும் பவுல் அல்ல) மாதிரியாகப் பயன்பட்டது என்றும் முன்வைக்கிறது.

இது அநேக கோட்பாடுகளில் ஒன்று மட்டுமே. நிருபங்களின் வாழ்த்துரையிலும், நடுவிலும், முடிவிலும் பவுலை எழுத்தாளராகக் குறிப்பிடும் வேதவாக்கியங்களின் சுய சாட்சியை நாங்கள் விசுவாசிக்கிறோம்.

ஏறக்குறைய 180 கி.மீ. மட்டுமே இடைவெளியில் இருந்த இரண்டு சபைகளுக்கு, சரியாக ஒரே மாதிரியான பிரச்சினைகள் அல்லாவிட்டாலும், ஒத்த பிரச்சினைகள் இருந்தன என்பதும் ஆச்சரியமானதல்ல. ஆகவே இந்த நிருபங்களில் சில இணையான பகுதிகள் காணப்படலாம்.

பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்களில் சில:

Arnold, E. Clinton, Downers Grove, 1992, Powers of darkness: principalities & powers in Paul's letters

Arnold, E. Clinton, Eugene OR, 1989, Power and Magic, The concept of power in Ephesians

Blatt, Helmut, Marburg/Lahn, 2002, Das Geheimnis der geistlichen Waffenbrüstung

Elberfelder மொழிபெயர்ப்பு, Hückeswagen, 2005

Ellicott, C.J., London, reprint 2004, A Bible Commentary for Bible Students, Volume 8

Grant, F.W., New Jersey, 1901, The Numerical Bible,

Greijdanus, Dr. S., Kampen, 1932, Korte Verklaringen, Deel 12

Lee, Witness, Stuttgart, 1980, Der Brief des Paulus an die Epheser

Lincoln, William, Glasgow, 1980, Assembly Writer Library, Vol.II

House, H. Wayne, Marburg/Lahn, 1983, Chronologische Tabellen und Hintergrundinformationen zum NT

Keener, Craig S., Neuhausen, 1998 (1993 Inter Varsity Press), Kommentar zum kulturellen Umfeld des NT

Kelly, William, Oak Park, Lectures on the Epistle to the Ephesians

- Kettling**, Siegfried, 1992, Gießen, Typisch evangelisch – Grundbegriffe des Glaubens
- Martin**, P. Ralph, Wuppertal, 1985, Brockhaus Kommentar zur Bibel
- Medema**, H.P., Vaassen, 1991, De nieuwe Mens: Commentaar op de Brief van Paulus an des Efeziërs
- Remmers**, Arend, Hückeswagen, 2004, In Christus gesegnet, Eine Auslegung zum Epheserbrief
- Smith**, Hamilton, Edingburgh, The Epistle to the Ephesians, An Expository Outline
- Stadelmann**, Helge, Neuhausen Stuttgart, 1993, Der Epheserbrief, EDITION C-Bibelkommentar
- Stott**, John R.W., VTR, Nürnberg 2001, Die Botschaft des Epheserbriefes
- Schmalenbach**, Hanna-M., Marburg/Lahn, 2007, Frausein zur Ehre Gottes im Kontext verschiedener Kulturen
- Tenney**, Merrill C., Marburg/Lahn, 1979, Die Welt des Neuen Testaments
- Wjst**, Walter, Dillenburg, 1999, Ephesus – Aufstieg und Fall einer Großstadtgemeinde
- Hoehner**, Harold W., Michigan, 2002, Ephesians, An Exegetical Commentary
- Peters, Benedikt**, Berneck, 1991, Pulsierendes Leben, Ein Gang durch den Epheserbrief
- Peters, Benedikt**, Berneck, 1989, Dämonische Verstrickungen, Biblische Befreiung

குறிப்புகள்

1. அல்லது: கீழ்ப்படியாமல் இருந்து.
2. அதாவது, கிறிஸ்தவ வழி அல்லது கிறிஸ்தவ அறிக்கை.
3. வேறொரு வாசிப்பு: இவ்விதமாக வார்த்தை கர்த்தருடைய வல்லமையில் வளர்ந்தது.
4. அல்லது: பலமுள்ளதாக நிரூபித்தது.
5. அதாவது, கிறிஸ்தவ வழி அல்லது கிறிஸ்தவ அறிக்கை.
6. அதாவது, மதப் பண்டிகைகளுக்கும் பொறுப்பாக இருந்த மக்கள் பிரதிநிதிகள்.
7. உண்மையில்: சேயுவிடமிருந்து (Zeus).